

5:30 min

Κομμός

(στιχοί 306-478)

1

Χορός:

Μαγεία και τεχνολογία
"Οι μωρές μεγάλες, να δώσει ο θεός
στό δρόμο πού πορεύεται τό δίκαιο,
έκει νά τελειώσουνε τά πάντα.

"Η γλώσσα του μίσους μέ γλώσσα του μίσους
πληρώνεται" - ή Δίκη τό διαλαλεί
πού έμπρακτα τό χρέος έξοφλάει.

"Στη φωνική πληγή αντίστοιχει τιμωρία
πληγή φωνική" όποιος πράξει, θα πάθει"
ό γέροντας μύθος έτσι φωνάζει.

Εξόριστο σε μινωρε

Καθήματα παραλαβής
για να τεχνολογηθούν
να έχω δικαιοσύνη.

Στο διπλό σου κεφάλι
δυναμίζονται κότε
ως δίκαιο σου.

Τεχνολογία
μόνο τα
καθήματα
κούκλω, κάρω
αίματά σου
να είναι πείρα
→ είναι κέρμα
στα κόμματα
τα έχουν
διαφύλαξη

Ορέστης:

"Ο πατέρα μου, μωρε πατέρα,
τί νά πώ και τί νά κάνω"
σέ κρατεί τό νεκροκρέββατο
καί πώς νά φτάσουν εκεί κάτω οί χόες μου.
Τό σκότος καί τό φώς μοιράζονται τόν κόσμο. ~~||~~
Γιά τους άρχαίους άρχοντες "Άσπείδες
ό θρήνος για τή δόξα τής
μοιάζει μέ τή χάρη.

← ΑΡΧΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Στρ. Α

Χορός:

Παιδί μου, τά λυσαλέα δόντια τής πυρός
δέν τή δαμάζουν τήν ψυχή του σκοτωμένου.

Στρ. Β

"Η όργη του ~~το~~σφάβνει αιωνίδια"
τήν ώρα πού θρηνείς τό νεκρό σου
αναδύεται στό φώς ό έκδικητής.

"Ο δίκαιος θρήνος για πατέρα καί γονιό
έρπει παντού νεμάτος ταραχή
κι αναζητεί τά ίχνη τους στόν "Αθή.

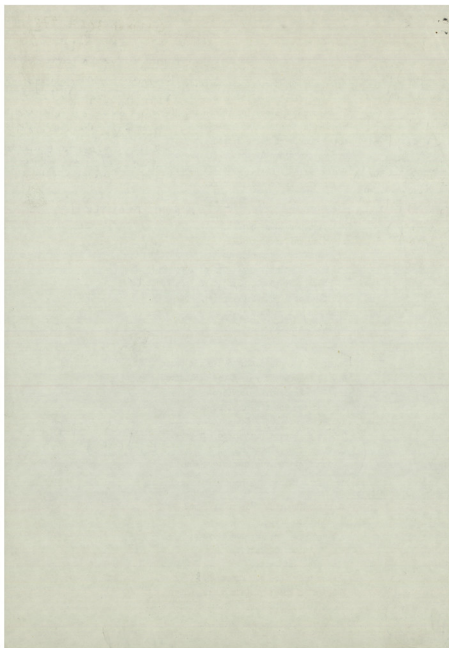
← Τεχνολογία

Ήλέκτρα:

"Ακου τώρα, πατέρα, καί τά δικά μου
πολυδάκρυτα πένθη.
"Ο διπλός τών παιδιών σου στενάζει
έπιτάφιος θρήνος.
"Εξόριστοι καί ικέτες
βρήκαν στόν τάφο σου καταφυγή. ~~||~~
"Ύπαρχει τό καλό; περίσσεψον τά πάθη;
τή μοίρα σου ~~υπορείς να νουσιάζεις;~~

(Nr 3)

Χουμόρες

Χορός:

Μέ τοῦ θεοῦ τό θέλημα μέσα στό πένθος
φαιδρός κελαϊδισμός θ' ἀνθίσει.

Ἄντίς γιά μοιρολόι στήν τασόπετρα
θά φέρει ἕνας παῖδνας στό παλάτι
τό γιοματάρι τῆς χαρᾶς.

εἰς τὸν δ,

Ὁρέστης:

Μακάρι νά σέ τρύπαγε, πατέρα,
στήν Τροία κάποιος Λύκιος
κατάστηθα μέ τό κοντάρι.
Θ' ὄσῃνες ὄνομα μέσα στό σπίτι σου,
θά παίνευαν στό δρόμο τά παιδιά σου'
τάφος κτιστός, θεόρατος,
πέρα ἀπ' τόν πόντο, θά σέ κρατοῦσε
καί θά 'ταν ἑλαφρό τό πένθος στό παλάτι σου.

Στρ. Γ

Χορός:

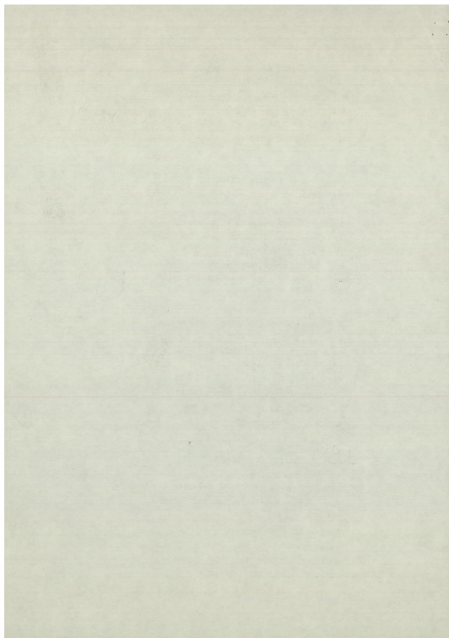
Φίλος μαζί μέ φίλους πού ἔπρεσαν ἐκεῖ
γενναῖα, ἄρχοντας σεβαστός
κάτω ἀπό τῆ γῆ καί τιμημένος'
ὑπηρετής στή μεγάλη
τοῦ θανάτου δεσποτεία.
Γιατί ἦσαν βασιλιάς κι ὄταν ἐξοῦσες
καί σῆκνες στά χέρια σου τῆς μοῖρας
τό λαχνό, τό σκήπτρο πού λαοῦς προτάζει.

Ἀντιστρ. Β

Ἡλέκτρα:

^{ὄχι,}
Μηδέ στά τεῖχη τῆς Τροίας
νά πέθαινες, πατέρα,
μηδέ μέ τόν ἄλλο λαό νεκρό στή μάχη
νά σ' ἔβαθαν στοῦ Σκάμανδρου τίς ὄχθες.
Καλύτερα πρὶν
τούς φονιάδες νά δάμαζε
μοῖρα θανάτου'
νά τ' ἀκούγαμε σάν τόν ἀπόηχο,
νά μή γευόμαστε τοῦτο τόν πόνο.

Ἀντιστρ. Γ

Χορός:

Χρυσάφι ἀπόλιο, κόρη μου, ζητᾶς,
 κι ἀπὸ τὴν εὐτυχία πιά πολλά ζητᾶς
 τῶν υπερβόρειων' μπορεῖς νὰ τὰ 'βρεις.
 Μά τὸ δῖπλό αὐτὸ μαστίγιμα
 στέλνει τὸ χτύπο κότυ' οἱ παραστάτες σας
 εἶναι βαθιά στὴ γῆ' τὰ μισὰ τὰ χέρια
 τῶν τυράννων εἶναι φοιχτά γιὰ τὸ νεκρό.
 Γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ἀκόμη φρικτότερα.

Ὀρέστης: Σα' βέλος ὁ λόγος τοῦτος
 μοῦ τρύπησε τ' αὐτί.

στρ. Δ

Ὦ Δία, Δία, ποῦ στέλνεις ἀπ' τὸν Ἄδη
 τὴν ποιὴν τὴ στερνὴ τοῦ ὀλέθρου
 στὴν ἐνητῶν τὰ κακοῦργα, τὰ πανούργα τὰ χέρια
 - ὄν εἶναι καὶ γυνιάς, πληρώνει.

Χορός:

Ἄμποτε ν' ἀλαλάξω τὸν ψαλμό,
 ὅταν θά γέρνει σφαγμένος ὁ ἄντρας
 στὴ σφαγμένη γυναῖκα τοῦ πάνου.
 Γιατί καταχωνιάζω μὲς τὸ νοῦ
 τὸ θεϊκὸ φτεροῦγισμα; στὴν πλώρη
 τῆς καρδιάς μου σοῦ δριμύς ἄμμος
 καὶ μὲς τὸ μῖσος ἢ ὄργη μου κολυμπάει.

στρ. Ε

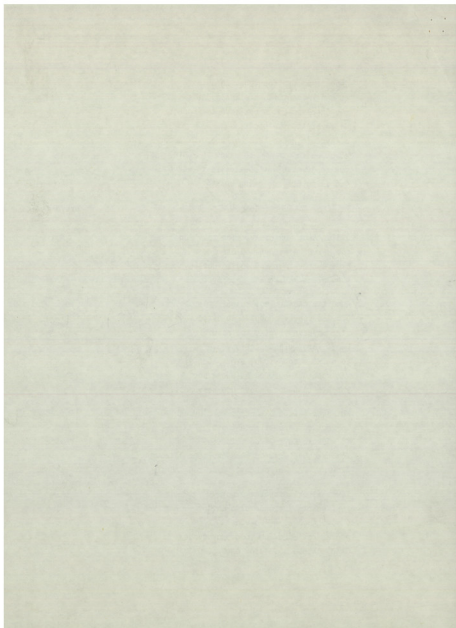
Ἠλέκτρο: καὶ πότε ὁ Ζεὺς ὁ θαλερός κι αἰώνιος
 τὸ χέρι θά σηκώσει κι αἰλίμονο,
 τὸ καύκαλο θά τοὺς συντρίψει;
 Τὸ δίκιο μου ζητῶ νὰ πάρω ἀπὸ τοὺς ὀδίκους.

Αντ. Δ

Ἄκου με, Γῆ, καὶ σεβαστές θεές τοῦ Ἄδη.

Χορός:

Εἶναι γῶμος' σιαγόνες αἱμάτων
 χυμένες στὴ γῆς ἄλλα αἵμα' κλασθῶν'
 ὁ φόνος μοῦ κι ἡ Ἐρινύα
 σέρνει καὶ ράζει ἀπ' τοὺς σφαγμένους
 ἄλλου δλεῖρο πάνω στὸν δλεῖρο.

Ορέστης: Ὄρου, τῶν πεθαμένων ἀρχόντες,
θέστε, κατάρες κραταίεες τῶν σκοτωμένων,
θέστε, τῶν κτερίδων τ' ἀπομεινάρια
ἀνήμπορα κι ἀνέστιλα,
Ποῦ να γυρίσω, Δία, καὶ τί να ποῦ;

στρ. ε

Χορός: Ἡ φτωχὴ μου καρδιὰ ταράζεται
ἀκούγοντας ξανὰ τὸν ὄδυρό σου'
βουλιόζω σὴν ἀελπισιά,
τὰ σπλάχνα σκοτεινιάζουν
ἀκούγοντας τὰ λόγια σου'
ὅταν σέ βλέπω πάλι δυνατὸ,
ἀπὸ το βῆρος ἢ Ἐλπίδα μ' ἄλαφρύνει
κι ὅλα φαντάζουσι δυσπρα.

Ἥλέκτρα: Πῶ ποῦμε τί μᾶς εἶπαξε; τὰ πῶθη
τοῦ τραβήξαμε ἀπ' τὴ μᾶνα τοῦ μῦθ 'γέννη;
ἢα εἰς νὰ τὰ μερθεῖς, δε μερθεῖνται
μοῦ 'κανε τὴν ψυχὴ μου ἢ μᾶνα ἀνήμερα
'σα λῶκο σαρκοκόρα.

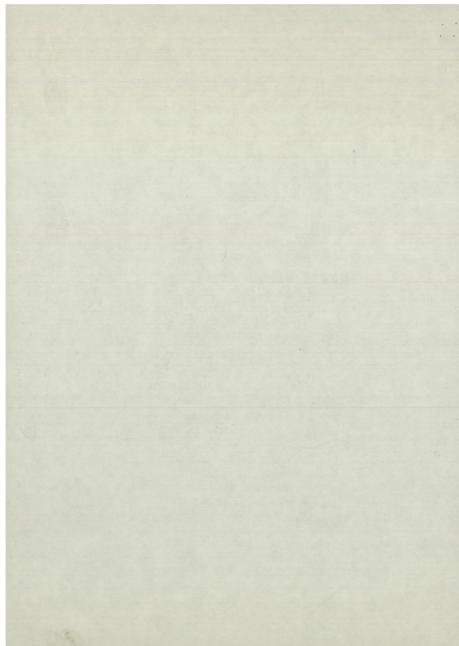
Αντ. ζ

Χορός: Ἐρήνησα θρήνη Ἰρανό
ὡς τὶς μοιρολογηστρες τῆς Κισσίας'
ἀπανωτὰ τὰ χέρια μου χτυπᾷ, πάλι καὶ πάλι,
ὄες, τ' ἀνοίγω καὶ βαριά ξανὰ χτυπᾷ,
ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ μακριὰ καὶ ὡς τὸ κύμα
ἀντιμῶ ἀπ' τὸ δαρμό τὸ ὄλοιο μου κεφάλι.

Ευρυπύλ

Ἥλέκτρα: Ὄρου μᾶνα σκληρὴ καὶ μᾶνα ἀπόκοτη,
εἶχες λαὸ τὸν κήδενας τὸ βασιλεῦ,
ὡς λιβρισμένο,
εἶχες νὰ τὸν πενήθειες εἴσασες
ἀερόνηπτο τὸν ἄντρα σου.

στ. θ

Ὁρέστης: Εἶπες τίς ντροπές τῆς, ἀλίμονο*
 τοῦ πατέρα θά πληρώσει τὴν ἀτίμωση.
 Μὲ τῶν θεῶν τῆ δύναμη
 καὶ τῶν χειρῶν μου,
 ἀφοῦ τὴ σφάζω, νά χαθῶ.

στρ. I

Χορός: Τοῦ λιάνισε χέρια καὶ πόδια* μάθε το*
 ἔτσι κομματιασμένο τὸν παράχωση.
 Φόρτωσε στὴ ζωὴ σου
 ἀσκήκητη ντροπὴ.
 *Ἀκουσε τοῦ πατέρα σου τὰ βόσανα.

Αντ. I

Ἠλέκτρα: Λές τοῦ πατέρα τὴ μοῖρα* κι ἐγὼ
 παρὰ μερὰ νά στέκω ρημάδι, τῆς ντροπῆς,
 Δεμένη στὴ γυνιά σὺν τῷ κακῷ σκυλί.
 *Ἀντίς νιά γέλια πιδ συχνά ξεχειλίζα
 στὸ δάκρυ κι ἔχυνα κλάμα γοερό κρυφά.
 *Ἄκου κι αὐτὰ καὶ βαθιά στὴν ψυχὴ χάραζέτα.

Αντ. Η

Χορός: *Ἄς τρυπήσει ὁ λόγος τ' αὐτιά σου
 καὶ στο βυθὸ ἄς φτάσει τῆς ἡρεμῆς ψυχῆς.
 Ὅ, πει ἀκούσεις, ἔγινε
 τ' ἄλλα θά σοῦ τὸ πεί το μῦθος.
 *Ἀβύσσου τὴν ὀργὴ ζητᾷ τὸ κέρας.

Αντ. Θ

Ὁρέστης: ~~Σοῦ μιλάω~~ πατέρα* βοήθα τοὺς δικούς σου.

Ἠλέκτρα: Συγγω καὶ γὼ τὴν κλαμένη φωνή μου.

Χορός: *Ἀπαντᾷ σὺν τὴν ἰχθὺ κι ὅλες μαζὶ
 φωνάζουμε* ἄκου κι ἔλα στὸ φῶς*
 στάσου πλάι μας ἐνάντια στὸν ἐχθρό.

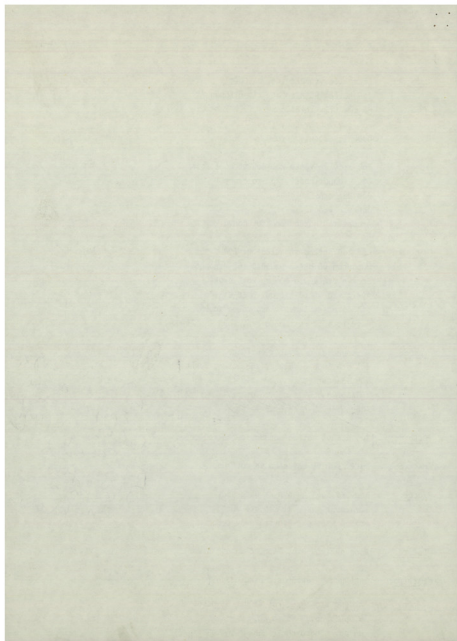
Ὁρέστης: *Ἄρης ἀντίκρυ στὸν Ἄρη, Δίκη στὴ Δίκη.

Αντ. K

Ἠλέκτρα: θεοί μου, ν' ἀποδώσετε δικαιοσύνη.

Χορός: - *Ἄκουσα τίς εὐχὲς καὶ τράμος μὲ περπάτησε.
 *Ἡ μοῖρα ἀργεὶ νά φανεῖ,
 μὰ σὺν προσευχηθεῖς μπορεῖ καὶ νά ῥθει.

407
 Ἄς τρυπήσει ὁ λόγος τ' αὐτιά σου
 καὶ στο βυθὸ ἄς φτάσει τῆς ἡρεμῆς ψυχῆς.
 Ὅ, πει ἀκούσεις, ἔγινε
 τ' ἄλλα θά σοῦ τὸ πεί το μῦθος.
 *Ἀβύσσου τὴν ὀργὴ ζητᾷ τὸ κέρας.

Παράρτημα
στρ. Α

- "Α ρίζα της γενιώς ἐπώδυνη,
ἢ συμφορᾶς ἀχόρευτης
ματοβαμμένο βήμα,
ἢ στεναγμός κι ἀσκήτως καμιάς
κι ἀστεϊρέυτος μεγάλος πόνος.

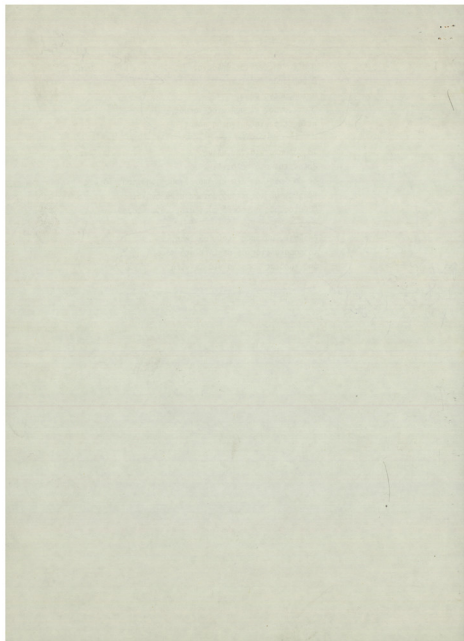
Αντ. Α

- Τό φάρμακο γιά τήν πληγή
βρίσκεται στό παλάτι'
Ἄθε θα 'ρθεῖ ἀπ' ἔξω κι ἀπό ξένους' ἀπό τοῦς ἴδιους
θά'ρθεῖ μέ τό σκληρό ματοβαμμένο ἄγνα.
Ἦμος μας αὐτός θά πάει στόν κάτω κόσμο.

- 'Ακούστε, μάκαρες θεοί τοῦ "Ἄδη,
τό παρακαλετό καί στείλιτε στά παιδιά
ἀπό καρδιάς βοήθεια γιά τή νίκη.

Παράρτημα

Μακάρες
= ἄγγελοι
τῶν πνευμάτων
τῶν νεκρῶν

Ατμόσφαιρα // υπόκιωμα αγωνίας // Αιχμή με 7

1 Πάροδος

(στ. 22-83) ένα ostinato

σε ευθύ 4/4
πώς λέγ. τ.δ.

Χορός:

ΠΡΟΣΑ
και υπό-
κεση

Απ' τὸ παλάτι μ' ἔστειλαν κοιλίζοντας χόες
κι ἤρθα χτυπώντας τὰ στήθη παράφορα.
Τα νύχια μου σκόφην ἀλλάκι νυφῶ
πῶς στα μάγουλα που ρέουν αἷμα.
Ὁλημερὲς ἡ καρδιά μου
στὸ ἔρην βρακεῖ.

ευθύ διασύνδεση κενῶν
τινάζονται (ὅπως
τὰ πνεύματα στὴ δειψὴ
τῶν Ἑβραίων τῶ «κ.κ.κ.»)

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἄλλος βαρὺ κουρέλιασε
τὰ λινὰ μου φορέματα

Α κι ἀγέλαστα ρημάζανε δεινὰ

Β τῶν πέπλων μου το στολισμὸ στὸ στήθος.

Ξέπνοτα // διασύν-
δεση // στὸ τραγῳδία

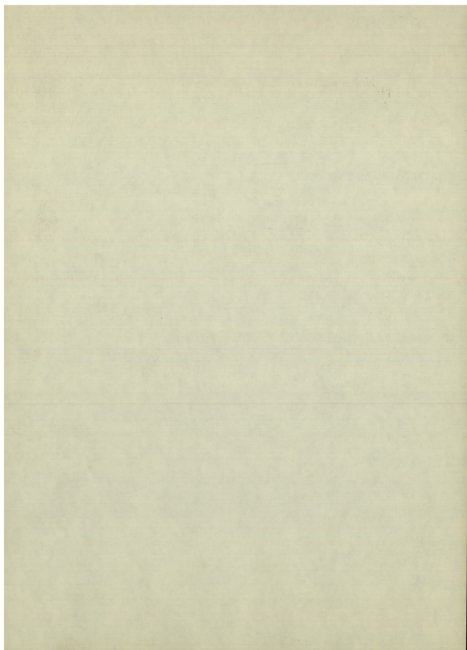
ΠΡΟΣΑ

ὁ χορός
ἐπισημαίνει
τὴν ἀγωνία
τῆς ἡρώδης
ὅταν
πιανίστιμο!

Ἄλλος δνειρομάντης, ἀνατρέχεται τοῦ σπιτιοῦ,
στὸν ὕπνο χολή ξεφουρνίας,
ὥρα μεσάνυχτα, στὰ βῆθη τοῦ γυναικωνίτη,
πέφτει βαρὺς
καὶ σήκωσε κρούγη ἀλασπισμένη.
Εἶπαν οἱ δνειροκρίτες
κρατώντας καὶ σημάδια τῶν θεῶν
πὺς οἱ νεκροί, κάτω στή γῆ, βαρῶθυμοι,
πιεράχολοι ἐγκάλοῦν τοὺς φονιάδες.

καὶ ἐπὶ τῶν
πρῶτα ὁ χορός
τελεῖται πάλι
τὴν πεδουρῆση
στὸ ἐπ.

Nr. 1

2

ΤΡΑΓΩΔΙ

2 ΜΕ τέτοια χάρη, μάνα γῆ, κακόχαρη
 τα δεινά λαχταρῶει να στομῶσει.
 3 Γι' αὐτό μέ στέλνει ἐδῶ γυναίκα μιὰρῆ.

Ὀδὸ Τροῶν
 Βίβλος καὶ Κατάρα

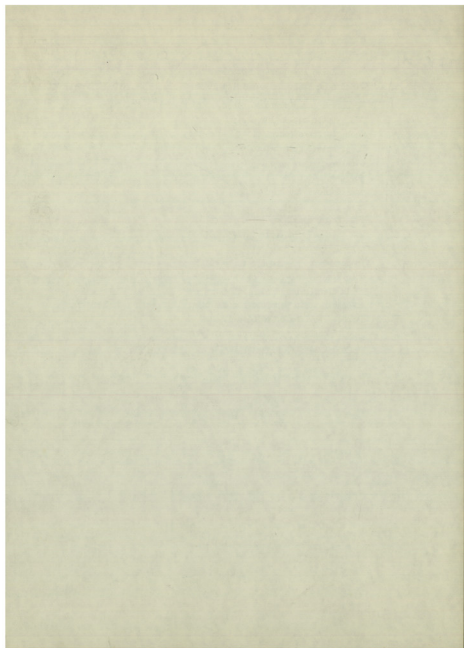
1 Τρέμει να ξεστομίω τὸ λόγῳ της.
 Αἷμα χυμένο πῶς θα λυτρωθεῖ;
 ὦφου, ἐστὶ κατάρτη'
 ὦφου, παλάτι ξεθεμέλιωτο'
 ἀνήλιαγος κι ἀνθρωπομολοτος
 Ἰόφος σκεπάζει το σπῆτι
 γιὰ τῆ σφαγῆ τοῦ ἀρχοντα.

~~Τ' ἀντίκτο, τ' ἀδύμαστο, τ' ἀχαῖο ἀέθας
 ποῦ τοῦ λαοῦ τ' αὐτίκα κατ' ἐν καρδίᾳ
 πῆρ' ὄσσε, πέταξε τόρα.~~

ΠΡΟΣ Α →

Τρόμος παντοῦ. "Αν σπείρεις τῆρο,
 σπέρνεις τὸν πῖδ τραγὸ θεὸ μέσα στὸν ἀνθρώπο.
 "Ἡ Δίκη ξαγρυπνᾷ
 κι ἄλλους γοργὰ μέσα στὸ φῶς σαριάζει
 ἄλλους, χρονίζοντας τὰ βάσανα,
 σὶς παρῶδες τοῦ σκότους περιμένει
 κι ἄλλους κρατάει σὲ νύχτα πυχτῆ.

Ὑπόκωσις βασιλ
 (ἢ συνέχαι)
 πὶ οὐστιατὸς τῶ
 δεχίς.

-3-

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

1 Το αίμα τό χυμένο ποδ ρούφηξεν ή γή /
 2 δολικωτος κι άπληρωτός τό έπηξεν ό θάνας.
 3 'Ο ένοχος σπαράζει στό μαρτύριο
 4 κι άουστες συμφορές χορταίνει.

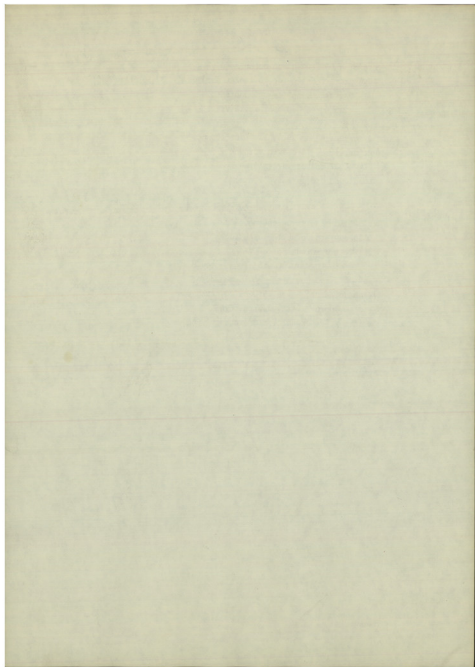
Έννοια: Νόο
Σεισότητα

Άν σπάσει ή παρθενιά, δέν έχει σάρμακ.
 κι άν γίνουν τό ρυάκια ποταμός,
 δέν είναι τρόπος να ξεπλύνουσε
 τό μίσμα στό ματωμένα χέρια.

ΡΡΟΖΑ

1 'Ενώ, πού οι θεοί μ' άνάγκασαν
 ν' άλλάξω πόλη κι άπ' την πατρίδα
 μ' έσυραν στη μοίρα της σκλαβιάς,
 2 ~~από δέκατα καί σε δέκα~~
 με τό στανιά θα σκίβω τό κεφάλι στόν αφέντη
 καί τό πικρό μου μίσος θα κρατώ κρυφό.
 3 (Αλημμυρίζω στό δάκρυ κάτω άπ' τά πέπλα μου
 γιά τών άρχόντων την άμοιρη τύχη
 κι έίνα χιόνι σκεπάζει τ' άπόκρυφο πένθος μου.

Υπόθεση: Το
 ostinato συνεχί-
 ζεται και το
 άπ' τα λόγια
 κι είναι
 άπαραίτη

92. 152-163

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Τουλάχιστον
30" - 45" Είσοδος
γν. ΤΡΑΓΩΔΙΑ
010
Σαν Ξέρκι

Χορός:

Χύνετε μαύρο δάκρυ μ' άναφιλητό
για τον άδικοχαμένο βασιλιά·
τό μνήμα του παρηγοριό
στή λύπη μου και στη χαρά.
Πόσα νά γίνουν οι χόες
και ξερκισμένες νά 'ναι
νά τις χυνέψει ή μαύρη γη.

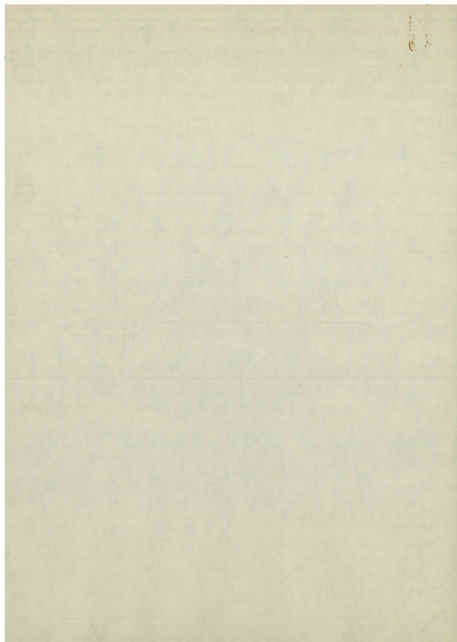
*Άκου, σεβάσμιε· άρχοντό μου, ν' άκούσεις
τήν βουή της καρδιάς μου.

*Οι χατμός, ότ κλατμός

*Άς φανεί κανείς άρματωμένος
τό παλτί νά λυτρώσει, κρατώντας
στά χέρια τόξα και βέλη σκυθικά
κι άπ'τή λαβή πολεμικά μαχαίρια.

|| Άνδρα ||
Εύχαι
Τοξά Τό
Ξέρκι

Ni. 2

ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ (n.585-652)

ΤΡΑΣΟΥΧΑ

"Η γῆ τρέφει πολλά κι ἀνήμερα
τρομάρας ακιόχτρα"
στὶς ἀγκαλιές τῆς θάλασσας
πυκνά-πυκνά φυτρώνουν ἀνθρώποι¹ θηριά.

Σὰν τὰ βλαστάρια κρέμονται
μετέωρες φωτιές ἀπ'τὰ οὐράνια*
κι ἔχουν νά ποῦν τὰ πετεινά,
~~ὅσα κεραιποῦν κι ὅσα λυγίζονται,~~
τὴν ἀργὴ τῶν φριχτῶν καταγίδων.

ἰδ

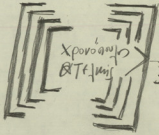
Μά ποιὸς θά 'ρθεῖ νά πεῖ
τῶν ἀντρῶν τὴν ἀποκοτιά τὴν ἀνιερῆ,
τῶν παθιασμένων γυναικῶν
τοὺς κολασμένους ἔρωτες
καὶ τὰ πῆθη πού στοιχειώνουν τὰ σπίτια;
ὁ θηλυκὸς ὁ πόθος ἀχαλίνωτος
ἀνθρώπους και θηριά ποδοπατεῖ
καὶ τὰ κρεβάτια τῶν ἀντρώγων σκορπίζει.

Πνευκὸ κριεσῶϊ
Υπαρ: κτῆσθ
καεεεεεε
πῆρο, πῆρο
τῶ κ.ε.ε

Τοῦ κρεσῶϊ 30
Εἰσηγῆ

Μεταφραστὴς
Υποσημειωτὴς
Cicci Toulkaj

ΔΙΟΝΥΣΟΣ
ΛΑΪΚΑ
ΠΑΝΔΗΣ
ΠΡΟΣΩΠΙΑ
ZAVEN
LORCA
MIRKA

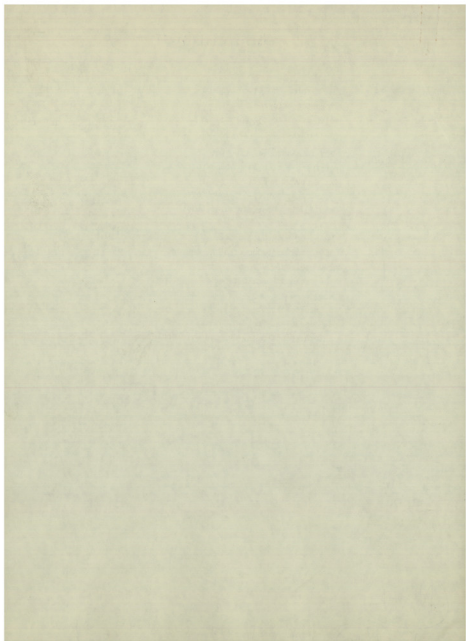

Χρονόσημο
BTF/μην

9349170
3225920
ZOOM

№ 4

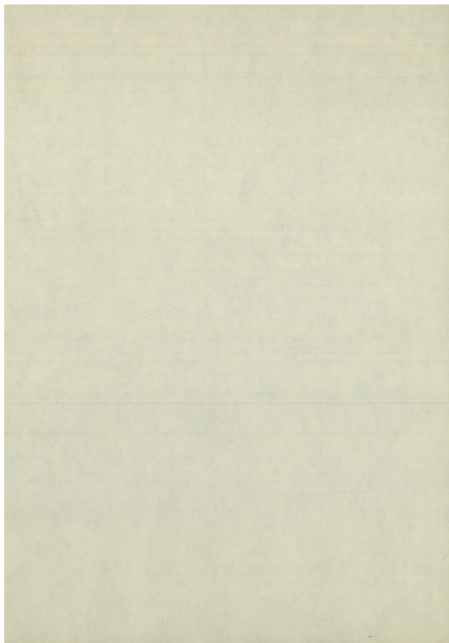
Τὸ № 3 (Κατρίσι) δὲ τὸ δὲ σου ἀφ' ἑα

2
ΚΩΛΥΜΕΝΟ

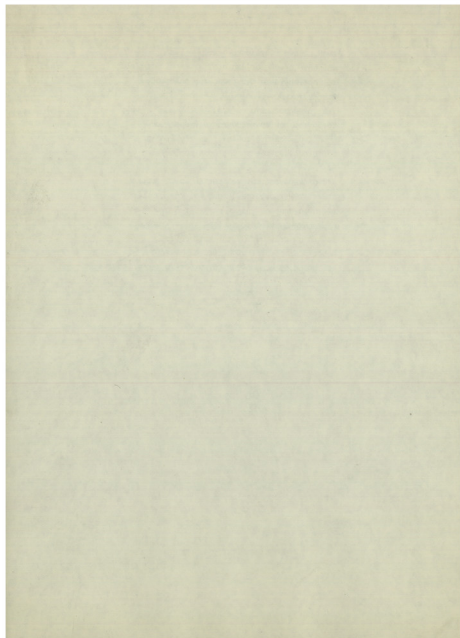
"Αν δεν πήρε ό νοῦς σου ἀγέρα
 θυμῆσού καί τήν παιδοκτόνα
 τήν κόρη τοῦ θεστίου, τήν πανόθλια"
 ἔρριξε στή φωτιά κι ἔκανε στάχτη
 τόν πορφυρό δαυλό, τοῦ γιοῦ τό συνομήλικο,
 κλειψύδρα τῆς ζωῆς τοῦ,
 ἀπ'τή στιγμή πού ἀπ'τή μάννα του ξεκόρμισε,
 εἶδε τό φῶς τοῦ ἡλίου καί τιτίβισε
 ὡς τήν ἡμέρα πού τόν ἔκρουσεν ἡ Μοῖρα.

"Ἐχουν νά ἱστοροῦν μέ φρίκη
 τή φόνισσα τήν κόρη
 πού ἔεκανε τόν ἀκριβό πατέρα της
 γιά χάρη τῶν ἐχθρῶν του,
 όταν χρυσά βραχιόλια τῆς φαντάξανε
 τά κρητικά χαρίσματα τοῦ Μίνωα.
 Τήν τρεῖχα τήν ἀθάνατη
 ἔκλεψεν ἀπ'τόν Νέσο, ἡ σκυλόψυχη,
 καθώς ἀμέριμνος βυθίζονταν στέφν ὕπνο"
 ἔτσι τόν πῆρε ὁ Ἑρμῆς στό θάνατο.

Ἄναθυμήθηκα τ' ἀγέλαστα δεινά
 καί πήγε ὁ νοῦς στ' ἀπαίσιο,
 τό ξορκισμένο τό ζευγάρι τοῦ παλατιοῦ,
 τῆς γυναικός τό δόλο
 γιά τόν ἀρματωμένο σύζυγο,
 τόν ἄντρα πού τόν ἀέβονταν ὁ ἐχθρός του·
 τώρα τιμῶ σθηστή τοῦ σπιτιοῦ τήν Ἔστια
 καί μιᾶς γυναικός τῆ δειλῆν ἔξουσια.

~~Λέν οἱ γερόντοι καί γιά τῆς Λήμου τῆ φρίκη·
 φτύνει τόν κόρφο του ὁ λαός καί τήν ξορκίζει·
 τήν πᾶσα συμφορά τῆ λέν κακό τῆς Λήμου·
 οἱ θεομίσητες ντροπές ἐκείνης τῆς γενιάς,
 βουλιάζαν στῶν θνητῶν τήν καταφρόνια.
 Ποιός σέβεται ὅ,τι μιγεῖ θεός;
 καί ποιός δέ ~~σέβεται~~ ^{δυσφραξεί} μέ τά κατάστιχα τῆς φρίκης;~~

-4-
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΔΑΝΤΑ

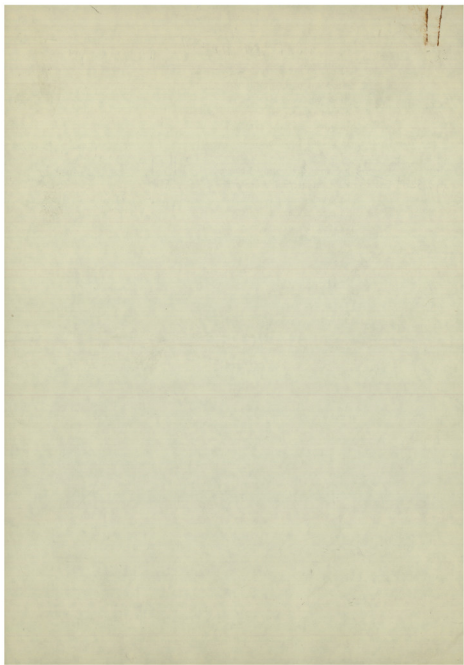
Μαίρισμα

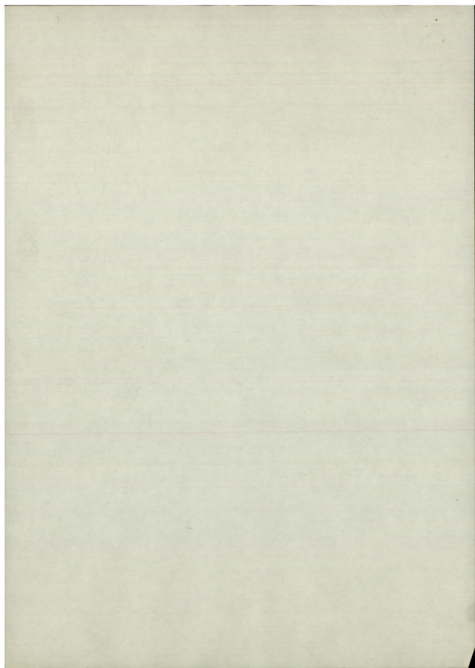
Τό μυτερό πικρό σπαθί
περνά καί σκίζει τά πλευρά,
καθώς όρίζει ή Δίκη'
άνόσια τή λάκτισαν'
τό σέβας του Διός έχλεύσαν
κι άνίερα τό πάτησαν.

ΠΡΟΣΑ

Η Δίκη ριζώνει στη γη σαν άμμόνι
κι ή Μαίρα σπαθί σφυρηλατεί.
θά 'ρθεϊ καιρός να ξεπλύνει
τό ρόπο των άρχαίων αίμάτων,
ένα παιδί, πού στό σπίτι θά μπάσει
άβυσσαλέος νοΐς Ξακουστής 'Ερινύας.

Η ρουκιά 'είναι
δωρ έκθεσών
και συνεχίστη
και φαίνεται
πικρά

Δεύτερο Στάσιμο

στιχοί 783-837

Απόδοση κεωνη
4/4
Στρ. Α
Δδ τδ δδδδ
αα τδ δδδδ
(Γαργαρίσιος
επιθ-ος)

Χορός:

ΠΡΟΣΑ
(με ύψωση)

Τώρα εσένα εκεταυ, Δία,
πατέρα των 'Ολύμπιων θεῶν'
δδήγησε τήν τύχη στο καλό'
κάμε να βουή οι φρόνιμοι
ὅ,τι πῶθε ἡ καρδιά τους.
Ἡ δίκη σφραγίζει τόν κάθε λόγο
καί σύ, ὦ Δία, ἐπικυρώνεις

Μηρός-σταύς ἐχθρούς σου, Δία, βάλε τον
καί καθώς θά ὑπερμεύουσι στό παλάτι,
φιλητῆ τῆ χάρη καί τριπλή
ἀπό καρδιάς θά στήν ἀναποδώσει.

Γιά ἴδες τῶς ἀγαπημένου σου
τό πούληρακι τό ὄρανό'
ἐστῆκε στό ἄρμα τῶν παθῶν.
Κάραζε μέ μέτρο τό δόξιο του
καί χτίσε γύρω τους ρυθμούς τῆς σωτηρίας,
γιά νά τόν δοῦμε μ' ἀνοιχτό βηματισμό
ἀπό τέρμα πού λαχτάρισέ να φτάσει.

ΠΙΣΤΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

'Ακούστε μας, ὀμόγνυμοι θεοί,
πού στό παλάτι χαιρέστε
τό πλοῦσιο βίος στό ἀμπάρι'
'Ελάτε νά ξεπλύνετε τό αἶμα τό παλιό
μέ ἐκδίκηση νυφή,
ὥσπου να πάμει νά γεννοβολᾷ
ὁ γέροντας φωνιάς σ' αὐτό τό σπίτι.

Ἦ σὺ, πού κατοικεῖς στό μέγα σπήλαιο τό λαμπρό
κάμε τό σπίτι ν' ἀναβλέψει'
κάμε να ματαδεῖ μέ μάτια τῆς ὠμείας
μέσ ἀπ' τῆ σκότεινη καλύπτρα
ἐλευθερίας ἱλαρό νά βγαίνει φῶς.

μεσοδ. Α

Ὁ σούδρις
ἐπιτικτεία
Αντιστρ. Α.
καί ἐπιματῆ
τετα.

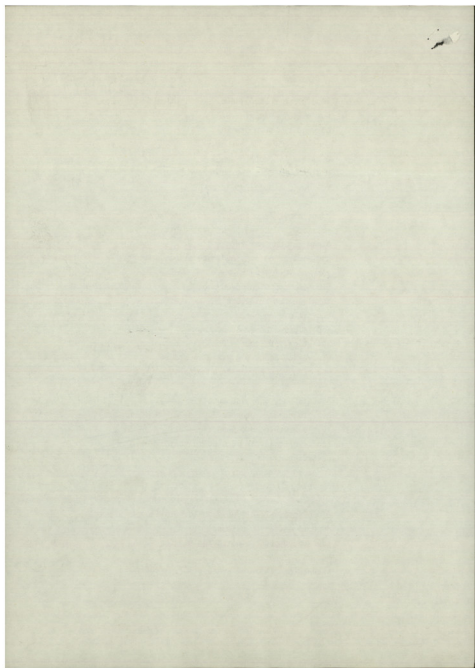
Πεδρική
ἐξοστῆ
σὲ ἐξοστῆ
στρ. Β

Επικύνση
(κερῆτες τῶν ἰκῶν
αἰ. 4/4 σὲ
2/4)

μεσοδ. Β

modulation
σὲ ἐξοστῆ
πρὸς ἰσοκύμα

Nr. 6

ΚΟΜΜΕΝΟ

Μακάρι να νιώσει το δικαίο
ό γιός της Μάρως, πού μ' ένα φάσμα μπορεί
στο τέλος τό καλό νά πάει τήν πράξη.
Αυτός σπιτίζει τά τυφλά καί τά κουρά'
τυλίγοντας τά μάτια σκότος μαγικό
βλέπεισ θολά τή νύχτα
ένυ στό φως τής μέρας γίνεσαι άφαντος.

*Αντιστρ. Β

ΠΡΟΣΑ

Καί τότες, όταν θ' άκούσεϊ
τῶν παλατιῶν ἡ σιωπήρα
λυτρωτικό καί θηλυκό
στρινγγό τρανούδι βουερό
θά σύρουμε: "Ἡ πόλη άνέστη
καί τό δικαί σου κέρδος θ' αἰγατίζει
μιά καί γλιτώσαν οἱ δικαί σου τό κακό.

Μουσική περιγραφή
πρῶτη ἐκδοχή
Στρ. Γ'

ΤΡΑΓΩΔΙ

ΤΡΑΓΩΔΙ (ἐπινο-
υμάνεται
ad libitum
πρῶτον ὄσον)

ΠΡΟΣΑ

Κάμε καρδιά όταν σημάνει ἡ ὥρα τής πράξης
κι όταν άκούσεις νά ψιθυρίζει
"παιδί μου", γιά τόν πατέρα μου" να πείρ
καί νά τελέσεισ τήν άμεμπτη τιμωρία.

μεσῶ. Γ'

ὁμοίως σὺν
ἰσομεν

ΤΡΑΓΩΔΙ
Με πρῶτα τὸ
γίω κείνου
σὲ «κενὴ»
τραγωδία

Μέ τοῦ Περσέα τήν καρδιά στά στήθη
ἐκτελώντας τό χρέος γιά τοὺς νεκρούς
καί τοὺς ἀγαπημένους ζωντανούς
πῆν ἀλέθρια φορῶ τῶν σπιτιῶν σου
πνίξε μέσα στό αἶμα τής ἐκδίκησης
καί οὐρίασε νεκρὸ τόν ἔνοχο μόλις τόν ἀντικρίσεις.

*Αντιστρ. Γ'

- 11
- ① Κεῖστρος Ἀστὴρ (Κεῖστρον)
 - ② Κεῖστρον
 - ① ~~Τὸ~~ Ἐξορισμὸν (ἀνομιαν)
 - ② Κεῖστρον (ἡ ἴσχυς τοῦ ἄρχοντος)
 - ③ Στῆσις
 - ③ Νουμφοῦλο-Κεῖστρον - ἀπὸ τοῦ σφίγος
 - ④ Τηλαμαχία - Νουμφοῦλο-Κεῖστρον (Ἀπονομή) Τηλαμαχία
 - ⑤ Ἐκδοτικὸν { Κεῖστρον
B: Ἐκδοτικὸν ?
 - ⑥ Βουλομαχία (οἰκονομία)
 - ⑦ ἀπὸ τοῦ - (ἡ ἀνομιαν)

Ορχηστρικό Γίστομα

α) κρηκή λυγρή ← C (resendo) (φίχα 855-874)

Χορός:

ΠΑΡΟΥΔΙ
Βίαια

Δία, Δία, τί νά πῶ, ποῦθε ν' ἀρχίσω
τίς εὐχές, ποῦ νά προσέσω;
τί λόγια νά ταιριάξω
γιά γά χορτάσω ὅ,τι ποθῶ;

ΠΡΟΣΑ →
Η ἰσχύρι σου
οὐ δύστη δύσμοιρα
ἐν ἔργῳ σου
μὲν τίς

Ζυγόνουν τώρα/μωρές αἱματωμένες
κῶψεις σπαθίων/ἀνδροφόνων/
καί εἴτε τό σπῆτι τοῦ Ἀγαμέμνονα
θά σωφιστεῖ στό χῶμα μιά γιά πάντα/
εἴτε φωτιά θά φωνεῖται καί ὡς λευτεριάς
θά κερδίσει ξανά τήν ἐξουσία τῆς πόλης
καί τοῦ πατέρα του τό μέγα πλοῦτος.

~~ΠΑΡΟΥΔΙ~~
ΠΡΟΣΑ

Γενναῖος ὁ Ὀρέστης καί μονάχος στήν παλαίστρα
μέ δυό ἀντίπαλους θά συμπλακεῖ.
Κι ἄμποτε νά νικήσει.

Αιγ. Ε, Ἐ, ὄ ὀ οὔ

κωδικὸν
δεξιόθεν

Χορός:

ΠΡΟΣΑ →
Πρὶν νὰ κερδίσω
ἀπὸ τὸ θεῶν
δεξιόθεν.

Τριμουδιά!
πῶς πᾶν τὰ πράγματα; τελειώσαν στό παλάτι;
τελειωμένα πράγματα θάρρῳ κι ὅς τραβηχτοῦμε
γιά νά σανοῦμε ἀμέταχες κι ἀνήμερες γιά τό κακό.
Ἔχει κριθῆί, μοῦ φαίνεται, τό τέλος τοῦ ἀγῶνα.

Παύση
ὡς' PPP
Προσῆ
Σωφ.

$$\frac{1}{3} + \frac{3}{8} = \frac{6}{8} = \frac{3}{4}$$

M. 7

7781824

12 1/4 / 3
16 1/4 / 4

0682/2812a Anipacton ABS:un
24174.00m Bagg 22 Nois An/110
28 22 375 Koi Kapanan-rovny
(AIAARVZH)

Τρίτο Στάσιμο

691 χα 935-972
(Πειρ. Αισχυρική)

ΠΡΟΣΑ →

1
2
3
A

ἤρθεν ἡ Δίκη στοῦ χρόνου τὸ πλήρωμα
 στοὺς Πριαμίδες ἔπεσε τιμωρὴ βαριά
 ἤθε καὶ στοῦ παλάτι τοῦ Ἀγαμέμνονα
 διπλὸ λιοντάρι κι ἄρης διπλός.
 Ὁ Ἐξέθριος με τῆς Πυθίας τὸ χρησμὸ
 περπάτησε τὸ δρόμο του ὡς τὸ τέρμα
 κι ὄρμη θεοῦ βοᾶ τὸν ἀδηγοῦσε.

Ἐπαιτὸ εὐδρι
 στὴν ἰνδίκωσα
 5/8, 1/8, 1/8, 7/8
 ἀδικαφά...
 ἔδμησε δὲ δίκην

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἀλαλάτε χαρούσινα γλιτώνει
 ἀπ'τὰ δεινὰ τοῦ ἀνεπτός τὸ σπιτί.
 τὸ βίος του δὲ ρημάζουν πιά
 τῆς τύχης τῆς κακῆς οἱ δυὸ μαγαρισμένοι.

μεσοδ. Α
 ἤθρια χαρά

ἤρθε καὶ με κρυφὸν ἀγῶνα
 σκεπάζει τὸ δόλο τῆς ἐδίκλησης
 τὸν ἄγγιξε στοῦ χέρι
 ἡ γνήσια κόρη τοῦ Διός.
 πού τὴν ὀνομάτισαν οἱ θνητοὶ
 εὐστοχα Δίκη,
 αὐτὴ, πού πνέει στοὺς ἐχθρούς ἀργὴ θανάτου.

Ἀντιστρ. Α

ΠΡΟΣΑ →

ὁ Λοξίας πού κατοικεῖ βαθιά
 στοῦ Παννασοῦ τὸ μέγα σπήλαιο
 προφήτεψε μελιχλιος ἀμείλικτα
 γιὰ τὸ κακὸ πού τύλιγε τῆ Δίκη τόσο χρόνο.
 Ἐπικρατεῖ τὸ θεῖον κάποτε,
 πού δὲ συντρέχει τὸ κακὸ.
 Πρέπει τῶν αὐρανῶν τὴν ἐξουσία νὰ τιμᾶμε.

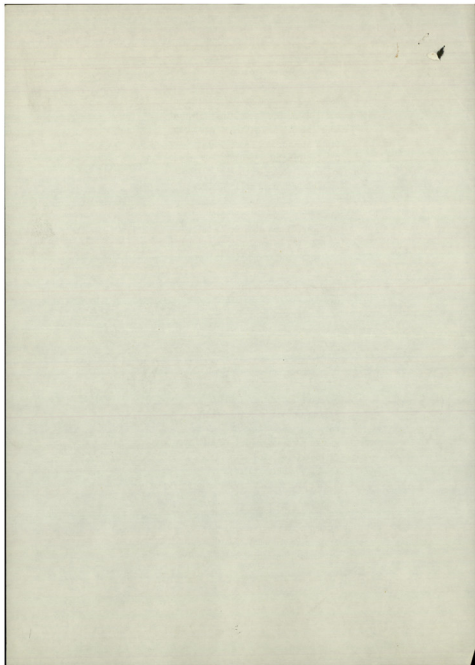
← Ἰνδικωσα
 στρ. Β
 πού δὲ φρεῖ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ →

Καιρὸς νὰ δοῦμε φῶς κομμάτια γίναν
 οἱ βαριεὲς τῶν σπιτιῶν ἀλυσίδες.
 Στυλωθεῖτε καὶ πάλι, δώματα
 χρόνο πολὺ ρημάξατε στὴ γῆ πεσμένα.

μεσοδ. Β
 Μικροδία ἡματιῶν
 ἀνυδασ // ὄμα
 τὸ 1/11 χερανία
 τῶν χεραν
 ἀεχιβ... //
 τὸ Κ.Κ.

Ni. 8

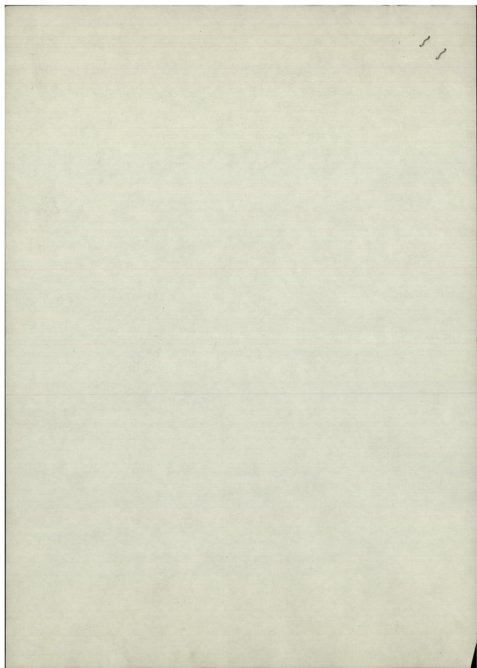

11
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Γοργά ο χρόνος όλα τὰ τελειώνει·
τῶν παλατιῶν θά δρασκελίσει τὸ κατώφλι,
ὅταν τὸ μίσημα θά τὸ ἔχουε ξερκίσει
μέ καθαροῦς λυτρωτικούς ἀπ' τὴν ἐστία.
Θά δεῖς τὰ πάντα νά κυλοῦν στήν κοίτη
μιάς τύχης ἀγαθῆς καί γελαστής,
ὅταν ξεκληριστοῦν οἱ ξένοι πού πατοῦν τὸ σπίτι.

Αντιστρ. Β.
Παλιανόρα
5) ΣΥΝ
ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΟ
Coral
σε ξύστρα
ἔργα φένο.

(Κο)λετομετα
ποσειων (μεταλλ
χία και ἀμυγιά)

ΕΤΙΧΟΙ 1065-1076

Ἐξόδιον ὄραμα

ΠΡΟ 2 Α 3

- 1 { ἦταν αὐτός ὁ χειμῶνας ὁ τρίτος
πού ξέσπασεν ἀλύπητος
καί πού ξεθώμανεν ἅπανα στό παλάτι.
- 2 { Ὁ πρῶτος ἦταν τὰ φρικτά
θυέσταρα δεῖπνα.
- 3 { Ὁ δεύτερος, τοῦ βασιλῆα τὰ πάθη,
πού χάθηκε οραμένος στό λουτρό,
τῶν Ἀχαιῶν ὁ πολεμάρχος.
- 4 { Τόν τρίτο τώρα πάλι πῶς γά ὀνοματίσω,
αὐτήρα τῆς τύχης ἢ θάνατο;
πού θα τελειώσει, πού θα σταθεῖ
- 5 { καί πῶς τῆς Ἄτης ἡ μαγία θά μερέψει;

Ἔτιχοι accor 5 (ff)

πῶς συνδέεται τὰ

tenata (P)

~~ὁ δὲ πρῶτος~~

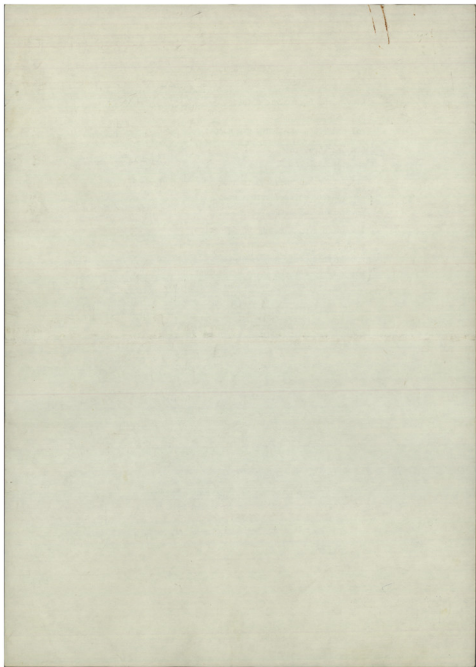
καὶ τὸ ἀν' ἴδ

κείμενο

ἢ τὸ πρῶτος πῶς
ποῖος Πίνδαρος
ἐλευθέρω ἐξῆδη
ἢ ἡρωϊκὸς ἐδρα-
φω νῆσσι. Ἄγω
νῆσδες, πῶς
σθῆσαι. Διαλέξαι
ὄχι τρυφήν
ἀν' ἰ χερσὶ!
(Μαχίμω)

N. 9

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΠΥΘΙΑ ΠΡΟΦΗΤΙΣΣΑ

ΟΡΕΣΤΗΣ

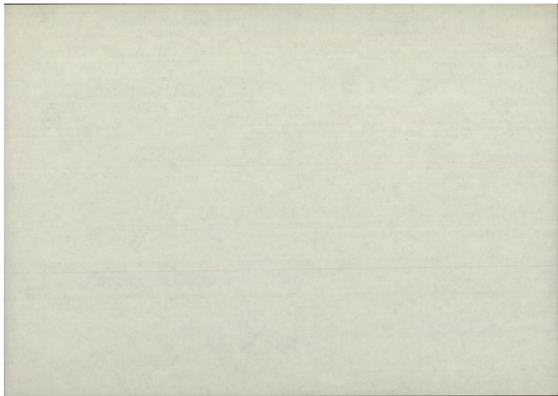
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΥΤΑΙΜΗΤΡΑΣ

ΧΟΡΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ

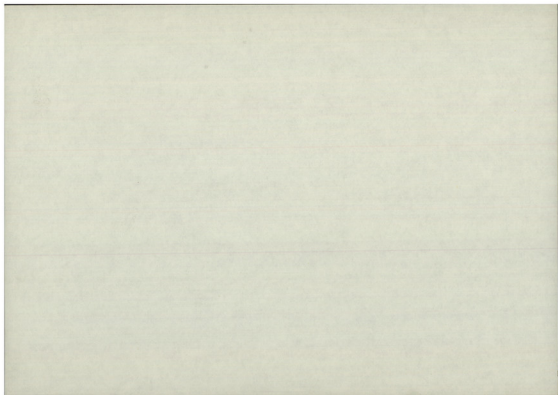
ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΟΔΟΙ

ΠΡΟΗΤΙΣΣΑ Πρώτην ἄν' τοὺς θεοὺς σὴν προσυχὴ μου

τὴν πρωτόγοντον δαδάω Γαίᾳ
τῇ Θέμειδᾳ κατόπι, πού σὲ τοῦτο
τῆς μόνας τῆς, ἕως λένε, τὸ μαντεῖο
κάθως δεύτερη' σὴν αἰετὸ τρίτη,
θέλοντας, δίχως νὰ τὴν ἀνοικέθουσιν,
ἄλλη κόρη γῆς Γῆς, ἡ Τισανίσα
Φοῖβη, τὸ πῆρε καὶ γενέθια ἔδωρε
σπὸ θεοῖα τὸ χαρίζε' ἴ' ὄνομά τῆς
ἔχει ἀπὸ τότε αὐτὸς γὰ παρηνόμω.
Κι ἀφῆγοντας τὴ λίμη καὶ τοὺς ἄρχειους
τῆς Δῆλου, σ' ἀπραγμάτω τῆς Παλλοδος
τὰ καλοτάδεδα ἄραξε κι ἐκεῖθε
φάνει σπαύ Περνασσῶ τῇ χώρα τούτῃ,
Μὲ αἰδῶς τὸν συνόδεσον τὰ τέκνα
τοῦ Ἥραιστου καὶ τοῦ Ἰστροσσὸν τὸ δῖον,
τὴν ἄγρια γῆ μερένοντας. Ὡς ἔρθε,
τὸν ἔρχομά του μὲ τρεῖς μεγάλας
γῆραςσιν ὁ Λοὸς κι ὁ Δοσιλίδας
Δακρύς, τοῦ τόκου τούτου ὁ κωδερνήτης.
Κι ἐμπέοντας σπὸ φῆνας του τῇ θεῖα
τέχνην ὁ Δίας, τέπειρο τὸν βάζει
μόνην σ' αὐτοὺς τοὺς ἄρχειους καὶ προφήτης
εἶναι ὁ Ἀσθίας τοῦ γαινοῦ του. Ἀρχίζω
μὲ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς τις προσυχῆς μου.
Μὴ καὶ τὴν Ἀθηνᾶ Πρωσία δαδάω.
Τιμὴ καὶ τίς νόμους σὴν Κυρῶκεια γύρω
βαθῶ ἀπηλῶ τῶν βράχων πού συχνάζουν
οἱ θεοὶ καὶ τὰ πούλιθ ἀγαποῦν' ὁ τόπος,
δὲν τὸ Ἐχινῶ, τοῦ Βράμου εἶναι
ἀπ' τὸν καιρὸ πού οδήγησε τις Βάκχες

και θάνατο φριχτό, λαός οά να τον,
 έδωκε στον Πενθία και κλάνας
 τις πηγές του Πλαίστου, τον Ποσειδάνα
 τό δυνατό και πάτερο τό Δία.
 τόν ύμνο και τέλειο, ηηγαίνω
 στους θρόνους μέντισσα έπειτα να κάτω.
 Με πιά καλά σφραδία από τις άλλες
 φέρει μοιάρ τώρα να 'μην μέσα'
 κι έν είναι κέποια 'Ελληνες, ως έβρουν
 με τη σφρα τους, ως όριζει ο νόμος.
 Όσα ό θεός μου δείχνει, προφίτεία.

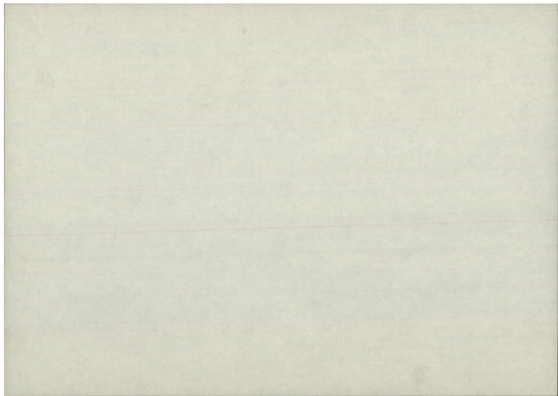
Φριχτό και να τό πείε, φριχτό να δάλασε
 τό θέμα που μ' έδωκε άπ' του Φοιδου
 τό ιερό κι ολότελο έχω χάσει
 τη δύναμη να στήσω τό κορμί μου'
 δεν τρέχω όρθή παρά τετραποδίζε.
 Γιατί όταν τη γριά φόδος την πιάσει,
 τίποτα δεν όρίζει κι είναι ως άρεφος.
 Καθώς από πολυπολιμμένο μήγκα
 τό όδωτο, δίδει να 'χει πάσει
 εκεί, στον Όρραλό μεροσιά, ένας άντρας,
 μίσμα των θεών, με χέρια που αίμα
 στέζουν και γυμνιμένο τό σπαθί του'
 κρατάωσε φρονιμητό ηηλό κλεινάρι
 έλιος, εύλοβικό περιωσμένο
 με μακριές από λευκό μαλλί ταινίες
 — για να τό πιά Εκκάβαρο πιάς ήτον.
 Άντικρι από τόν άνδρωπο κομόντων
 μια συντροφιά παράξενες γυναικες
 στους θρόνους καθιστές. "Όχι γυναικες,
 Γοργόνες λέω πιάς είναι, με και πάλε
 δε θα παρόμοιαζε τό πρόσωπό τους
 με της Γοργόνες. Μιά φρά τό είδα
 σε Συμφροσία ν' όρραόζου τον θινά
 τό βελίνα' όμως σφερά δεν έχουν τοπτες,
 άλλωραρες και σίγμα στην όψη
 και ροχαλίζουν με φριχτές άνάσες,
 πού δεν μπορείς να τις ζυγώσεις' στέζουν
 τό μόση τους άποισος σάλας αίμα.
 Κι είναι ή στελή τους τέτοια, πού δεν κάνει
 μήτε σ' άνδρωπων στέγες να πληραόζου
 μηδε σ' όγάλματα θεών. Τη ρίζα
 της συντροφιάς αυτής δεν είδα κι ούτε
 Εέρω πού γή κουχράται πιάς τό γένος

50

έθρασε αυτό άπαύρητο και δίχως
 τόν κόπο της να κλάσει. Όσα για τ' άλλα,
 τού νοού ό μεγαλοδόνμος άφέντης,
 ό Ίσιος ό Λολίος, ός τό φρονισίει.
 Γιατί σφός γιατρός και μήτης είναι
 και τών σημειών έξηγητής πού έφει
 με καθόρους τό οπίτα νό έλαγνίσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ "Ότ βασιλιά μου Άπόλλωνο, γυναιξεί
 να μη άδικείς' κι όφου τό έφρεις, έχε
 την έγνοια μου' είναι ή δύναμή σου
 ή πιά καλή προφύλαξη για μένα.

ΑΠΟΛΩΓΝΑΣ Δέ θά σε παρατήρω, φύλακός σου
 θά σπέκομαι στο πλάσι σου ές τό τέλος,
 κι ός είμαι άλλωρα, κι ούτε στους έχθρούς σου
 θά βείω μεκάνος. Είλιπες, πισοπήκων
 οι Εξέρνες αυτές' έχουνε τάρα
 παραδειδί στον ύμνο οι ακαμμένες
 πανάχαιες γριάς, κόρες της Νύχτας,
 πού κανείς άντρωπος, θεός, μήτε θηρία,
 ποτέ δεν τις ζυγάνει' γεννήθηκαν
 για τό κακό και στο κακό σκοπό
 ζώνε του Τάρταρου, στής γής τό θάθη
 με τών θητηών και τών βεών τό μίος.
 Φεύγα και μη δουλώσεις. Γιατί πάντα
 έοπίσω σου θά τρέχουν κι όταν σέρνεις
 σε τόσους πολυπολιτητους τό δίμη
 κι στις άπέναντες στεριές κι άλλωρα,
 πέρα άπ' τη βάλισσα και τό νησί της.
 Μην κουφασίεις τούς μήθους να σφάκισεις'
 όταν στην πόλη στάσεις της Παλλιδος,
 γονάσει κι όγκώλασε τ' όργαίο
 έόνο της θεάς. Εκεί για τούτο
 κριθείς θά σε δικάσουν και με λόγια
 μελάνιος πειρατά θά βράν τόν τρόπο
 για πάντα να σε σώσω άπ' τό θενά σου.
 Γιατί έγω σε πρόταξα να σφεδείς
 τη μάνα σου. Νά τό θυμάσαι, μήτε
 να πλημμυρίζει την ψυχή σου ό φόδος.
 Κι σου, όπεράς μου Έρημ, πού χεις τό Ίδιο
 μ' έμάς πατέρα τό αίμα, φύλαγέ τον
 κι όπως ταυρίζεις σ' όνομά σου γίνε
 τού ήέτη μου όδηγός πού συνοδεύεις'
 τμήν τών ικετών τό δίκο ό Δίας,
 όταν καλή τους όδηγάει τύχη.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑΣ "Αα! κομβόο-
στε, κι άφου σάς πήρ' ό άνωσ,

τί σός χρειόζομαι; "Ετσι καταφρονεμένη,
διχως τμη άπό σός μέσο στών "Αδη
πλανήομαι κι οι νεκροί με καταρούνται
γι' αύτους που σκότωσα" σός λέει δέν πάουσι
τή μοιρή κατηγορία" κι ένα τέτοια
πάθη με έβρισαν άπ' τούς συγγενείς μου,
κάνεις δέν άρμίζεται γιά μένα

100

θεός, που χρώμα μητροκόνα γ' άφρονισαν.
Μέ της καρδιάς τό μέγα τις πληγής μου
κοιτάχτε αύτές' γιατί μέσο στών ύπνο
πού έόσπερα ή ψυχή θυφεί. Τή μέρα
τών θνητών άφρονισμη "ναι ή τύχη.
Κι άδικος γενηκότα άπό μένα τόσο
καθόριος προσφορές που έξευμενίζουσι,
χωρίς χωρίς κρασί και μέσ στη νύχτα
στή σκόρα της φωτός έκαγα έόσινα
αερνά γιά σός και σ' άρες που δέν είναι
γι άλλους θεούς. Μά τώρα όλα τό δλέπω
στό χρώμα πατημένο. Ίάν έλάφω

Έξφυγε αύτός άνάλοσρα και πείσι
άνώμοτα άπ' τό δίχτυ σας. Πηδύνας
εχάθη και σός άνομοπαίζει. "Ακούτε,
μολού γιά τή γαλήνη της ψυχής μου'
θεός τού "Αδη, έμπρός Ευνήστε. Τώρα,
άνερα έγώ σός κρώζω ή Κλυταιμήςτρα.

ΧΟΡΟΣ

Μελίχρονα

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Μουγκρίζετε' μιά έκείνος πείσι άλάργω'
έχουν προστάτες οι δικαί μου, έγώ άδικος έξι.

ΧΟΡΟΣ

Μελίχρονα

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Βαθιά κομβόσι διχως λύσση γιά μένα'
κι ό "Ορέστης ό φονιάς μου είναι φευγός.

ΧΟΡΟΣ

Ούρλοσρα

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Κομβόσι και δογγός' δέ θα Ευνήσεις;
Τι άλλο άπ' τό κακό μοιρείς νά κάνεις;

ΧΟΡΟΣ

Ούρλοσρα

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ "Υνος και κόπος συμφωνήσαν και τή
λύσσα

της φοβερής δρακόντισσας έφθείραν.

ΧΟΡΟΣ

Διπλό σφύροσσε στρογγό

"Έχε τό νού σου, πιστόσι, πιστόσι, πιστόσι.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Τ' άγριμ κυνηγός μέσ σ' άνερά σου
και σό ακυλί γυμίζεις που χρι πάνα
τήν έργια της δουλειάς. Τι κάνεις; Σήλω,
μη σέ νικήσει ό κόπος κι άσπαχίσεις
τό πάθη μου άπ' τόν ύπνο γητεμένη.
Βαθιά μέσ στην καρδιά νά σέ πληγώσουν
οί έκασις κατηγορίες μου' είναι τούτα
στούς φρόνους κεντρί. Πινοή θανάτου
φύσηξε πόνωδός του, λιώνοντας τον
μέ τήν άνάσα σου, τών αυθιάν σου
τή φλόγα, έμπρός με δεύτερο κυνηγι
πίου του τρέχα, γιά νά τόν μαρδώνεις.

ΧΟΡΟΣ

Έόσινα και έυνησά την, άνω
κι έόσινα εγώ. Κομβόσι; Σήλω,
τόν ύπνο σου άποτινάξει, νά δοίμε
φύσικα άν είναι τό προσιτόμύ μου.

Στροφή Α'

- "Αα, όά, άα! Συντρόφισσες τί πάθαμε.
- "Αχ! όσα τρώθηλα πάνα τού κόπου.
Πανόλινα συμφορά μου,
φρχτό κακό μός έβηκε.
- Μός Έξφυγε άπ' τό δίχτυ, πάει τ' άγριμ.
- "Υνος με νικήσι κι έόσινα τό κυνηγι.

Αντιστροφή Α'

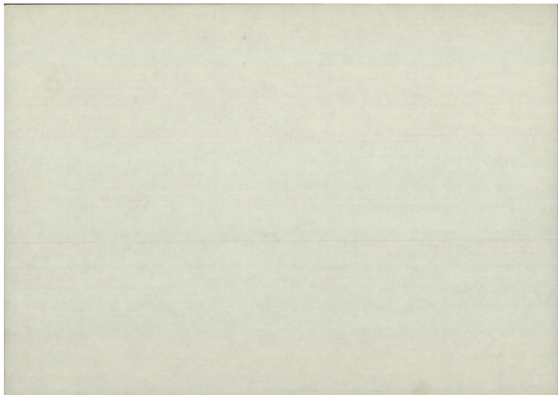
- "Αα! γιά τού Δία, πανούργος κλέφτη'
νός και τις γράς θεός έμπός άνεύνησρα
Έγγέλλισσις τμήνας τόν ικέτη σου,
τόν άθεο και σκληρό γιά τούς γονιάς του.
- Μός έλεεσσις, θεός έού, τόν μητροκόνα.
- Και πού άπ' αύτά θά πεις γιά δικαί;

150

Στροφή Β'

- "Επίσα' ή άγρια κατηγορία
μέσ στί άνερά μου κι ως άρματολότης
μέ καλοδωσάχτα κεντρί με διατρύσει
κατάκαρδο, έσθιά στί σπλήχνα.
Βαρύ, βαρύ τό σήγροσ μου με ζώνει
σά μάστιγα σκληρού άσασιστή.
- Τέτοια τών νέων θεών τό έργα

Αντιστροφή Β'

πού καθορίσανε πάνω από το δικό.
Νά, έξες τον εμφαλό της γής,
θρόνος αιματοσπλάγχνος
ἀπ' την κορφή ως τὸ πόδι
πού αἰμάτων μίσμα φριχτό βασταί.

Στρεφῆ Γ'

- Προσθήκη ἄνω, μοναχός του
κι αὐτόβηλα τὸ ἱερὸ
τοῦ ναοῦ του ἐμόλυνε
κι ἔξω ἀπ' τοὺς νόμους τῶν θεῶν
ἕνα θνητὸ τιμᾶει
καὶ τίς πανόρχαιες μίφρες ἀμώζει.

'Απαστρέφῆ Γ'

- Ἐγνε ἐξέρως μου, μὰ κι αὐτὸν
δὲ δὴ γλιτώσει' κι ἂν ἀπὸ δαδή
τῆς γῆς κρυφτεί, δὲ θά 'βρει σωτηρία.
'Αρῶ εἶναι μολυσμένος, ὅπου πάει,
πόνη στήν κεφαλή του θά τραβήξει
καινούργια ἐδική τῆ φόνου.

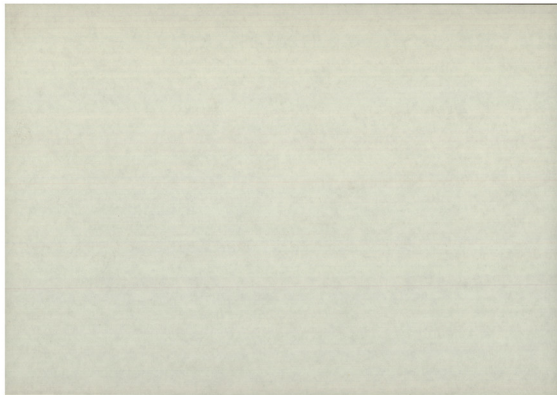
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Ἐξω ἀπὸ τὸ ναό, προστάζει, ἀμώσις
τὸ μαντικὸ ἱερὸ μου ἀφήστε, μπρός φευγάτε,
μὴ σὲ χτυπήσει, εἶδε σφραγισμένα,
λαμπρὴ σάιτα πού θά σοῦ τινάξω
μὲ τὸ χρυσὸ δοξέρι καὶ σὲ κάνει
μρόσους ἄφρους ὁ πόνος νὰ ἐξέρσας,
πού φόνου αἶμα ἀπὸ τὸ πού 'χει ρουφήξει.
Δὲν πρέπει νὰ θυγιάσει, τέτοιους τόπους,
παρὸ ὅπου γὰ σφραγίς γίνονται Σίκας
καὶ θυγιάζουν μάτια, κάθουτε κεφάλια,
πού γὰ τὸ γένους τὸ χαμὸ εὐνουχίζουν
παῖδι, ἀρωματίζουσι, βασιπάζουσι
μὲ Αἰδοβολισμό ἢ ὅπου δογγίνε
μὲ σπάρραγμα πικρὸ οἱ παλιωκωμένοι,
'Ακούτε γιὰ ποῖο λόγο βδέλυγμα εἶστε
γιὰ τοὺς θεοὺς πού τέτοιες σὲς εὐφραίνουσι
φριχτὲς γιορτῆς: Καὶ τῆς θωρίας σας ὅλος
τὸ φανεράναι ὁ τρόπος. Σ' αἰμοδόρου
θά 'πρσιε λυσιστορῶ σπηλιὰ νὰ ζῆτε
κι ἄχι νὰ φέρνεται κοντὰ σὲ τούτοι
τὸ ἱερὸ μονεῖα τὸ μισαμὸ σας
χωρὶς θεοσὸ πηγαίνε στή θεοκή σας'
καὶ σὲ θεοὺς ἔνν ἀγορὰ τέτοιου καπὸδ.

ΧΟΡΟΣ Ἄκουσε, Ἀπόλλωνο ἀρχόντα, καὶ μένα.
Σ' αὐτὰ συνέναχος δὲν εἶσαι μόνο.

μὸ ὁ φραχτῆς πού ὅλα τὸ 'χει πρόξει. **200**
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Καὶ πᾶς: Ἀνύστησε σ' αὐτὸ μονάχα.
ΧΟΡΟΣ Τοῦ εἶπες φωνὰς τῆς μόνος του νὰ γίνε.
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Ναι, τὸ γονιὸ του νὰ ἐκδύσει. Γιατὶ ἄχι;
ΧΟΡΟΣ Καὶ γὰ τὸ αἶμα πού 'χως νὰ τὸν συντρέξει;
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Στὸ ναὸ μου ἔδω νὰ καταράξει;
ΧΟΡΟΣ Κι ἔρας τῆ συνοδείᾳ του τὴ μὴς θράξει;
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Δὲν πρέπει ἐσὲς σὲ τέτοιους νὰ 'στε
τόπους.
ΧΟΡΟΣ Μὸ ὀρίστηκε γιὰ μὲς αὐτὸ τὸ χῆρος.
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Πᾶν χῆρος; Καμάρωσε καὶ πᾶς τ' αἰώμα
σου;

ΧΟΡΟΣ Νὰ εἰδῆνουμε ἀπ' τὸ σπῆτα μητρακτόνους.
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Κι ὅταν τὸν ἄντρα της γυναῖκα σφάξει;
ΧΟΡΟΣ Συγγενικόδ δὲν εἶναι τότε φόνος.
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Κατορρονὺς κι ἀνώσιους λογαριάσει
τῆς τέλειες ἴφρας καὶ τοῦ Δία τοὺς νόμους.
Κι εἶσι, κατὰ τὸ λόγια σου, ὁμοίτητες
χωρὶς τιμᾶς ἢ Κἀπὸ πού κἀδὲ
γλυκὸ χερὸ διαρίζε στους ἀνθρώπους.
Γιατὶ πᾶ ἄντρας ἀπὸ τὸν ἄντρα
σπῆταται ὁ γόνος πού μ' αὐτὸν ἢ Μοῖρα
ἀμῆτα τ' ἀνθρώπων κι ἔχει φουρὰ του
τῆ Διῆ. Κι ἂν δὲ ναυόξουσι γιὰ κῆρους
πού ἀλλήλοσφάξουσι γιὰ νὰ πληρώσουν
κι ἢ ὀργῆ σου ὀνόμα τους δὲν πρέπει,
τότε ὄδω, σοῦ λέω, καὶ τὸν Ὀρέστη
πᾶς κινηγός. Γιατὶ, τὸ ἔβρω, στὸ ἕνα
Ἐσθρηντος εἶναι ὁ νοῦς σου, ἐνῆ γιὰ τ' ἄλλο
δείχνεις Ἐκκόθρα πᾶς δὲ σὲ ναυόξει.
Μὸ ἢ Ἀθῆνα γι' αὐτὰ θά βρεῖ τὸ δικό.

ΧΟΡΟΣ Ποτὲ τὸν ἄντρα ἐπέκινε δὲ ἔ' ἀθήσασ.
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Κινῆγα τον γὰ νὰ 'χεις κι ἄλλους κόποις.
ΧΟΡΟΣ Μὴ σθῆνεις τίς τιμᾶς μου μ' ἕνα λόγο.
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Δὲ θά 'θελα τιμᾶς σὸν τίς δικές σου.
ΧΟΡΟΣ Μεγᾶλο σὲ λογιζοῦσι πᾶς στὸ Δία'
μὸ ἐγὼ — τῆς μόνος του μὲ ζῆτες
θὰ τόνε κινηγῶ, γιὰ νὰ 'βρει τιμᾶρια.
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Κι ἐγὼ θὰ προστάξω τὸν ἰκέτη
καὶ θὰ τὸν διαβῆσω' εἶναι ἢ μονία
φριχτὴ καὶ γὰ θεοὺς κι ἀνθρώπους
πού μισομένου, ἂν ἔβρω τὸν ἀθήσασ.

ΟΡΕΙΣΤΗΣ Βασίλισσα Ἀθηνά, με τὸ Λαεῖα
 φτάνω τις προστάξις με καλωσῆν
 ἕξου με τὸν κατόρθο, προσέφη
 ὄχι με χάρια τῶρα ποταμῶνα,
 μὴ ἔχει ἐξουκρίσει πᾶν τὸ φόνου
 τὸ μύλημα, καθὼς πᾶσι στασι ἄλλους
 τὰ ἔργα ἀνθρώπων καὶ σὺ ἔξου σπῆρα
 πᾶν ἄρῃσκον σὺ δίδω μοι, περὶνῆτας
 βάλωσας καὶ σπῆρα, παύσας σπῆρ φθίβου
 τις προφητείας ἴβω σὺ νῦν σου
 τις προφητείας ἴβω σὺ νῦν σου
 καὶ σ' ἄγαλμα σου πλάσι περὶνῆτας,
 θά καρτερὰ, θεῶ, νῦν γίνε ἡ κρίση.

ΧΟΡΟΣ Νῦν, τὸ Ἐκκόδορα σημάδι ἐπιτότο
 εἶναι ἐκὸ τοῦ, ἀκούσθητε τὸ χυρία
 καθὼς θαυδᾷ σὺ εἰσῆκον σου πηγαίνε.
 Γιατί σὺν τὸ σκῆλι πᾶν κυνηγῆ
 ἔλθει λαδομένο, τὸν γυρῶν
 ἀνάη τῆ σπῆρα ἀπὸ τὸ αἶμα' οἱ τῶσι
 μάχων με λυγισσας καὶ ἔλθω σπῆρας
 τὸ ἀλευθε κῆσι τὸπο ἔχω γυρῶν
 καὶ πᾶσι ἀπὸ τὸ πῆλαγα, περὶνῆτας
 δίχως ἑστρωγες, γυρῶν ὡς καρδίη,
 ἔξω ἴβω κυνηγῆτας τὸν. Μὴ τῶρα
 κῆσι τριγῶν θᾶ νῦν ἑστρωμένους.
 Πικρὸ μῆρις ἀνθρώπων αἶμα.

- Κοίτη καὶ πρόσθε,
- κοίτη παντοῦ μὴ μᾶς ἐσφύγει
- κρυφῶ καὶ ἀπῆλκτος ὁ μητροκτόνος.
- Νάπτος, νότος' εὐθὺς πᾶσι δρῆσ' ἔ
 τ' ἀγαλμα τῆς ἀθάνατης θεᾶς
 ἔχει σφικταγκαλῶσαι καὶ γυρῶν
 κρίση γὰρ τὸ φρενὸ τοῦ κρῆσι.
- Μὴ θε θε γίνε αὐτὸ χάρια τὸ αἶμα
 τῆς μῶνος ἂν χυδίη, θε θε τὸ πῆρας
 πᾶσι, τὸ πῆσι ἡ γῆς καὶ πᾶσι' ἀσά, ἀσα.
- Τὸ κῆσινα ζεπὸ σου αἶμα
 θε βῆσις ζωντανῶν νῦν σου ρουθῆξαι,
 καὶ τὸν κατόρθο χυρὸ σου πᾶν με ἄρῃσι
- Κι σοσ θε ζεσι, θε σὲ ἑρῶν
 καὶ κῆσι ἐκεί θε σὲ τραδῆξαι,
 τῆς μῶνος σου τὸ φόνου νῦν πῆραςσι.
- Ἐκεί θε ζεσι πᾶσι ὄσιος ἄλλος
 ἐνιγῆς σὲ ἔξου ἡ σὲ θεῶ

250

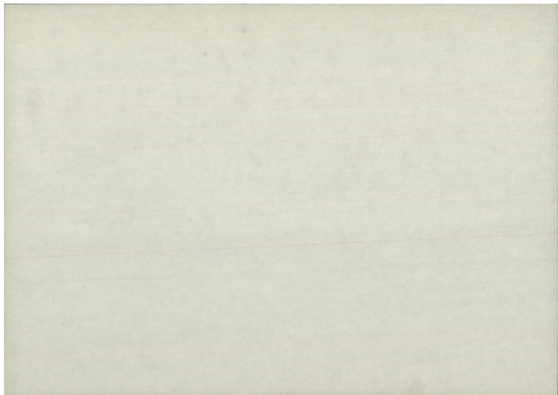
ἡ σπῆσι γονιῶς τοῦ ἀμάρτησι,
 ἀνιῶσι νῦν λαθαίνε ταμῆρα.

- Εἶναι κῆσι σπῆ γῆς ὁ μῆσις Ἀθῆσι
 δικαιοκρῆσι τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄσι
 σὺν ὄσιρῶν τὸ γρῆσι νῦν τοῦ.

ΟΡΕΙΣΤΗΣ Τὰ θέσινα με δίδωσιν καὶ ἔξου
 τῶσις πολλῶσι τοῦ καλοῦσι, πᾶν πῆσι
 νῦν σπῆσι αἰσπῆσι ἡ νῦν μῆσι
 μὴ τῶρα νῦν μῆσι μῶν χῆσι δῆσι
 τῆν ὄσισι βῆσισι σοφῶσι τὸ αἶμα
 μαρῆσινα ὄσι' τὸ χῆσι μου καὶ ὄσι
 καὶ εἶναι τοῦ μητροκτόνου ἑλκῆσι
 τὸ μῆσισι πᾶσι. Γιατί νῦν σὺν ἔστιν,
 σπῆσι φθίβου τὸ θαμῶ με μῶν θῆσι
 χῆσι τοῦ ἑρῆσι' ὄσι' χῆσι νῦν λέσι
 σὲ μῆσις, ἂν ἐξιστοροῦσι πῆσις
 ζῆσισι ἀνθρώπων πᾶσι ὄσισι δὲν ἐπῆσι
 τῆσισι τὸ κακῶ. Καθὼς ὁ χρόνος
 γυρῶν, μῶν τοῦ ὄσισι καὶ ὄσι' ἄλλο.
 Καὶ τῶρα εὐθὺς μῶν ἄνῶν χῆσι
 κῆσι τῆ δῆσισι τῆς χῆσισι τῶσις
 τῶν Ἀθῆσιων νῦν με σπῆσι δῆσι
 νῦν κῆσισι πῆσισι, πῆσισι τῆς πῆσι
 σῆσισι με τὸ δῆσισι τῆς θε πῆσι
 καὶ ἔξου καὶ τῆ γῆ μου καὶ ὄσι τ' Ἀργῶσι.
 Μῶν εἶσι σπῆσι Ἀθῆσισι τῶρα τῶσισι τῶσις
 κατὰ τὰ μῆσι πᾶν γεννῆσι, σὺν πῆσι
 τοῦ Τρίτουσι γυρῶν, τῶσι δῆσισι τῆς,
 ὄσισι σπῆσι κῆσισι μῆσισι, ὄσισι
 ἡ τὸ φλεγρῶσι κῆσισι ἀναστῆσι
 με τῆ σπῆσι τῆς σὺν ἀντρεσισι
 πῆσισι, θε ἔξου καὶ ὄσι ἄλλῶσι
 πῆσισι ὁ θεῶσι ἀσῆσι — γῆ νῦν γίνε
 σπῆσισι σὺν δῆσισι μου ἐπιτόσι.

ΧΟΡΟΣ Μῆρ' ὁ Ἀπόλλωνος θε σὲ γῆσισι
 μῆσι τῆς Ἀθῆσις ἡ προστάσι,
 νῦν μῆν ἀφῆσισισι ἔξουσι καὶ μῶσι,
 δίχως πᾶσι νῦν κῆσισι σπῆσι καρδίη σου
 λίγη χαρῶ καὶ κατακρῆσισισι
 χῆσισι σπῆσισι αἶμα, τῶν δῆσισι
 τῶσι, δὲν ἀνασισι, με κατακρῆσισι
 δῆσισι σπῆσι σπῆσισι μου πᾶσι ἔξου
 βῆσισι γῆσι μῆσι τῶσισι δῆσισι μου;
 θε με χῆσισισι ζωντανῶσι καὶ ὄσι σπῆσισισι

300

πλάι σέ θεωρά' τὸ μαγικό μας ὄνομα
 τώρα θ' ἀκούσας πού θά σέ γητέψει.
 - Μηρός σέ σήσουμε τώρα χορό,
 μὴ κι ἔχομε ἀπόφαση πάρει
 τὸ φροῦτό μας τραγοῦδι νά κρούουμε
 καί πῶς κυβερνήμα τις μαίρας
 τῶν ἀνθρώπων νά ποῦμε.
 Ἀκριβόλοισ ἐίμαστε πάντοτε'
 ἔπος ἔχει τὰ χέρια του ἀμάλευτα,
 καταπάνω του ἡ ὄρη μας δέν πάφτει
 καί χωρὶς σμυτάρης τῆ ζωῆ σου περνά'
 ὄποιος ὄμας σέ κριμάτα πάσαι,
 καθὼς ταῦτος, καί χέρια σιματόδρομα κρύδει,
 τότε ἡμεῖς θά σταθοῦμε μπροστά του,
 τῶν νεκρῶν δοῦλοι, τὴν ἀλήθεια
 μαρτυρώντας τοῦ φόνου, ὡς τὸ τέλος
 ζητώντας ἐκδίκηση.

Στροφή Α'

- "Ὅτι μόνο πού μ' ἐγέννησας,
 μητέρα Νύχτα, ἐμένα γιὰ ἐκδικήτρα
 νεκρῶν καί ζωντανῶν, εἰσάκουσέ με'
 τὸ τέκνο τῆς Μητρός σου σκίζει
 νά πάρει τις πῆρες μου, ἀπαλίζοντας
 τ' ἄγγυρ αὐτὸ πού θά ἐξαιγίσει
 μὲ τὸ αἷμα του τῆς μόνος του τὸ φῶνα.

Ἐρῶμαι Α'

- Πάνω σέ ταῦτο τὸ σφαχτήρι
 νά, τὸ τραγοῦδι μου παράλολα,
 φρονόλαφο ἔχαλό, δίχως
 τῆ συνοδείᾳ τῆς Ἀλρας,
 τῶν Ἐρινύων ὁ ἄμνος,
 γητεῖα καί μαύλομα τοῦ νοῦ,
 πού τοὺς θνητοὺς μαρναίνει.

Ἀντιστροφή Α'

- Τὸν κληρο αὐτὸν ἡ ἀλόγητη
 Μαίρα μὴ μόνο ὀρίζει πάντα
 σὲ σπράζει ἢ τύχη τοὺς ἀνθρώπους
 κι ἀνάσσει πρῶτον φωνά,
 τοὺς κινήσιμα δεικνύσας, ὡσαυτ μᾶσα
 στὸν Ἄδη μπαίνουν' μὴ καί πεθασμένο
 ὀλότολα δέν ἔχουμε γλιτώσει.

Ἐρῶμαι Α'

- Πάνω σέ ταῦτο τὸ σφαχτήρι
 νά, τὸ τραγοῦδι μου παράλολα,
 φρονόλαφο ἔχαλό, δίχως

τῆ συνοδείᾳ τῆς Ἀλρας,
 τῶν Ἐρινύων ὁ ἄμνος,
 γητεῖα καί μαύλομα τοῦ νοῦ,
 πού τοὺς θνητοὺς μαρναίνει.

Στροφή Β'

- Σὰ γεννίωσαστε αὐτὸς μᾶς ὀρίστηκε ὁ κληῖρος'
 νὰ μὴ θόνουμε πάνω μας χέρι οἱ θεοί
 καί κανεῖς τους σὲ δόγμα μας νὰ 'ναί ἀματρώσιζος,
 350
 φροῦθ δέν μὲς ἔβωος ἡ μοῖρα
 τῆς γιορτῆς τὸ καταλευκα πάλια.
 - Τῶν σπητῶν τὸ ἐκκλήρισμα διάλεξα,
 ὅταν σφάζει κανεῖς συγγενή του,
 τότε πάνω του ὀρμάντος, κι ὅς εἶναι
 πολυδύναμος, ὄμοιο τὸν πίνουμε
 μὲς σὲ νεὸ πού χυθῆκεν αἷμα.

Ἀντιστροφή Β'

- Πρόθεμα ἡμεῖς ἀπὸ τοῦτην τὴν ἔγνοια τοὺς ἄλλους
 ἔλοσφρώνουμε κι ἔτσι οἱ θεοί νὰ μὴν ἔχουν
 φρονήτιδες μὲδε τέτοιος δίκες νὰ κάνουν.
 Κι ὁ Δίας δέν ἔσπερξε νὰ 'χει συνάρεια μὲ τοῦτο
 τὸ μωρὸ κι σιματόδροχο γένος.
 (- Τῶν σπητῶν τὸ ἐκκλήρισμα διάλεξα,
 ὅταν σφάζει κανεῖς συγγενή του,
 τότε πάνω του ὀρμάντος, κι ὅς εἶναι
 πολυδύναμος, ὄμοιο τὸν πίνουμε
 μὲς σὲ νεὸ πού χυθῆκεν αἷμα).

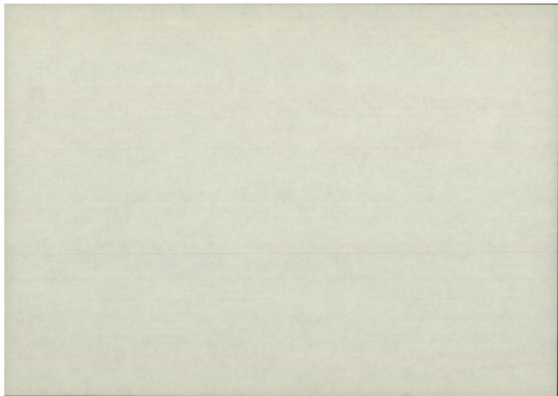
Στροφή Γ'

- Τὸν ἀνθρώπων οἱ δόδες κι ἄν φτάνουν
 ὡς τὸν αἴθερα περιήρως,
 μὲς σὲ τῆ γῆ σγαλιώνουν καὶ σβήνονται ὀτίμητες,
 αὐν ὀρμᾶσιμα ἡμεῖς μὲ τοὺς μούρους χιτάνεις
 σὲ χορὸς φοβεροὺς τὸ ποῦδρια βροντανίας.

- Γιατί μὲ τετράμηλο πῆδεμα,
 τοῦ ποδοῦ μου τῆ δύναμη ὀσκήκη
 καταβάζω, κι δσο ἄν φεύγουν γοργοδρομο,
 ὀπ' τ' ἄδάσασαο χτύπημα πέφτουν.

Ἀντιστροφή Γ'

- Κι ὄπως πάφτει, σι' ὀνέμημα φέρνα του
 πού βολύσας, τὸ κρεῖθ δέν τὸ νυθῆει τὸ μῆσας
 μὲ τέτοιος τὸν πύλιε μορναίλα, κι ἡ φῆμη
 πολυστέναχη ὀλοῦθε βουίζει
 πῶς βολή καταγνὸν περιζώνει τὸ σπῆι του.
 (- Γιατί μὲ τετράμηλο πῆδεμα,
 τοῦ ποδοῦ μου τῆ δύναμη ὀσκήκη

κατεβάζω, κι όσο έν φεύγουν γοργόδρομο,
ἀπ' τ' αθάσταγο χτύπημα πέφτουν.)

Τροφά Δ'

- Κι ό νόμος πάντα στέκει' πολυμήχανες,
πού δέν Εχνούμε τό κόρο
κι ό όλα τό φέρνομε σέ τέλος,
οί φοβηρέσ κι αγγλικοντες γιά τούς θνητούσ,
μέ καταφρονεμένεσ, ότιμεσ τώσ
αλόγηρα ἀπ' τούς θρούσ στ' άνήλυγα
ρηχτό σκατόδια, όπου δέ φτάνουσ
οί στράτεσ ζωντανών και πεθονένων.

'Αντιστροφά Δ'

Και παύσ όπ' τούς άνθρώπουσ τρώο
δέ νιώθει ή σθεσασμό, γρικάντεσ
τό νόμο πού όρεισ για μένα ή Μοίρα
και τόν παραδεχτήκαν οι θεοί;
Πανόργασο τ' όλιμμο μου
κι όγω προσέομνεσ τώσ,
όσο κι έν ζω μέσο στα δάδια
της γής σ' όφωτισσα σκατόδια.

ΑΘΗΝΑ "Άκουσο μακριάσε να με κρούζει
κάποια θεή, στο Σκάμαντρο όπως ήμου,
όταν δικά μου λάδινα τη χώρα
πού οι άρχηγοί τών Άχαιών κι οι πρώτοι
μού δώσαν όπ' τό κόουροσ πού πολέμου,
προή μαριό, αλόκερη για πάντα
να ήνη κατέχει, στού θηρατό τά τέκνα
δύρο λαμπρό' κινάντεσ από καίθε
μέ πόδι ακούραστο ήρθα, δίχασ
φερό, με την αϊγίδα πού χτυπούσε
στού άνέμουσ την άρη κι έχοντεσ ζήτασ
στ' άμοι τότουσ ευνατό πούλινα.
Μά συντροφικόν άλλάξατε εδω βλάττω,
όχι πώσ με φοβίζε, με μου φέρνει
εξφωτισμοσ στη ματιά' τώχα πούσ να 'στε;
Τό λένω για όλασ, και για σέ τόν Ένο
πού χρεσ προσπίπει κέκτησ στ' άγαλμό μου,
μέ και για σέσ πού με κανένα πάλομο
δέ μοιόζετε κι εύθε οι θεοί σέσ εϊδον
πούσ μεσ στις θεασ, ούτε ή θηριασ σέσ
είναι με την άνθρώπινη παρμόσ.
"Όμοσ σωστό δέν είναι μήτε δικιο
όντασ χωρισ φροδύ να προσδολει
τούσ άλλουσ για ένα ελάττωμό τουσ.

400

ΧΟΡΟΣ Τό πάντα εύθύσ, κάρη του δία, θά μόβεσ
Τήσ Νύχτασ οι φρικτέσ εϊσαντε κόρεσ,
κι Άρεσ στον Κάτω Κοσμο μεσ φωνόζουσ.

ΑΘΗΝΑ Ίέρω τό γένος σου και τ' όνομά σου.

ΧΟΡΟΣ Θά μόβεσ τώκα και τ' όλεμό μου.

ΑΘΗΝΑ "Αν καθορά μου τό ελληγησι κάποια.

ΧΟΡΟΣ "Από τό όπιτα τώσ φρονόδεσ κυνηγούμε.

ΑΘΗΝΑ Και τό κυνήγι τώτο πού τελειώνε;

ΧΟΡΟΣ Έκει πού τη χωρά πούσ δέ νιώθον.

ΑΘΗΝΑ "Έτοι κι σϋνόν χοιγούδεσ κυνηγιώντεσ;

ΧΟΡΟΣ Χρεόσ του λόγιασος τη μένα του να σφόδε.

ΑΘΗΝΑ Τόν φροδύδε κάποιασ θυρόδε ή άλλη άνόγη;

ΧΟΡΟΣ "Υπόρχει αιτία μετροκτόνα νά τόν κάνει;

ΑΘΗΝΑ "Αντιδοκιο εϊστε δυό, μ' άκούω τόν ένα.

ΧΟΡΟΣ "Όμοσ από μύσ δέ δέχεται ούτε δίνει.

ΑΘΗΝΑ Νά 'σαι στο λόγια δικαιοσ θεσ, όχι στην πρόδη.

ΧΟΡΟΣ Πώσ; Λέγε μου' σοφία δέ σου λείπει.

ΑΘΗΝΑ Τ' όδικο μ' όρκουσ λένω να μη νικόδε.

ΧΟΡΟΣ Ρώτησε σου και θυγάδε δικαιοσ κηριό.

ΑΘΗΝΑ Πέφτεσ σέ με λοιπόν ν' άποροσώ;

ΧΟΡΟΣ Πώσ όχι; "Όμοσ τ' όείζεισ σέ τρωόμο.

ΑΘΗΝΑ Ίένε, σ' αυτό, τί θεσ με τη σαρύ σου

να πείσ; Λέγε τό γένος σου, τη χώρα

και τό δεινό πού τρώδεξ, κατόπ

τήν κατηγορία τωτη ν' άντεκρούσαισ,

στο δικιο σου έν πιστεύεισ, έτσι

πού χρεσ προσπίπει στην έστια

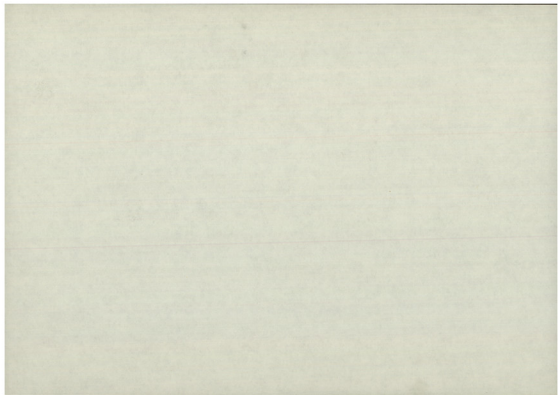
κρητιόντεσ τ' άγαλμό μου, κέκτησ

σόν τόν "Εϊνονσ σέσαστόσ' για τώτα

Εύστερο δώοσ άπόκηρη σέ μένα.

ΟΡΕΪΤΗΣ Βασίλειοσ Άθηνό, πρώτο μόν Έγνοα
δαριό θέλω να δώδεσ όπ' τό στερνά σου
λόγια. Δέν είμαι κέκτησ μελομομένεσ
μήτε τό χέριο μου ήτον άνομοσ, όταν
πρώτασο δώλοσ στ' άγαλμό σου. Κι έχω
γι' αυτό μεγάλη απόδουξη: Είνοσ νόμοσ
να μη μελεδε κανεισ σόν μουμένο
κακόόργω, όπουσ να σφόδε κάποιασ άντροσ
σφαχτάρι τρωεφροδέ και έσπλόνει
μέ τό σίμα του τό φόνω. "Έχει περόσει
καίροσ πού καθορίστηκα σέ όπιτα

450

μέ σφάγια και νερά τρεχούμενα. Έτσι
 δίδωε σού λέω αυτήν την ένγυνα' τώρα
 θα μάθεις τη γενιά μου' Ἀργίτης είμαι
 και τὸν πατέρα μου καλὸ γυναικίσι,
 τὸν Ἀγαμέμνονα, ἀρχηγὸ τοῦ στόλου,
 μαζί του σὺ ἐξολόφραξες τὴν πόλη
 τῆς Τροίας. Μὰ ὅταν γύρισε ἐκείνος
 σὸ σπίτι σου, κακὰ θύματα ἔβρισε,
 τὸν ἔφαθε ἡ μουρμούρη μου μόνη,
 σὲ δίχτυα πλομιστῶ τωλιγοντῶς ταν,
 πού μαρτυρήσαν τοῦ λοιπτοῦ τὸ φῶνα.
 Κι ἐγὼ πού ἴμουν ἐξόριστος ὡς τότε,
 πῶς ἔσθ' οὐν ἤγγα στήν πατρίδα,
 σκότωσε τὴ μητέρα, δὲν ἔ' ἄνημαι,
 τοῦ ἀγαπημένου μου γονιοῦ τὸ φῶνα
 πληρώνοντας μὲ φῶνα. Εἶναι μαζί μου
 συνέννοχος σὲ τούτοις κι ὁ Λαίτιος,
 πού μοῦ προήγαγε πῶς πλῆθος ἴσται
 και πῶς τὴν καρδίᾳ μου θά σπαράξουν,
 ἂν ὄλα σπῶ δὲν κῆνη στους ἐνόχους.
 Ἄν ἔχω δίκιο ἡ δίκιο ἐσὺ κρίνε'
 και θά δειχῶ τὴν πόσα ἀπόφραξή σου.

ΑΘΗΝΑ Εἶναι βαρύτερο τὸ πρόβλημα ἀπ' ὅσο
 θά λήγατε κανεὶς πῶς θά μπορούσαν
 νὰ τὸ δικάσουν οἱ ἄνθρωποι' δὲ στέκει
 μήτε σὲ μὲ νὰ κρίνει δίκαι φῶνας
 πού γιὰ ἐκδίωξη ἔγινε' ἐσὺ πῶς
 κατὰ τὸ νόμο ἐξαγγισμένος ἦρθες,
 ἰκέτης καθαρός, δίχως νὰ φέρεις
 μὴλωμα σὸ νοῦ μου και νεκρῶς
 στήν πόλῃ πῶς δὲ δίνεις κατηγορία.
 Ὅμως και τούτοις εὐκόλο δὲ φεύγουν'
 κι ἂν δὲν κερδίσουμε τὴ δίκη,
 κατὰ ἀπ' τὴν καρδίᾳ τους θά σταλάξει
 φαρμάκι, πού θά γίνει γιὰ τὴ χώρα
 ἀβάσταχτη και μακρὴ ἀρρώστια. Τούτοις
 εἶπαι ἔχουν' νὰ τίς δίδω ἡ νὰ κολάουν:
 Δύσκολο και τὸ θεὸς κι ἄλλα δὲ φέρει.
 Ἄφοδ ὡς εἶδα τὸ ζήτημα ἔχει φέρσει,
 τοὺς φῶνας γιὰ νὰ κρίνουν, ὀνειρομάτους
 θά δώλω δικάσεις πού θά 'χουν οὐδὲς
 στὸν ἄρκο τους και τὸ θεσιμὸν ἐτούτοις
 παντοτινὸ θά ὀρίω. Μαρτυρίες
 φέρτε μου κι ἀποδείξεις πού τὴ δίκη
 βοηθοῦν ὠσαύτ'. Ἐγὼ τοὺς πῶ καλοῦς μου

διαλέγοντας πολλοὺς θά ἐσπάρω,
 πού δίχως νὰ πιστευν μ' ὀκέη γνώμη
 τοὺς ἔρωτες των, νὰ θάλλουν δίκαιη κρίσις.

Στροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Τώρα μὲ τοὺς κιναιόφρονες νόμους
 ὄλα θά πῶν ἀναστράφη,
 τοῦ μητροκτόνου ὀμα νικησι
 τὸ κρῖμα και τὸ ὄικο.
 Και τότε ἡ πράξι ἐτούτη
 τὸ χρέο θά ἐξέλθει τῶν ἀνδρῶντων.
 Τώρα ἀπὸ ὄαι και πῆρα πλῆθος
 δεῖνα προαμενουν τοὺς γονιοὺς
 και φῶναι ἡπ' τὸ παῖδι τους.

Ἀναστροφή Α'

500

Κι ἐμῶς τίς Ἐρινύες πού τοὺς θνητοὺς
 ἐδῆρμινες ἐποπετοῖσιμα, κομῶ
 δὲ θά μάς πιανε ἀργή γιὰ τέτοιος πράξεις'
 τὸν καὶς φῶνα λοιπτοῦ β' ἄρῃσι.
 Κι ὁ ὄνος ἡ μάστιγι ἀπὸ τὸν ἄλλο,
 τοῦ γείτανα τὸ πῶς ἀναστράφεται,
 δίχως νὰ πῶσων τὸ θεῖο κι ἐκείνος
 πού τὸν ἐβρίκει τὸ κακὸ, ὠμφέλευται
 και μάστιγι θά παρηγορεῖται.

Στροφή Β'

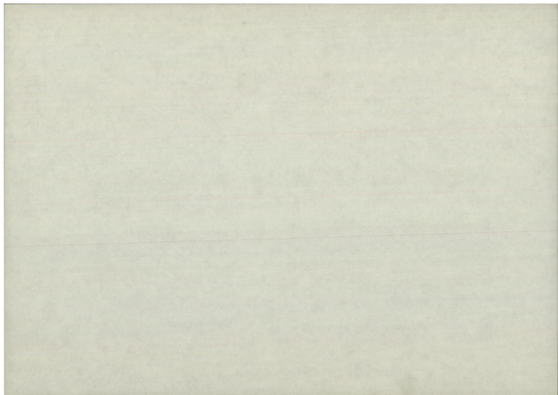
Κι ὅποιον χτυπήσει ἡ συμφορᾷ,
 νὰ μὴ φωνάζει κρόνοντας:
 -Ὁ! Δίκη, ὄ! τῶν Ἐρινύων
 θρόνοι-. Μὲ τέτοιους ἔργωνους
 μητέρα πού ἐπαῖε ἡ γῶνας
 θά κλαίει, γιατί ἀειράσθηκε
 τῆς Δίκης ὁ νοῦς ὁ πολυδόξοτος.

Ἀναστροφή Β'

Εἶναι καλὸ νὰ ὑπάρχει ὁ φόδος
 και πρῆσι πάντα μας σὸ φῆνα
 νὰ κῶσαι ἀγμωνος ἐπέτης'
 ἀφέλεια φέρνει ὁ στενομάρος,
 ὅταν τὴ φρόνηση χαρίσει. Παῖς θνητός,
 πού πολιτεία θά οὐθεῖται τὴ Δίκη,
 ἂν δὲ φωνάζει στις καρδίες ὁ φόδος:

Στροφή Γ'

Σελῶδα Ζωὴ νὰ μὴ σπῆρεις
 μήτε κι ἀπὸ νόμους ἐκείτερη.
 Σ' αἴτι πού κρατοῦνε τὸ μέτρο
 ἔσσημη ὄνει ὁ θεός, ἔρωες ἔ' ἄλλα
 μ' ἄλλῶτιμο μῆτι τὸ δάλλει.

Κι ένα λόγο παρόμοιο ἐγὼ λέω
εἶναι τ' ὄμοιο γήϊον τέκνον
τῆς ἀστέρας· κι ὅτ' τὸ φρόνιμο νόη
γαλήνια γεννιέται εὐτυχία,
λαχέτρα κι εὐχὴ τοῦ καθένα.

Ἀντιπροσφ' Γ'

Καὶ σὺ τὸ λέω γιὰ πάντα· στήν Δίκη
τὸ δικαίον νὰ ἔχεις αἰσῶς· πατὴρ σου
νὰ μὴν τὸν ἀπαύρατος γιὰ χάρη
τοῦ κέρτους, κλειστώντας τὸν
μ' ἀντίθεα πῶς· θά 'ρθεῖ ἡ τιμωρία
καὶ μοιρόγαροιο τέλος προσμένει.
Ἔτσι ὁ καθένος ὡς εἰσέβηται
τοὺς γαιούς του κι ἀκόμη
κάθε ἔκνο πού δέχεται ὅπου τ'
νὰ τῆρ' καθὼς πρέπει.

Σειραφ' Δ'

550

Κι ὅποιος, χωρὶς νὰ τὸν ἀπείχῃν ἢ ἀνάγκη,
μόνοχος του σπέργει τὸ βίαιον,
δυστυχικὸς δὲ θά 'χει ἡ ζωὴ του
κακὰ συμφορὰ ὡς μὴν τὸν ἄρειον.
Ἵσπος ἄμμος τὸ ἐνώπιον ταμῆται
κι ὀδοντικός ἐπ' ὀλοῦθε σωρεύει
κι ὀρθῶς με βία, σὺν ἔρβῃ ὁ καρπός,
θά σισαυτὸν τὸ πανὸν του
καθὼς με κατῆρτι σισαμένον
τὸ κακὸ θά τὸν ζῶσει.

Ἀντιπροσφ' Δ'

Βουλιγαμένος στήν ἀντίρροπ τοῦ στρόβιλου
φωνάζει, μὴ κανεὶς δὲν ἀκούει·
γελᾷ ὁ θεὸς γιὰ τὸν ἄνομον ἄνθρωπον
πού ποτὲ δὲ θά τὸ 'θεῖς ὁ νόος του
πῶς σὲ τέτοιον ἀερινόπλοτον πῶς,
θά μπλεκέταν κι ἀνήμπορος θά 'ταν
νὰ περῶσαι τὸν κάβον ὡς πρῶτον
σπῆ ζωὴ του εὐνοῦσε πλοῖτον.
σπῆς Δίκης τὸ φρόνο κτηνῶντας
ἔφροντος κι ἀκλειούς κηνέται.

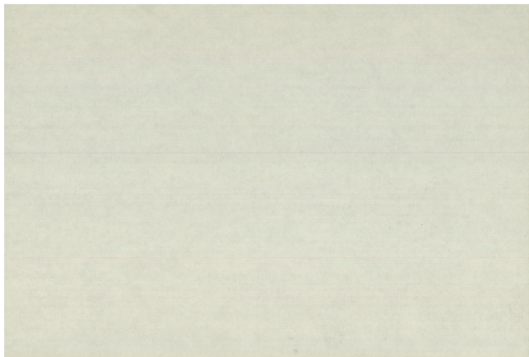
ΑΘΗΝΑ Μιθρὸς, κήρυκα, εὐνοῦσε καὶ κάμει
σὺ τὸ λαὸν οὐσιπ', καὶ διαλαλιώντας
ἡ εὐλίγγα ἢ τυρηνική, γεμίσθη
ἐπ' τὴν ἀνδρῶν ἡ πῶς, ὡς βουλοῖται
μὲ βροντερόν ὄχι σὺ πῆθος. Τῶρα
πού οἱ δικαστὲς συνάζονται, ἡσυχία
πρέπει νὰ γίνῃ, γιὰ τ' ἀκούσει ἡ πόλις

τοὺς νόμους μου πού αἰώνια θά μείνουν
κι ἀπόφρασι οὐσιπὴ νὰ θεῖ γιὰ τοῦτον.
ΧΟΡΟΣ Ἄρχοντα Ἀπόλλωνε, κρῖτος κείνου
πού ὄρξεις. Πέε τ' ἔθεσ' ὁ αἰὼν τῆς Δικῆς;
ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ Μάρτυρας ἦρθα — τι κατὰ τὸ νόμον
ἐκέτης μου εἶναι αὐτός καὶ σὺ νὰ μου
πρῶτος, κι ἀπὸ μὲνα ἐξαγγεμένους —
κι ἀκόμη σὺ αὐτηγόρος γιὰτὶ μοι
κι ἐγὼ ἔνοχος στῆς μῦθος του τὸ φῶνον.
Ἄνοιξε ἐσὺ τῆς Δικῆς κι ὅπως ἔβρεις
μὲ γνώμη ὀρθή ν' ὀφισοῦσῃς.

ΑΘΗΝΑ Ἀρχίζει ἡ Δίκη, βουεὶ μιλῶτε πρῶτες.
Γιατὶ ὁ κτηγόρος πρῶτος μιλῶντας,
οὐσιπὸν τοὺς ἄλλους θά κατατάσῃς.

ΧΟΡΟΣ Ἄν κι εἰσάτε πολλῆς, οὐντομα θά 'νοι
τὸ λόγιον μου. Ἐοὺ σ' ὅτι μωρῶτος
μὲ τῆς σερῶ σου ν' ὀνομάτῃς ἕνα πρὸς ἕνα.
Καὶ πρῶτον λέγε, ἔχεις τῆς μῦθος σου ἀκούσῃς;

ΟΡΕΣΤΗΣ Τῆ σκότῳσα κι οὐτὲ τ' ὀρνεῖται.
ΧΟΡΟΣ Πάει τὸ ἕνα ὅσον τὰ τρία παλαιότητά σου.
ΟΡΕΣΤΗΣ Χάρη δὲν ἔπασα, γιὰ νὰ καυχήσῃς.
ΧΟΡΟΣ Πρῆσαι νὰ πῆς πῶς ἔκανες τὸ φῶνον.
ΟΡΕΣΤΗΣ Τράβηξα τὸ σισίβι κι ἔπειρα τὸ λοιμὸν τῆς.
ΧΟΡΟΣ Πῶς σὲ συμβούλευσε καὶ σ' ἐπαρμῆσε σὲ ταῦτα;
ΟΡΕΣΤΗΣ Τοῦ θεοῦ οἱ χρημαὶ πού μάρτυρας μου στέκει.
ΧΟΡΟΣ Νὸ γίνεις μητρκτόνος οὐ πῶ ὁ μάντης;
ΟΡΕΣΤΗΣ Καὶ δὲν κτηγορῶ τὴν τύχη ὡς τῆρας.
ΧΟΡΟΣ Ἄλλα θά λές, ὅταν σ' ὀρθεῖ ἡ ψήφος.
ΟΡΕΣΤΗΣ Ἄπο τὸν τόφο του ὁ γαιός θά με συντρέξει.
ΧΟΡΟΣ Ἐλπίζεις σῶτος νεκρούς, φονὴ τῆς μῦθος;
ΟΡΕΣΤΗΣ Γιατὶ φῶνον διπλοὶ τὴν ἔλαρανον. 800
ΧΟΡΟΣ Καὶ ποιοὶ; Στῶς δικαστὲς σου ἐξήγησέ τους.
ΟΡΕΣΤΗΣ Τὸν ἄνθρωπον τῆς καὶ τὸν πατέρα μου ἔχει σφάξει.
ΧΟΡΟΣ Πῆλῳρασε ἐκεῖνον, ἐσὺ ὅμως εἶς ἀκόμη.
ΟΡΕΣΤΗΣ Γιατὶ ὅταν ζῶσας δὲν τὴν κτηγορῶσας;
ΧΟΡΟΣ Αἰσῶς πού σκότῳσας δὲν ἦταν ἴδιον σῖμα.
ΟΡΕΣΤΗΣ Κι ἐγὼ ἔχω μὲ τῆς μῦθος μου ἴδιον σῖμα;
ΧΟΡΟΣ Δὲ σ' ἔβρεσε, κακουργῶ, στήν κοιλία τῆς;
Τῆς μῦθος σου τὸ σῖμα ὀρνεῖται;
ΟΡΕΣΤΗΣ Ἀπόλλωνε, ἔλα τῶρα μάρτυρας μου

κι εβήγησ' τους, ὄν κατὰ τὸ δίκαιον
τὴν ἐφορὰν γιὰ τὴν ἀλήθεια κι οὐτε
τὴν πρόβλ' ὀρνέμωι' ἀλλὰ ὄν αὐτοὺς ὁ φόνος
σοῦ φρονεῖται ὀδωκίος ἢ ὄχι, θύλας κρηπί,
γινὼ νὸ τὴν πῶ κι ἐγὼ αὐ τοῦτους .

ΑΠΟΛΜΩΝΑΣ Θῶ πῶ σέ ὄσες, σὸτὸ μέγα δικαστήριο
τῆς Ἀθηνῶν, πῶς δίκαιο ἔχει πράξει,
κι ἄφορ' εἶμαι μόντης, φέματα δὲ λέω.
Πῶτε δὲν εἶπα ὄς τῶρα ἀπὸ τοῦς θρόνους
τοῦς μαντικῶς χρησῶν γι' ἄντρα ἢ γυναῖκα
ἢ και γιὰ πολιτεία, χωρὶς ὁ Δίας
πατέρος μου νὸ τὸ προσέδει. Θέλω
νὸ νιώσατε καλὰ τί ἔδωκεν ἔχει
τὸ δίκαιον αὐτὸ και τοῦ γυναιῶν μου λέω
ν' ἀκολουθήσατε τὴ γνώμη, Ἀπὸ τὸ Δία
πῶ δυνατός κανείς ὄραος δὲν εἶναι.

ΧΟΡΟΣ Ὁ Δίας, καθὼς λέω, τέτοια μαντεία
σέ προσέειπ' νὸ ἔδωκε σὸν Ὀρέστη,
τὸ φόνον νὸ ἐδικαίωσ' τοῦ γυναιῶν τοῦ,
χωρὶς νὸ σεβασαί' ἰδίωλον τῆ μῆνας.

ΑΠΟΛΜΩΝΑΣ Γιατὶ τὸ ἴδιον δὲν εἶναι ὄντρος γενναίος
και τιμημένος μὲ βεσάστατη ἔδωσα
νὸ σκοπεῖται ἀπὸ μὴ γυναῖκα κι ὄχι
μὲ θέλη μακροπρόθετα πολέμου
πῶ μὴ Ἀραζὼνα θῶ ῥεχνε, πῶ ὄραος,
εἶπ', Ἀθηνῶν, ἔν' ἀκούσατε κι ὄσοι τῶρα
κἀόσατε ἔδω κι ἢ ψήφος σοῦ θῶ κρηπί
τῆς εἰπῆ. Ἀπὸ τὸν πόλεμον σὸν ἴδω
κι ἄφορ' σὸτὸ πῶ πολλὰ καλὰ εἶπα πῶς,
πρόσφατος τὸν εἰδέχθ' ἔκείνη, μὴ ὄν
ἔδωκεν ὄπ' τὸ ἄσπυρ, τυλιγόντης τὸν
σέ πῶλο πενήτῳ μὲ δίχως ὄραος,
τὸν σφῶζει, τέτοιος θῶνατος ὄς λέω
τὸν πολυδοξασμένο ὄραϊνον ἄντρα,
τὸν ἀρχηγὸ τοῦ στόλου. Ἔτσι γιὰ τοῦτα
μῆλας, καθὼς εἶναι, γινὼ νὸ νιώσαν
δίκαιο θυμὸν ἔκείνοι πῶ ταχτήκαν
ν' ἀπορασιόουνε γι' αὐτὴ τῆ εἰπῆ.

ΧΟΡΟΣ Πιόστερ ὁ Δίας νοιόζεται, ὄραος εἰπῆς,
γινὼ τοῦ γυναιῶν τὸ φόνον ὄραος ὁ Δίας
ἔδωκε μ' ὄραος τὸ δίκαιον τοῦ
πατέρος γέρο Κρόνον. Πῶς ἐπῶσα
πῶ λέω δὲν εἶναι ἄντιστα μὲ κείνη;
Ἔσας πῶ ἀκούσε μάρτυρες ὄς ἔδω.

ΑΠΟΛΜΩΝΑΣ Τέτοια θεομάρτυρα και σ' ὄραος
εὐχαμερῶ, μποροῦν αἱ ὄραος
νὸ ἐλεμβῶναι και γιὰ τοῦτο ὑπάρχει
γιατὶ και πῶ ἄλλος τρόπος νὸ γινῶσασαι;
μὴ σὸ ρουαίει ἢ γιὰ τὸ αἶμα ὄντροῦ,
μὴ σὸ πεθῶναι καμὲ κατὸ ἔδω
ἀνάσταση. Κι οὐτε σέ τοῦτο ἔδωκε
ἔραει ὁ πατέρος μου πῶ ὄλα τ' ὄραος
τὸ σφῶζει πάντα κόπια, δίχως ἰδίωλον
νὸ κἀόσατε ἢ ἄνισα σοῦ ὄπ' τὸν κόπια.

ΧΟΡΟΣ Πρόσεξε πῶς ποικίλει τὸν ὄραος
ἔδω ὄραος τὸ χῶμα ἔχει ποῖσαι
μὲ τὸ αἶμα τῆς μητέρας τοῦ δικῶ του
αἶμα, θῶ πῶς μετὸ νὸ κἀόσαι σ' Ἀργος
σὸτὸ σπῆτα τοῦ γυναιῶν τοῦ; Τι θυσιος,
σέ ποῖσας κοινῶς θυσιος θῶ κἀόσαι;
Στοῦς ἀσπυριστοῦ των ποῖσ' ὄπ' τὸν δεχτοῦνε;

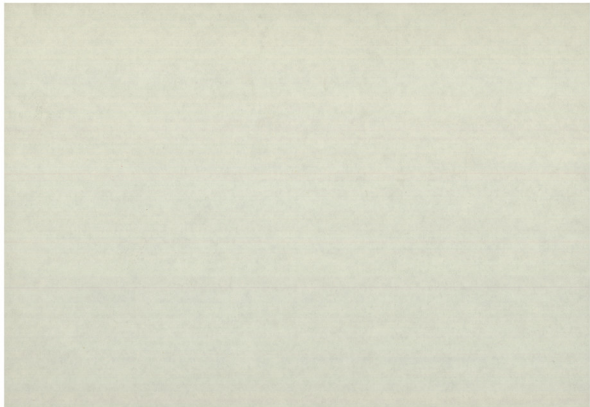
ΑΠΟΛΜΩΝΑΣ Ὁ ἀποκρίθῳ σ' αὐτὸ, σταχῶσου τῶρα
πῶς αὐτὸ μῆλ' ἔδω εἶναι ἢ μῆνας,
καθὼς τῆ λέει, κρηπί πῶ γυναιῶν
τὸ τέκνον ἔραει μόνον τὸν κωνοργῶ
ἀπὸρ' γενναίος αὐτοῦ καὶ σπῆται
κι αὐτὸ σὸν ἔδω ἔδω οἶσας φῶρα,
ὄν ὁ ὄραος δὲ θῶ τὸ βλασει. Φέρνω
κι ἀπόδειξη γιὰ τοῦτο ἔχει γεννήσει
πατέρος δίχως μόνον μάρτυρας μου
νὸ, ἔδω τοῦ Ὀλύμπου Δία ἢ κρηπί,
πῶ δὲν τὴν ἔδωκε κοινῶς σκοπεῖται,
κι ὄραος καμὲ ὄραος δὲ θῶ γενναίος
τέτοιο βλαστοῦ. Ἔγω, Ἀθηνῶν, και σ' ὄραος
μεγάλο, ὄραος λογῶσας, τὸ λαὸ σοῦ
θῶ κῆνω και τῆ χῶρα σοῦ κι ἐπῶσιν
ἔσπελα σὸτὸ γινὼ σοῦ κρηπί νὸ γιὰ
παντοπιῶν ποῖσας σέ εἶναι
και νὸ τὸν ἔραει ἀμέσως, κι ὄραος
και τῆ γυναιῶν τοῦ, και γιὰ πάντα ἐπῶσιν
μὲ πῆση νὸ κῆνω ὄπ' ὄραος τοῦ.

ΑΘΗΝΑ Ἀπὸρ' ἀρετῶ μῆλας, σέ τοῦτους
νὸ πῶ μὲ δίκαιο γνώμη νὸ ψηφίσουν;

ΧΟΡΟΣ Ἔγω ἔραει ὄραος μου τὸ θέλη, τῶρα
προσέμνω τὴν ὄραος ν' ἀκούω;

ΑΘΗΝΑ Κι εἰσεί; Παρῶσιν ἀπὸ ὄραος δὲ θῶ ἔγω;

ΑΠΟΛΜΩΝΑΣ Ἀκούσατε ὄραος ὄραος τὸν ὄραος, ἔραει,
ψηφίζοντας, κρηπίσασαι τὴν καρδίαν σοῦ.

ΑΘΗΝΑ Πολίτες τῆς Ἀθήνας, πού γιά πρώτη φορά κρίνετε φάνα, ἀκούστε ποῖνε θεσμόν ἐρίζω' σπού Αἰγία τῆ χώρα παρτοπιὰ τὸ δικαστήριον ταῦτο ἐὰ μὲναι. Ἐδῶ ἀπὸ βράχο αὐτὸν τοῦ Ἄρη οἱ Ἀμαζόνες στήσαν τις σκιές τους, ὅταν ἀπὸ ἐχθρὰ στὰ θησαύρα ἑνάντια γιὰ πόλεμον ἔβραν καὶ ἄντηρον στὴν πόλιν καινοῦργον καὶ ἀρηγλὰ περιγύσαν κράτρο καὶ θυσαύριον στὸν Ἄρη, πού ἐστὶ πῆρε ἀπὸ τότε τ' ἔνωμα' του ὁ βράχος Ἄρειος πάρος' καθαρμένοι πάνω ὁ αὐτὸν ὁ Σεβασμός κι ὁ συγγενῆς του Φάδος, θὰ συγκρατεῖνε τοὺς πάλαιες ἀπὸ τὴν ἀδικία μέρα καὶ νύχτα,

φάνει νὰ μὴν τοὺς παραλλάξουν οἱ Ἰβαιοὶ μὲ νέους νόμους· δὲ θὰ εἶρετε ποτὲ σου νὰ παῖς, ἂν εὐστέρο νερὸ μὲ λάσπας ἐρωμίστε, Συμβουλευτῶν τὸ λαὸ μου μῆτε δεσποτισμὸ μῆδε ἀναρχία νὰ εἰσέτεσι καὶ ἀλόγιστα ὡς μὴ θιάζει τὸ φάος ἀπὸ τὴν πόλιν του. Ποῖος εἶναι δικίος, ἂν τίποτα ζέν τὸν φοβίσει;

Τέτοιον θεσμὸν ταμίαντες μὲ τὸ εὐδαίμονα πού πρέπει, δυνατὰ θὰ ἔχετε κώτρον τῆ χώρα σας νὰ σάξει καὶ τὴν πόλιν, πού οὐν καὶ αὐτὸ παρόμοιον ζέν ὑπάρχει σὲ κανένα λαὸ μῆτε στοὺς Σκύθες μῆδε στοὺς Πέλονα τὰ μέρη. Ταῦτα στήνω τὸ βουλευτήριον ἀπὸ κέρδη ἀνέγγιχτα, σεβασμοῦ καὶ σπῆ γνῶση πάντα αὐστηρά, φρουρὰ τῆς χώρας Ἐδρυκτοῦ καὶ σπὸν ἕνωτο ἀκόμη. Αὐτὰς οἱ συμβουλὰς πῆσαν σὲ μάκρος πού ἔκισα σπὸ λαὸ μου γιὰ τὸ μέλλον' μὰ τάρω σφικώθητε καὶ τὴν ψήφον νὰ ρίψετε' τὸν ὄρκον σας ταμίαντες, ἀποφοριστε δικαίον. Τέλειωσα τὸ λόγον.

ΧΟΡΟΣ Νὰ μὴν καταφορονάστε οὐς λέω, σπῆ γῆ σας τῆ θάρια μας παρνασία.

ΑΠΟΛΩΝΑΣ Κι ἐγὼ οὐς λέω τις μαντείας μου καὶ τοῦ Δία νὰ σεβαστήτε, κούφικος νὰ μὴ θυγῶναι.

ΧΟΡΟΣ Δὲν εἶναι τὸ ἔργον σου νὰ νοκίῃσαι γιὰ φόνους κι ἐγὼν χρηματὸ γιὰ τοὺς χρηματὸ σου πὰ δὲ θὰ χρεῖ.

700

ΑΠΟΛΩΝΑΣ Λέβηκε κι ὁ γονός μου, ὅταν τὸν πρῶτο φωνὰ δέχτηκα, τὸν ἴξισον γιὰ ἰκέτη;

ΧΟΡΟΣ Ἐσὺ τὸ λές' ἄμικ τῆ δικαί ἂν δὲν κερδίω, θάρια θὰ νιώσει ἡ χώρα τῆν ὄργη μου.

ΑΠΟΛΩΝΑΣ Εἶσαι χωρίς τρέμει στοὺς νέους καὶ τοὺς παλαιοὺς θεούς' θὰ σὲ νικήσω.

ΧΟΡΟΣ Ἐτὶ ἐπράξες σπὸν φέτηρον, στις Μοῖρες οὐν εἶπετε τοὺς θητούς ἀθλιότητας νὰ κάνουν.

ΑΠΟΛΩΝΑΣ Κάποιον πού σὲ τῶν δὲν εἶναι δικαί νὰ εὐεργετήεις, ἡ ἀνίχη ὅταν τὸν σφίγγει;

ΧΟΡΟΣ Χάλασε τοὺς παλαιοὺς μου ἐσὺ κλήρωσε καὶ γέλασε μὲ τὸ κροαί θεῶς ἄρχαίος.

ΑΠΟΛΩΝΑΣ Σὲ λίγο ὅταν θὰ χάσεις, στοὺς ἐχθρούς σου τ' ἄλλαξο θὰ ἐκέρσεις πὰ φορμάει.

ΧΟΡΟΣ Ὁ νέος πού μοὶ καὶ μὲ κατατρέχει ἐμὸν τῆ γερνόντισσα, προσμένει τῆς εἰσεῖς τὴν ἀπόφασιν ὄ' ἀκούω, διβουλιὰ ἂν πρέπει μὲ τὴν πόλιν νὰ θεράνεια.

ΑΘΗΝΑ Εἶναι δουλειὰ μου ἐγὼ τὸν τελευταῖον λόγο νὰ πῶ σπῆ ἐσση' θὰ ψήφισο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Ὀρέστη. Τὶ δὲ μ' ἔχει γεννήσει μόνο καὶ παλαιὸν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν ψυχὴ μου ὄ' ἀλά, ἐκτός τὸ γέρον καὶ τοῦ γονιοῦ τὸ δικαί ἄσσοτηρίων. Ἐταὶ δὲ λογαριάζω μὰς γυναίκα, τὸ θάνατον πού ἀκότωσε τὸν ἄνθρωπον, τὸν κυβερνήτην τοῦ σπυτοῦ. Ὁ Ὀρέστης νικᾷ ἂν θυγῶν ἴσως οἱ ψήφοι. Βγάλτε γοργὰ τις ψήφους ἀπ' τὴς κἀλτες ὅσοι γι' αὐτὸ τὸ χρέος εἰσαπτε τογμένιοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ὅτι φοῖθε Ἀπόλλωνια, πού θὰ ναι ἡ κρίσις;

ΧΟΡΟΣ Ὅτι μόνω, μαύρη Νύχτα, αὐτὰ τὰ θάλλεικε;

ΟΡΕΣΤΗΣ Τώρα γιὰ μὲ κρεβάτι ἡ φῆς τοῦ ἡλίου.

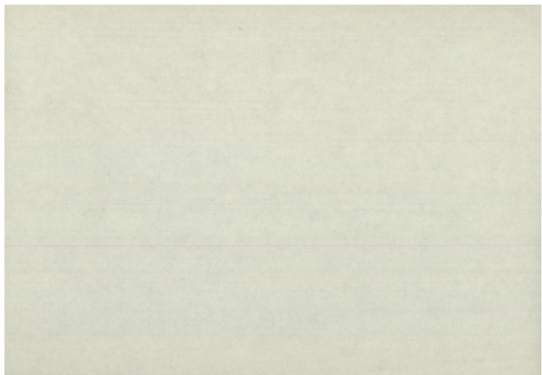
ΧΟΡΟΣ Γιὰ μὸς ἡ χάνονται οἱ τιμὲς μου ἢ θὰ μείνω.

ΑΠΟΛΩΝΑΣ Ἐοῖς, κούβος θὰ θάλαξτε τις ψήφους, ὡσὸ νὰ τις μετρήτε καὶ προείπετε μετρήντας μὴ λυθῶμετε. Ἐνα λάθος μεγάλη φέρνει συμφορὰ, μὰ μόνω ψήφος ἄλλοκορ στυλιάνει ἀπίτ.

ΑΘΗΝΑ Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὀθῶος γιὰ τὸ φάνα, γιὰτὶ σπὸ μέρημα ἴσοι οἱ ψήφοι θίγηκαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ὅτι Παλλάδα, πού τὸ σπῆτὶ μου ἔχεις εὐαίσι,

750

καί μ' ἔφερες ἐσὸν στήν πατρίδα μου
 νά κατοικήσω γῆ σου τῆα δέν εἶχα
 τώρα θά λένε στήν Ἑλλάδα, «ὁ ἄντρας
 ἔγινε πόλις Ἀργίτης καί ἐνίαι ἀφέντης
 σ'α πατρογενεά του κλάστη, μέ τή χάρη
 τῆς Ἀθηνῶν καί τοῦ λαοῦ καί ἀνάγη
 χάρη στήν τρίτη αὐτῶν Σωτήρα εἶπα
 σου ὅλο τὸ κυβερνᾶνει» τοῦ γοναῖο μου
 οὐλαχνίωθηκε τὸ φῶνα καί με αὐδεῖ,
 σὸν εἶδε τούτες νά ἔζητον τῆς μόνος
 τὸ δειο. Φεύγω τώρα στήν πατρίδα,
 σ'αῶ δῶου στή γῆ καί σ'α τοῦ λαοῦ σου
 παντοπιῶ ἔναν ὄραο: Ἐδῶ κόνενας
 ἀπὸ τῆ χώρα μου ἀρχηγὸς κινῶντας,
 παρὲ τού νά μὴ φέρει ἀρματομένο
 στρατό. Γιατί ἀπ' τὸν τάφο μου ἐγὼ τότες
 ἔκείνουσ σου τοῦς ἄρκαοι μου πατήσουσ
 τοῦς περὶτοῦς, σ' ἀπελγίωτες θά ριζῶ
 μεγάλες συμφορές, θά κῶνω μῆρο
 τὸ ἔρφο τοῦς καί ἀπαισιὰ τὰ σφρόδα,
 σου γιὰ τὸ μῦθο τοῦς νά μετανήθουν/
 ἀν ὄμοι τοῦς κροτοῦνε καί τῆν πόλη
 τιμῶν μέ συμφορία τῆς Παλλάδος
 πάντα, καί ἐγὼ θά τοῦς συντρέχω τότε.
 Χαίρε δὲ καί σου λαὸ τῆς χώρας/
 ἄμποτε τοῦς ἐχθροῦς σου νά συντρίβει
 μέ νικηφόρο καί σωτήρια κοντῆρι.

Σιωπή Α'

ΧΟΡΟΣ Ἄσ' ἴ νῆσι θεοί, τοῦς πανάρχαιους νόμοις
 πατήσατε χῆμα, τοῦς κλέψατε
 μέσ ἀπ' τὰ χῆμα μου. Τώρα
 σου ἀπέρμενο ἢ δούπηχη ἔρκας τιμές,
 βαρῆ θυμωμένη στή χώρα φοροῦμι,
 τῆς καρδίης μου φοροῦμι, θά σπῆσω
 γιὰ τὸ πένθος σου μού ἔωσον
 καί τὸ πάντα στή γῆ θά Ἐρᾶνω/
 καί ἀπ' αὐτὸ σέ καρπούς, σέ παιδιὰ καί σέ φύλλα
 ἔ' ἄπλωθει μαροσιός, ἔ' ἰκώθησ,
 καί θανάτου θά πᾶσουν πληγῆς σ'αῦς θνητοῦς.
 Τί νά κῶνω; Στενωδεῖ, μέ γέλασσαν/
 σ'αῦς ἀνθρώποις ἀνάμεσα δόδοσταχτῶ
 μέ θρήκωνε πόδη ἔ' ἰ μεγάλες,
 δούμαρες κόρες τῆς Νύχτας ἔμεις
 μέ τ' ἄτημο πένθος.

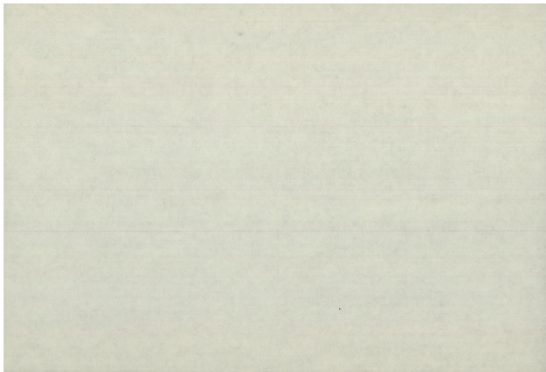
ΑΘΗΝΑ Ἄκοῦσις με καί μὴ δορυγκοῖσθε.

Γιατί δὲ νικηθῆκατε, ἀλλὰ θηήκων
 σ' ἄλληθα ἴσας οἱ φῆσαι καί δέν εἶναι
 ταπεινωθῆσ τοῦτο ἀπὸ τὸ δῖο
 περίφρονες ὑπάρκων ἐποθεῖσις
 καί ὁ ἴδιος φανερώει πῶς μονητεῖς
 ἔδεικε σ'αὐν Ὀρέστηθ ἔσι κόνενα
 δὲ θά ἔρωσε ἀπὸ ἔμο πρῶξις τοῦτα.
 Μά ἔσας γι' αὐτῆν τῆ γῆ θυμὸ Ἐρᾶντε
 κηρῶ; Σκεπῆθτε, μὴ ἔσος πλημμυρῶδε
 ὄρη, μὴν κόμειτε ἔκωρη τῆ χώρα,
 σταλαζόντας φρεσῶτο ἄρκαοι δομῶντων,
 ἀνήμερες ὀρησῶσις σου ἀφανίζων
 τοῦς ἀπέρους. Καί σ'αε τάζα ἄσκας ταυρῶδε,
 ἰερῆς ἀσπλιῆς πῶς θά ἔχει σ'α δειο
 τόσο μου καί θυμῶς καί σ'αῦς λαμπροῦς σ'α
 θρόνουθ θά σ'αε τιμὸ βαθῶ ὁ λαὸς μου.

Ἀντιστροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Ἄσ' ἴ νῆσι θεοί, τοῦς πανάρχαιους νόμοις
 πατήσατε χῆμα, τοῦς κλέψατε
 μέσ ἀπ' τὰ χῆμα μου. Τώρα
 σου ἀπέρμενο ἢ δούπηχη ἔρκας τιμές,
 βαρῆ θυμωμένη στή χώρα φοροῦμι,
 τῆς καρδίης μου φοροῦμι, θά σπῆσω
 γιὰ τὸ πένθος σου μού ἔωσον
 καί τὸ πάντα στή γῆ θά Ἐρᾶνω/
 καί ἀπ' αὐτὸ σέ καρπούς, σέ παιδιὰ καί σέ φύλλα
 ἔ' ἄπλωθει μαροσιός, ἔ' ἰκώθησ,
 καί θανάτου θά πᾶσουν πληγῆς σ'αῦς θνητοῦς.
 Τί νά κῶνω; Στενωδεῖ, μέ γέλασσαν/
 σ'αῦς ἀνθρώποις ἀνάμεσα δόδοσταχτῶ
 μέ θρήκωνε πόδη ἔ' ἰ μεγάλες,
 δούμαρες κόρες τῆς Νύχτας ἔμεις
 μέ τ' ἄτημο πένθος.

ΑΘΗΝΑ Δέν σ'αε ἐπῆσαν τίς τιμές καί μίμτε
 συνεπορμῆνες τόσο ἀπ' τὸ θυμὸ σου,
 βεθε ἔσας, στή χώρα τῶν ἀνθρώπων
 ἔφερε ἀνάφρεστα θενῶ. Τὸ δῖο
 δορῶθ μου ἔμο καί ἐγὼ — τί νά τὸ λέω; —
 καί τὸ κλειδί μονάχο ἐγὼ γινωρίζω
 μέ σ'αῦς βεθεῶ, ἀου κροτὸ κλεισμένους
 τοῦς κεραινοῦς; μὴ δέν ἄρκαῖς ἀνάγη
 γι' αὐτοῦς ἐπὶ, ἔκωσσε με, πάρε
 νά ἔσωπορμῶς μ' ὄδοχη τῆ γλῶσσῶ
 κατᾶρες γιὰ τῆ χώρα τοῦση καί ἄ,τι
 καρπῶδε τὸ Ἐρᾶνεις. Τοῦ κηροῦ σου

μαλάκωσε θυμὸ τὸ μούρο κύμα,
 ἀφρὸ μαζὶ μου ὅταν θὰ μείνεις, δὴ ἔχει
 ἀσμένει τρέξει, τίς πὸ καλὸς καὶ φιλοῦσις
 τῆς γῆς μου προσφέρει, πλῆθος θυσίας
 σὺς γίνουσι τῶν παιδῶν, σὺς γάρουσι, πού ἐστι
 γιὰ πάντα θὰ κανέας αὐτῶν τὸ λόγο.

ΧΟΡΟΣ Ἄχι ἄλιμονο, ἐπιτοῦ τὸ πόδα,
 ἐγὼ, μὴ πανόρχισα θεῶ, μὲς σπῆ γῆς
 σὲ φρικτὴ καταφρόνια νὸ μῆνω.
 Μὲ κορῶναι τὸ μίσος κὲ ὀλέκερη
 τῆς μανίας μου πῆνω γιὰ ἐκδιεση.

Ἄχι γῆ, ἄχι ἄλιμονο.
 Ποιὸς πόνος τρυπὸ τὸ πλεῦρα μου,
 τὴν καρδίᾳ μου ποὺ κεντρὶ τὴν ἔσοκίζει;
 Ὅ! Νύχτα μητέρα, ὄμοιας με'
 τῶν θεῶν οἱ ἀνίστηται βόλοι
 τίς παμπλοῖαις μου κλέβουσι τρέμει
 κὲ εἰρὴ τῶρα ἕνα τίποτα.

ΑΘΗΝΑ Μὴ κὲ εἰσαι μεγαλύτερη στὸ χρόνια,
 θὰ υποχωρήσω στο βαρὺ ἔμω σου.
 Μὰ ὅσο κὲ ἄν ἔχεις πῶ πολλὰ ἀσπῆ,
 χάρις κοί σ' ἔπειθα ὁ Δίος κρηστή
 Σὲ ἔβην, ἀλλόφρωλη ἂν δὴ πῆτε χάρια,
 εὖς περὶμῆστα, ὅσε τὸ προλέγω,
 τῆ γῆς σπῆ, Γαῖα ὁ καιρὸς κυλιάντοσ,
 δόξα τραπὴ θὰ φέρει στὸ λαὸ μου.
 Κὲ εὖς ἔχοντασ κοινὰ σπῆν Ἐραχθῆσ
 σερνὸ ἱερὸ, σὲ λιτανεῖται τόσα
 θὰ λάβεις δῶρα ὅπ' ἄντρες καὶ γυναικῆσ,
 ὅσα κανένας τόπος τῶν ἀνθρώπων
 ποσὲ δὲ θὰ σοὺ θέσει. Ἐτοί μὴ ἀσπῆρικ
 σπῆ χύμα μου ματοδαρμέντοσ ἔχθρες
 ποὺ τίς καρδίας τῶν νέων ἀρρωσταίνουσι
 καὶ τοὺς μεθῶν χωρὶς κρησὶ μὲ μοῦρη,
 Ἐξερνεῖ ἔργα, μὴδε φαστιὰς ν' ἀνάγκησ,
 σὸ ν' ἴανε κοκῆρια, σπῆσικ πολιτεῖς
 οἱ ἀνόμοιοι τοὺς ἄγριο σπῆσικ Ἄρη
 κὲ ἐμφολοῦσι ἀσπαργαῖοσ. Ἄς μῆναι ἀπέω
 ὁ πόλεμος, ποὺ ἀμόλοσ ἄμα βέλεις
 ζυγῶναι, ὅταν σὲ καιεὶ τρανὰς ὁ πόθος
 τῆς δόξασ δὲ μὴ γιὰ τίς ἀσπῆρικ
 ποὺ μῆς στὸ σπῆτα σπῆνουνε τὸ ὄνειδο,
 Τέτοιο ἀπὸ μῆνο θὰ ἔχεις νὸ διαλέξικ,
 σπῆ θεοπίμητη νὸ μείνεις χῆρα

Στροφή Β'

550

νὸ τὴν εὐεργετικὴ κὲ αὐτὴ μὲ πλῆθος
 προσέμοιμεν τρέμει νὸ σὲ λοιστρέικ.

ΧΟΡΟΣ Ἄχι ἄλιμονο, ἐπιτοῦ τὸ πόδα,
 ἐγὼ, μὴ πανόρχισα θεῶ, μὲς σπῆ γῆς
 σὲ φρικτὴ καταφρόνια νὸ μῆνω.
 Μὲ κορῶναι τὸ μίσος κὲ ὀλέκερη
 τῆς μανίας μου πῆνω γιὰ ἐκδιεση.
 Ἄχι γῆ, ἄχι ἄλιμονο.
 Ποιὸς πόνος τρυπὸ τὸ πλεῦρα μου,
 τὴν καρδίᾳ μου ποὺ κεντρὶ τὴν ἔσοκίζει;
 Ὅ! Νύχτα μητέρα, ὄμοιας με'
 τῶν θεῶν οἱ ἀνίστηται βόλοι
 τίς παμπλοῖαις μου κλέβουσι τρέμει
 κὲ εἰρὴ τῶρα ἕνα τίποτα.

ΑΘΗΝΑ Γιὰ τ' ἀσπῆρικ ποὺ θὰ ἔχεις δὲ θὰ πῆνω
 νὸ σοὺ μιλῶ, γιὰ νὸ μῆν ποικ ποικὸ σου
 ποικ ἀπὸ μῆνω, μὴ νεώτερή σου,
 πλεῖσ θεῶ σοὺ, κὲ ὅπ' τὸ λαὸ μου
 ἐνώττερικσ ἐμυλῶσεναι ἐτοί, ἔχικ
 τρέμει. Ἄν ὄμοια σπῆν ἄγγη Πιεθῶ ἔχεις
 σέβος, ποὺ δίνει γῆτμα καὶ γλῶσσα
 στὸ ἄλιον μου, θὰ μείνεις τότ' ἄν πάλι
 δὲ θὰ βελήσικ, ὀδῶναι σπῆν πόλη
 θὰ μῆνεις ἔχθρες ἢ θεμῶσ ἢ βλόδες
 γιὰ τοὺς πολιτεῖς, ὅταν, ὡς τοιμῶζει
 στὸ δίω, εὖς μωρεῖς σπῆ χύμα νὸ ἔχει
 μερῖδα γῆς ποὺ πάντα θὰ τρεῖσεν.

ΧΟΡΟΣ Βασιλευσ Ἀθῆνα, καὶ τί θυμὸ λέε νὸ ἔχει;
ΑΘΗΝΑ Ἀνέγγιχτο ἄπ' τίς ἄσπικ ἔλα βέξου.
ΧΟΡΟΣ Δάχμου! ποικὸ τρέμει θὰ ποὺ δοδοῦναι;
ΑΘΗΝΑ Λίγωσ ἐπὶ νὸ μῆν προκῆδο σπῆν.

ΧΟΡΟΣ Κὲ εὖς θὰ κῆρικ τέτοια δύναμη νὸ λῶω;
ΑΘΗΝΑ θὰ βοηθῶμαι αὐτῶν ποὺ σὲ τρέμει.

ΧΟΡΟΣ Κὲ ὑπόδοχαισ ποικ ἐτοί θὰ ναι πάντα;

ΑΘΗΝΑ Δὲν τῶω αὐτὸ ποὺ δὲν μωρεῖ νὸ κῆνω.

ΧΟΡΟΣ Σορρὸ μὲ κῆρικαισ κὲ ὀφῆνω τὴν ὀργῆ μου.

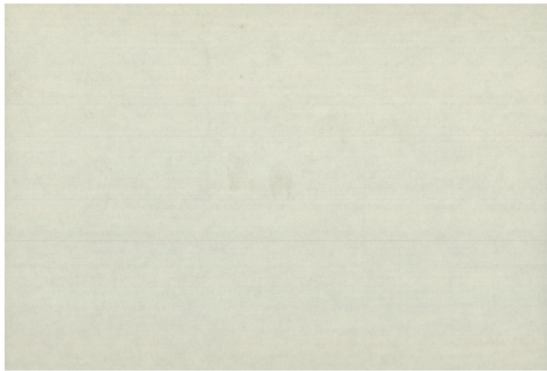
ΑΘΗΝΑ Σπῆ χύμα ὡς θὰ ὄσι, θὰ ἔχεις πλῆθος φίλων.

ΧΟΡΟΣ Τὶ προεπυλῆς βέλεις νὸ ποὺ σπῆ γῆ σου;

ΑΘΗΝΑ Τέτοικ, ποὺ χωρητικὸ νὸ φέρνουσι νικῆσ
 ὅσοι φυσῶν ἄπ' τῆ στερὰ κὲ ὅπ' τὸ σφῆρῶνα
 κὲ ὅπ' τοῦ πελοῦσ ἀγῆρικεῖς τῆ ἔρσο.

Ἀποστροφή Β'

800

μέ ἤλιους ζεστούς, καλόβαλους νά πνέουν
σπῆ χώρα καί ποτέ μὴ σταματήσουν
ν' αὐξάνουν αἱ καρποί καί τὰ κομμάτια
γιά τὸ λαό μου. Πάντα νά γλιτώνεις
συντρέχοντας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.
Μά γιὰ τοὺς ἀναίτους σκληρῶ νά γίνεις.
Γιατί σὸν κηρύττει καλὸς φρονιτῆς
ἀπαίραχτή ἀπ' αὐτοὺς νά μείνῃ ἡ φύτρα
τῶν δικαίων. Εὐχὴς νά κάνεις τέτοιες.
Γιὰ τοὺς λαμπροὺς ἀγίους τοῦ πολέμου
ποτέ μου δὲ θ' ἀφήσω νά μὴν παύρηναι
τῆς νίκης τῆς τριῆς ἡ πόλη τοῦτη.

ΧΟΡΟΣ Ναι, δέχομαι νά μείνῃ ἐδῶ
μαζὶ μὲ τὴν Παλλάδα καὶ αὐτὴ
τὴν πόλη θὰ κατοικονόηται,
ποὺ ὁ Δίας ὁ παντοδύναμος κι ὁ Ἄρης
κάστρο τὴν ἔχουν τῶν θεῶν
καὶ στὴν Ἑλληνικὴν θεομῆτορ
εἶναι καμάραι καὶ προστατίαι,
καὶ μὴν εὐχὴ μὲ τὴν καρδίᾳ μου
τῆς προσητέυῃς σὸ χερσόμενον
τοῦ ἤλιου φῶς ἡ γῆ τῆς νά γεννᾷται
πάντοτε ἀνεώσωτα ἀγαθῶ.

ΑΘΗΝΑ Ἐτοῦτα ἀπ' ἀγάπη θὰ κίνω
σὸ λαό μου, ἐδῶ κατοικεῖα
νά θροῦν αἱ μεγάλες θεῶς
μὲ τῆ δύστροπη γνώμη.
Γιατὶ τοὺς ἄριστους ὁ κλήρος
κυβερνήτης σὺ ἀνθρώπων νά ναι.
Κι ὄν κανεὶ τῆ βαρὰ τοὺς ἄρχῃ
δὲ γνωρίζει γιατί εἶν ἀρήρητος,
δὲ θὰ ἔξεραι ποὺ τοῦ ῥῆσαν Σανὸ Ἐφρηκὸ
σπῆ ζωῆ του σ' ἔκρινες μπροστῶ
τὸ παλιὸ τότε φέρνουνε κριματῶ
τῶν προγόνων καὶ ὁ ἀμίλητος ἀδελφός,
δοῦ αὐτοὺς κι ὄν φωνάζει θεῶς,
μ' ἄγρα θυμὸ τὸν τοσκιζῶ.

ΧΟΡΟΣ Ἄς μὴ φυσήξει ἀγέρας ποὺ ἀρρωσταίνει
τὸ δέντρο — εἶναι δική μου χώρα ἐτοῦτα—
μήτε τὸ καυτερὸ λιπαρὸ
ποὺ αἰετὸ νά μίπει τῶν φυτῶν
τὸ σύναρα τῆς χώρας νά περῶσαι,
μηδὲ ἡ ἀρρώστια ποὺ τ' ἀφήνει

δίχως καρπούς ἐδαθε νά ῥβει. Ὁ Πάνος
νὰ θρέφει ὄρνῶ γερὰ μὲ γένους
δίδυμος σὸν καρὸ τοῦς κι ἀπ' τῆς γῆς
τὸ ἀλάχη ὁ πλοῦτος τοὺς θεοὺς
γιὰ τὸ καλόχρηστο τοῦς δῶρα νά τιμᾷ.

ΑΘΗΝΑ Ἦ αἰετὸς τῆς πόλης φρουρὸ
τὸ θεὸν κίνω γιὰ μείνῃ:

Γιατὶ αἱ αἰθεραῖς Ἐρινύες
μεγάλῃ κατέχουνε δύναμη δίπλα
στοὺς θεοὺς τ' ἀφαντοῦ καὶ τοῦ Ἄδη'
στοὺς ἀνθρώπους αὐτὴ ἀποκρίνερα
Ἐστειλοῦν τὸ ἔργο τοῦς, θίνοντας
σὸν ἕνα χωρὲς καὶ τραγοῦσι
καὶ σὸν ἄλλο ζωῆ ἀκασιπῆ,
δῶκερα γεράτη καὶ πόνα.

950

Στροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Μακριὰ, Ἐρκίζω, νά σταθῶν
αἱ μαῦρες τύχαι ποὺ ἀφαντοῦ
τὸ πολυκάρια σὸν ἄνθῶ τοῦς
καὶ σὸς πανέμορφες παρθένες
δοῦτε καλὸ νά θροῦνε ταίρι,
ὦ! Μοῖρες ἀδερφεῖς μου, κυβερνήτρες
θεῶς, ποὺ μποιεῖτε εὐεὶ κόβει σπιτῶ,
μαρμολιτῶνος σιωστὸ ὅτι πρῆπει
κι ὁ ἱσκιος σὸς παντοῦ θοραίνει
τὴν πόσαν ἄρα, ἔσπει αἱ τιμημέναις
πῶτερο ἀπ' ἄλλους τοὺς θεοὺς.

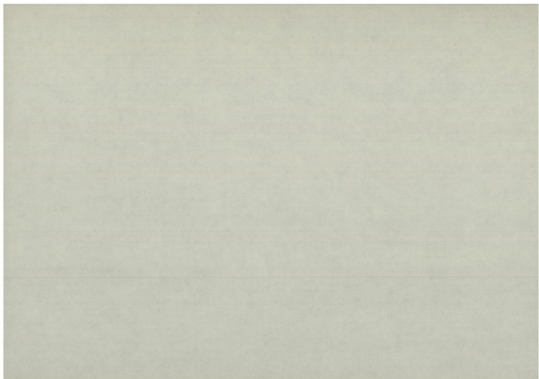
ΑΘΗΝΑ Νυκτὶς χωρὶ καθεὶς ἄλλω
νά χαρίζουν καλόκαρδα ἐπιστῆς
τὴν εὐχὴ τοῦς σπῆ χώρα,
τῆ χώρα εὐλογίᾳ τῆς Πριβάς
ποὺ ἀσηγῶσαι τὸ λόγη μου,
σὸν μελοῖσα σ' αὐτὴς ποὺ μ' ἀρνιόεντουσαν
ἀγρια ὄμως νίκισε ὁ Δίας,
τοῦ ἐπιδέξαι λόγου ὁ θεός
σὸν ἀγῶνα μου αὐτῶν, μὴ καὶ γίνεταί
γιὰ νά φέρει καλὸ, νικῶ πάντα.

I
Στροφή Β'

Ἀναστροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Καὶ τῆς ἀχέρταστῆς γιὰ τὸ κακὸ
διδύμως εὐχόμεθα ὁ θαρῶς
δῶγγος ποτὲ μὴν ἀνηγήσει
σπῆν πόλη αὐτῆ. Μηδὲ τῶν πολιτῶν
τὸ μαῦρο σῆμα ἡ γῆ ρουφήξει
καὶ φόνους, ὀργασμένη, ἀπὸ τῆ χώρα

Ἀναστροφή Β'

γιὰ πληρωμὴ τῆς νῆς Ζητῶ. Μ' ἀγάπη
ὁ ἕνας σπῆν ἄλλο τὴ χάρῶ νὰ δίνει
καὶ ἄλλοι τοὺς νὰ μαζύνει μὲ μὴ γνῶμη,
Γιατὶ 'ναὶ αὐτὸ πού πλῆθος
ἑνὸ γιοτρῶσει τὴν θνητῶν.

ΑΘΗΝΑ Ἐχουν τὴ φρόνησι νὰ ἔθρουν
τὸ ὄρομο πού φέρνει σὲ λόγια ἀγαθῶ.
'Απ' αὐτὰ τὰ φειχτὰ πρόσωπα τοὺς
στοὺς πολίτας μου εἴλωμ τὸ κέρδος μεγάλα.
Γιατὶ ὅμοι σπῆν πρόθυμη γνῶμη τοὺς
θὰ δεῖτετε ἀγάτη καὶ πάντα μὲ αἰδῶς
τὶς τιμῆς, Ἐσκασιεὶ θὰ γενήτε
πὺς ζῆτε σὲ δικαιοὺ χῶρα καὶ πόλη.

Στροφή Γ'

ΧΟΡΟΣ Ἐχετε γινῶ, ὅςος χαριετῶ,
εὐ πλοῦτη εὐτυχεμένα
τὸ χῶρος λαεὶ τῆς χῶρος, πού σιμῶ
φίλος σπῆ φίλη κάθισαι
κόρη πού Δία καὶ πάντα
τῆ φρόνησι ἀκλειθῶς.
Στέλτετε ἑκείνους ὁ πατέρως
πού σκέπουν οἱ φτεροῦγες τῆς Παλλῶδας.

1000

ΑΘΗΝΑ Σὺς χαριετοῦκε καὶ ἐμεῖς, πρέπει τώρα
νὰ δοθῶμ μπροστῶ μὲ τὸ φῶς τὸ ἱερὸ
πού κρατῶ ἢ συναδειῶ μὸς αὐτῆ,
γιὰ νὰ δεῖσω τοὺς τόπους σας.
Προχωρήστε μὲ τ' ἄγνῶ σας σφαχτήρια
καὶ ἄπ' τὰ βῆθη τῆς γῆς τὸ κοκκῶ
νὰ βοσπῶτε μακρῶ καὶ νὰ στέλνεται
τὸ καλὸ γιὰ τῆς χῶρος τῆ δῶδα.
Κρασιθεῖς, προδοσιετε τίς ἕζονες
αὐτῆς πού θὰ ἔθρουν σπῆν πόλη σας.
Κι ἄμποτε πάντα σὲ πολίτας
νὰ ἔχουν γνῶμη καλῆ σπὸ καλῶ.

Ἀντιστροφή Γ'

ΧΟΡΟΣ Ἐχετε γινῶ, ἑνὸ ὅςος χαριετῶ,
— τί πόλι δευτεράμω τις εὐχῆς μου —
θεοὶ τῆς χῶρος καὶ θνητοὶ
καὶ ἐσεῖς πού κατοικεῖτε τούτη
τὴν πόλη τῆς Παλλῶδας,
ὄν μὲ τιμῆς ἐπὲ τὴν ἕζνη
αἰδῶσαστε, παρᾶπονο κανῶνα
εὐε θὰ ἔχετε γιὰ τῆ Ζηῆ σας.

ΑΘΗΝΑ Καλοδεχτα ἀπὸ μένα εἶναι τὸ λόγιον

τῶν εὐχῶν τούτων καὶ μὲ φειγθῶδες
λαμπρότες θὰ σὺς ἐδηγήσω κάμω
στοὺς τόπους, μὲς σπῆς γῆς τὸ βῆθη, ὡς εἶναι
δίκω, μὲ τις ἱέρως συνοδεῖσά σας
πού μὸς φυλάγουν τ' ὄγαμω. Καὶ θὰ ἴρῃσι
τῆς χῶρος ὅλης τοῦ θῆστω τ' ὄναος,
πλῆθος Ἐσχωριστῶ, παιδιῶ, γυναικῶς
καὶ αἰσασίτες γερόντισσος. Νημιέμω
μὲ πῆλο παρρηρόχρωμα, τιμῶτε
τίς θεῶς καὶ τῆς φωτιῶς ψηλῶ τὸ φέγγω
νὰ Ἐεχθεῖς, γιὰ νὰ 'ναὶ πάντιστε εἶσι
καλῆ σπῆ γῆ μὸς τούτῆ ἢ παρομοῖα
καὶ ἀντροπῶμῶνος ἄνθρως νὰ μὸς δίνει.

Στροφή Α'

ΣΥΝΟΔΟΙ Ἐεκνήστε, τρανῆς, πολυκῆσαστες
κόρες παρθένας τῆς Νύχτος
μὲ πομπῆ τιμημένῆ.
(Ἐ' Ἀς σκεπῶναι μ' εὐλόδωσι τὸ πλῆθος.)

Ἀντιστροφή Α'

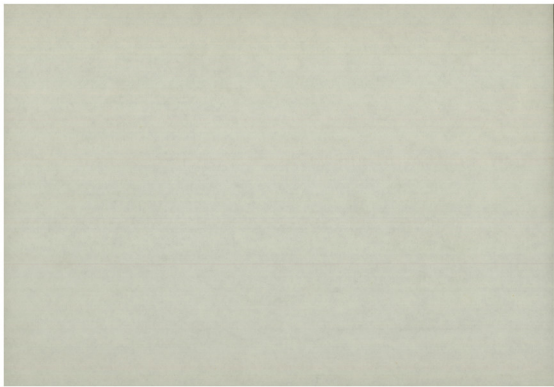
Στὸ πανόρχωια βῆθη τῆς γῆς
ὅςος προμῶνον θωσιε
καὶ τιμῆς πολυζήλευτες.
(Ἐ' Ἀς σκεπῶναι μ' εὐλόδωσι τὸ πλῆθος.)

Στροφή Β'

Σπλαγχνῆς γιὰ τὴ χῶρα καὶ δικαιοὺ
ἐλῶτε, Σερμῆς, μὲ τὸ φῶς τῆς λαμπρόδως,
πού χοροῦμῶνο κάνει τὸ ἔρωμο σας.
(Τοὺς φιλῶνους συνοδεῖτε ὀλολόζοντας.)

Ἀντιστροφή Β'

Στὸ λαὸ τῆς Παλλῶδας γιὰ πάντα νὰ εἶνουν
οἱ ἀνοῖδῆς τούτες εἰρήνης, Γιατὶ εἶσι ὁ Δίας
πού ὄλα τὸ βῆσαι καὶ ἡ Μοῖρα συμφῶνῆσαν,
(Τοὺς φιλῶνους συνοδεῖτε ὀλολόζοντας.)

ΟΡΕΣΤΕΙΑ

38

Μ. ΣΠΙΝΑΚΟΥ ΤΑΙΣ ΠΟΥΣΕΩΣ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΘΥΛΑΚΑΣ

ΧΟΡΟΣ

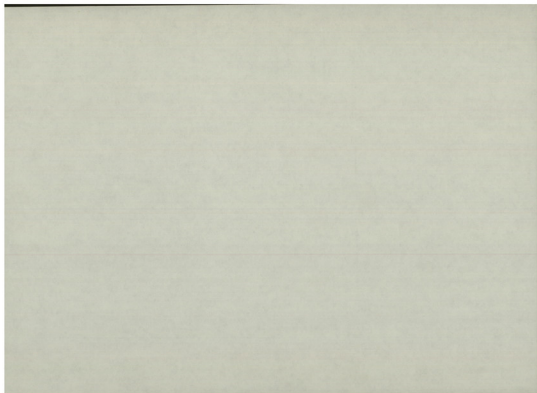
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

ΚΗΡΥΚΑΣ

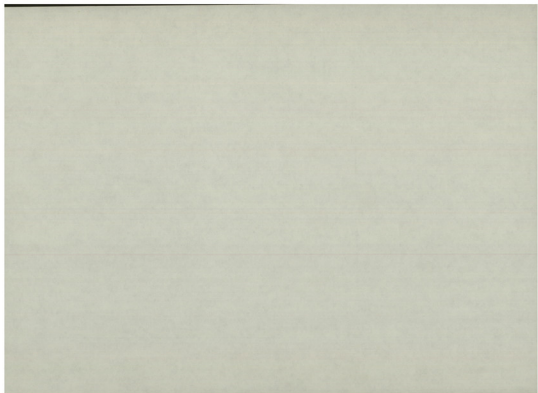
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

ΦΡΟΥΡΟΣ Τούς θεούς παρακαλώ να με λυτρώσουν
 απ' τὸ θάνατο τοῦτο τῆς φρουρῆς μου
 ποὺ τώρα κι ἕνα χρόνο ἐδῶ υποφέρω,
 σὺν τῷ σκυλί πληθίζοντος, ἀπὸ τὸ
 στῆν Ἀτρεΐδαν τῆ σιγήῃ κι ἔχω μάθει
 τῶν νύχτων ὄστρον τὸ κοπόδι κι ἄλλους
 τοὺς λαμπροὺς των ὄστροντες, τ' ὄστρον
 ποὺ ἐσχυρίζουν ἀπὸν αἰθέρα καὶ χερμίνα
 φέρνουνε στοὺς Βητιοὺς ἢ καλοκαίρι,
 τότε σὺ στέκονται βολὰ στὴ δόση,
 τότε σὺ ἀνατέλλουν. Τώρα τὸ σιμάδι
 προσμένει τῆς φωτιᾶς, λόμεσσι φλόγας,
 νὰ φέρει τὸ μαντίο ἀπὸ τὴν Τροία
 πῶς τὴν κουράσων ἔτσι τὸ προστάζει,
 γαμῆτε ἑλπίδες, ἢ σκληρὴ καρδιὰ γυναίκας.
 Κι ὅταν σὺ μου κεκρίνο ἀπὸ τῆς νύχτας
 τὸ βροσθόλημα δέρνοσι στράμο
 ποὺ ὄνερα δε ζυγνῶνουν — τί ὁ φόβος
 μὲ παρατέκει πάντα κι ὄχι ὁ ὕπνος,
 γὰρ νὰ μὴν κλείνω μῆτι ὅσο γὰρ λίγο —
 καὶ φαίνομαι πῶς τραγοῦδιον ἢ κῆρ
 πῶς μου μαυρίζω, γιὰ τὸ σπῆν σπῆν
 μ' αὐτὸ μου τὸ τραγοῦδιον ζητήσας,
 τότε μὲ πᾶνι θρήνος καὶ στενόθυ
 γὰρ τοῦ σπῆν τὸ πῆθι, ποὺ σὺν πρώτῳ
 τόσο καλὰ δὲν κυβερνῆται. Τώρα
 μοῦρε λυτρωμὸς σὺ δόσανά μου
 καλὸν ἔχως νὰ ῥεῖ κι ἀπ' τὸ σκοτόδι
 χαροῦμαι νὰ ἐσπῆσῃσι λάμψη...
 Ὄ! φλόγα καλωόρισος ποὺ μέσο
 τῆ νύχτα σὺν τῷ φῶς τῆς μέρας μοιάζει

καὶ πλῆθος τοὺς χοροὺς θά στήσῃς σ' Ἄργος
γὰρ τῆ χαρμόσυνη αὐτῆ τῆρ.
Ἐὲ, εἴ!

Μ' ὄλη τῆ δύναμὶ μου τῆ γυναῖκα
φαναῖα τοῦ Ἀγαμέμνονα, ἀπ' τὴν κλῆνη
γαργὶ νὰ σηκώδῃ καὶ σὲ πάλαι
παῖχοςος κραυγὰς νὰ ξεσηκώσῃ
γ' αὐτῆ τῆ λάμψῃ, ὅν νάρθηκε σ' ἄλλ'θῆρα
τῆς Τροίας ἢ πόλῃ, καθὼς δεῖχνει τοῦτο
τῆς εὐλόγας τὸ λαμπρὸ σινελο' πρῶτος
ἐγὼ θά σῶω τὸ χορὸ. Γιατὶ σὸν ἦνε
καλὰ αἰ ἀφέντες, θὰ τὸ λογορῶσα
δικῆ μου τύχῃ, ἀφοῦ ἡ φησι τοῦτῃ
τρῖς φορὲς εἶη τῆ χαρὰ μου φέρνει.
Κι ὅς ἦσαν μὲ τὸ χεῖρ μου ν' ἀγγίξω
τοῦ θεοσιλο' τ' ἀγαπημένο χεῖρ
σὸ θὰ γυρίζῃ. Δὲ μιλῶ γὰρ ἄλλο'
μεγάλο δῶδῃ μου πατάῃ τῆ γλώσσα'
μὰ τὸ ἴσο αὐτὰ πάλαι, ὅν εἶχε
φωη, θὰ τὸ ἄγει καθάρια σ' ἄσους
τὸ ἔβρου, πρόβῃμα τὰ λέω, γὰρ κείνου
ποῦ δὲν τὰ ἔβρου, Ἐὲ μιλῶ καθόλου.

ΧΟΡΟΣ Εἶναι τοῖσος ὁ δέκατος χρόνος, ἀφόντος
ὁ τρανὸς τοῦ Πρίμου ὄντιμαχος,
ὁ Μενέλαος βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀγαμέμνωνος,
οἱ Ἀτρεῖδες, Ζευγὸρ ἀπ' τὸ Δία
τυμμένο, μὲ ἔξωρα ἔβρο καὶ σκῆπτρο
καθένος, ὅπὸ τοῦτῃ τῆ χώρα σηώσων
σὴλο Ἀργίτικα, χίλω καρῶθια,
τῆ γρησι μὲ σπαστὸ νὰ ξεπλάνουν.
Καὶ μὲς ἀπ' τὸ σπῆθος τῶν θυάζοντες
ἄβρο κρουθῆ παλαμάχορῃ,
κράδων καθὼς αἰ γυθῖσῃ
ποῦ μὲ πόνω θαδὸ κυκλοφέρων
πῶν ἀπ' τὴν ὄβῃα φησι σπαρακάντας,
γιατὶ χῶσους πὰ τὸ μικρὰ τους
ποῦ μὲ τῶσῃ φροντιδῃ τὰ γυναικῶντων'
ἕνας ὄμκτος ὄμκς θεός, ὁ Ἀπόλλωνος,
ἢ ὁ Πῆνος, ἢ ὁ Δίος, γρηκάντας
τοὺς γυθῖνους αὐτοὺς τ' εὐάρσι
νὰ θρηνοῦν μὲ σπριγγῶφῃμα κράδῃρα,
στέλνει καταπόνω σπῶς ἄνομος,
σὸν ἔρπει ὁ καρὸς, τριμῆτῃρα ἔβρονα.
Ἔτσι ὁ ἔβρος παντοδύναμος Δίος,
ἔτσιῃς γυναικας πάλαντῃρα,

40
ἐνάντια σὸν Πῶρῃ ὀδηγεῖ
τοῦ Ἀτῆρα τοὺς γιοὺς, γιὰ νὰ γίνων
πλῆθος βορῶρχῃτες μάχῃς
ποῦ λυθῖνι σὸν χῆμα τὸ γόνατο καὶ ὄμοια
συνιρῶνουν τῖς λόγγῃς Ἐλλῆνων καὶ Τρῶων,
πρὶν ὀκόμα φουτῖνῃσαι ὁ ἄγῖνος.
Καὶ τῶρα ὅ,τι γίνετο, γίνετο,
μὰ σὸν τέλος τὸ μορῶρχῃτο θὰ ῥθει'
κι σῦτε μὲ ἔβλο τῆ φλόγα πλουταίνοντας,
σῦτε σπονῶδες κι ὄν σταλοῦδες σὴ γῆς
σῦτε μὲ δῶκῃρα μορῃσι νὰ μαλοῦσαι
τὸν ὀλόγιστο θυμὸ τῆς ἐνόντιος
θεοσιος, καὶ ἐμῃς ποῦ δὲν ἦγαμῃ τότες
ἐκδοῦτες μὲ τὸ σπράτῃμα, εἶθῃ,
γέμῃσι σάρκα, ἀπομῖνουμε
σὲ ραβδῷ τῆν παῖδῃση
δύναμῃ μας σπριγγῶφῃμα.
Γιατὶ κι ἡ ὀρηθῃ τῶν παιδῶν
ποῦ ὄγομῃ ὀκῃθῃ σπυρῖνῃται σὸν σπέρνω,
μὲ τοῦ γέροντα μοῦδῃ
κι ὁ Ἀρῃς δὲν ὄπῃρῃ γι' αὐτῆν'
σὸν θαδὸν τοῦ γερῶνῃτα ὀ ἄνθρωπος, ὄταν
τῆς ζωῆς ἔχει πῆσι τὸ φῶλλῃμα
καὶ μὲ τρία ποῦδῃρα διαδοῖνῃ,
δὲν εἶδει περῶτῃρα ἀπὸ ἴνα παιδῃ
καὶ σὸν ἴσῃος ὄνετρο κλωνεῖται σὸν φῶς.

Μὰ ἐπὶ τοῦ Τυνδῶρεω κόρῃ,
Κλυταιμῆστρα θεοῦσῃσα, λέγει τὶ τρέχει,
τὶ κανοῦρχῃ σμῖβῃσαι;
Ποῦ μινῃτα μαλοῖνοντας ἔσπελιες
ὄλοῦδῃ νὰ ἐταῖρῃσῃων ὄμοιας;
Οἱ θεοῖ καὶ τῶν παλοῖσῃων ὄβῃων,
τῶν σπῃσῃων καὶ τῶν ὄβῃων,
τ' σπῃσῃων καὶ τῆς γῆς, ἀπ' τῖς πλοῦσῃες
προσφορῃς σου κανεῖνῃζον'
ὄλοῖσαι αἰ φλόγῃς, θρημῖνῃτες
μὲ τῆν ὄδοθῃ γλῶκα καὶ δύναμῃ
τοῦ ὄβῃου μινῃρῃμένου θαδῃου ποῦ τὸ φέρον
μὲς ἀπ' τοῦ παλοῖσῃου τὰ κατῃγῃα.
Ὅ,τι ἐπιρῃσῃεται κι ὅ,τι μορῃσι
λέγει μου γῶτῃρα
τῆν ἔβῃνα μου αὐτῃ, ποῦ μὲ τῶρα
κακομῖνῃνευτος γίνετο φῶδῃς.

κι άλλοτε πάλι ανάλαμπε από τούτες
τις θυσίες σου θάλασσα ελπίδας,
τήν αχρίταγη βίλην αποδίκωνοντες
που δοβιά την ψυχή μου δογκώνει.

Στροφή Α'

Θα φάλλω το καλότυχο σπαθί
που φάνηκε στο δρόμο, όταν κινούσαν
αι δυνάτοι μας άρχοντες· τι άκόρη
συνταρισμένη με την ήλια
μέσω μου αυλάειν άπ' τους θεούς
ή δύναμη να τραγουδά
πώς του πολέμου τό πικρή
στη χώρα της Τρωάδας έφερε,
με χέρι άρματωμένο, έκδικητής,
τους δύο αρχηγούς των Άχαιών που κυβερνούσαν
αμόγγυρα τη νιότη της Έλλάδας.
Στων καρδιών τους βασιλιάδες
αι βασιλιάδες των πουλιών φανερωθήκαν'
κατάμαρος ο ένας, ο άλλος
γ' αλόλευκη ούρα, πλάι στο παλάτιο
πρός τη δεξιά μεριά, αέ έόγγατο
δρόχη και μιά έτοιμύγεννη
σπαράζαν λαγουδίνα που δέν πρόφτασε
να κόψει το σπεννό της δρόμο.
Ψάλλε βλαμμένα, βλιβέρω,
μό το καλό ός νικώ.

Άντιρροή Α'

Κι ο θεός μόνιης του στρατού σόν είπε
τους λαγοφάγους άπειούς, οι πολεμάρχου
κατάλαβε πώς ήταν γιοι του Άτρώ,
της έκστρατείας οι πρωτολάτες, οι έδωας
τέτοια μαντιά· «αύτοι που φύγουν,
την πύλη του Πριάμου θα κοιραθούν,
όταν έρθει τό πλήρωμα του χρόνου,
κι όλα τα σουνάγματα μέσ στους πάργους
πλούτη σκληρά θ' άρνάξει ή Μοίρα' φτάνει
μονάχο να μην νιώσει στο σκαθάρι
φθόνος θεών και πάρωρα συντρίβει
τό μέγα στρατόερα που άλλωγυρα
την Τρώα έχει ζωσμένη.
Γιατί ή Άρτέμιδα ή άγνή τους φτερωτούς
σκόλους έκδρασεια του Δία
και βλάθεια όταν κομιστάδουν
μην έτοιμύγεννη και δάδια λαγουδίνα
αύγαρια με τ' άγνήνητα μικρά της'»

- 158 -

41
των όπών μου τ' όποιου δόινω·
Ψάλλε βλαμμένα, βλιβέρω,
μό το καλό ός νικώ.

Μενούδος

•Γλυκιά θεά, που τόσο είσαι καλόβαλη
στ' άνήμπορα μικρά των θνητων λανταριών
και τό νιογίνητο άγροπός ουσταραούδια
των άγριών του λόγγου, κόμψ ν' άλλήθουον
των πουλιών τούτων οι οίαναι
που καλοσημοβί έχουν έρθει,
μό κρούουν και φοβέρα. Τόν Άπόλλωνα
καλό να μός συντρέξει, μήπως ή θεά
στείλει στους Δαναούς αντίδρομους
άνέμους και παλιν κορφο στοξίδευτα
μείνουνε τό καρόβιο, κάποιον άλλη
θεοία ήτήντας, άγευστη κι άνιερη.
Κι έτσι ξεσπάσουν μέσ στο γένος
άσυνεπής άνάδες, όταν θα χει
λείπει του άντρα ο φρόδος.
Γιατί πανούργα, καθάρητρο, περιμένει
στο σπηκό ή άργη που δέν έχνάει
και θα χριμίζει σφετέρη, του τέκνου της
τό θάνατο έκδικώνοντες».

150

Τέτοιος κορφογροφτες μαντιέας
μαυ με καλοσημοβός άπ' των πουλιών
τό πέτομο διαλόγησεν ο Κάλχας
γιά τό βασιλικό παλάτιο ταιρισμένο
μ' αυτό λυπητέρο ψάλλε σκοπό,
λυπητέρο, μό το καλό ός νικώ.

Στροφή Β'

Ο Δίας, όποιος είναι,
με τούτο άν του άρτέσι
τ' όνομα να τον κρούουν,
έτσι κι έγώ τον λέω, διέ θρίσκω,
ζωγίζοντες τό πάντα με τό ναυ μου,
κανέναν έξω από τό Δία,
γιά να μπορώσι αληθινά τό μάτιο
να έλαοφάρωσι θόρος
που σφιγγει την ψυχή μου.

Άντιρροή Β'

Κι όποιος ήτανε πρην τρανός
και φρούκωνε γιωμώδες θρόσος,
ούτε πώς έζησε θα πόνει'
κι έκείνος που μετά έγεννήθη,
τριπλό καλύτερο του σουνανήντας,

- 159 -

χάθηκε νικημένος. Όταν
ἀπ' τὴν καρδιά σου ἐκκολαγείς
τὸ δία γιὰ τὴν νίκας σου, ἔχεις
τὴν πᾶν μεγάλῃ φρόνησι πετύχει.

Αὐτὸς ἐχάραιε τὸ θρόνο
τῆς φρονιμάδας στοὺς θνητούς
κι ἀπρόνταχτο τοὺς ἔβαλε
νόμο, τὸ πάθος μάθος,
Ἄκομη καὶ στὸν ἄνω ἀριστοτάδει
πικρὸς ὁ νόμος στὴν καρδιά μου,
γίς συμφορὰς θυσιάζοντας κι ἀβέλητα
στὴ φρόνησι μὲς φέρνει. Τῶν θεῶν
ποῦ κἀθόντο στὸ σεβαστὸ τοὺς
θρόνο, σκληρὸ ναι ταύτῃ ἡ χάρις.

Ἔτσι καὶ τότε ὁ μέγας ἀρχηγὸς
τοῦ ἀτάλαντ' Ἑλλήνων, ἔδικε
κονένο μάνητ' νὰ κατηγορήσει,
στὴ μάχη του ὑποτάχθηκε
τύχη ποῦ τὸν ἐπύτησε, ὅταν
ἔξ' φύσαγεν ἀγέρας κι οἱ Ἀχαιοὶ
θγαίνουν ἀπ' τὰ καρδία
θεοσσημένοι καὶ σκορπίζαν
ἀντικρὺ στὴ Χαικίδα, γάρω
στὸ δουερό ἀκριθάλα τῆς Αἰλίδας.

Κι ἀπ' τὸ Στρυμόνο φέσηζαν πνοές,
βαρὺση ἀπράξει φέρνοντας,
καθὼν ἀρασοῦδα, πείνα
στοὺς ἄντρας ποῦ γυμνοῦσαν δώδε
κεῖθε, φεβρὰ στὰ παλαιόρια
καὶ στὰ καρδία, καὶ τὸ χροῖο
μακραίνοντας, μαρῶζωναν
τὴ νότι τῶν Ἀργείων. Ὅμως ὅταν
ἀπ' τὸν πικρὸ κι ἀνόηδο καιρὸ
γιατροῦ φροτύτερην ὁ μάνης εἶπε
στοὺς ἀρχηγούς, τῆς Ἀρτεμης προφέροντας 200
τ' ὄνομα, τότες οἱ Ἀτρεΐδες
στὴ γῆ θροντήθησαν τὸ σκλητρά
καὶ δὲν ἐκράτησαν τὸ δούρατο τους.

Κι εἶπεν ὁ πρῶτος βασιλεὺς ἐτούτα:
-Μοῖρα βαρὴ κι ἄν δὲν ἀκούσω,
βαρὴ κι ἄν σφάξω τὸ καὶδί μου,

Στροφή Γ'

Ἀντιστροφή Γ'

Στροφή Δ'

Ἀντιστροφή Δ'

42
τῶν παλατιῶν μου τὸ κοῦρι,
τὸ πατριὰ χέρισ μολύνοντας.
πλὰ στὸ δουρὸ μὲ τῆς παθόντας
τὸ αἶμα. Ὅλοθιβε σφαιροῦ.
Πῶς ἄρα τὸ καρδία τῆρα
νὰ παρατήσω καὶ νὰ γίνω
προδότης τῶν συμμάχων μου; Γιὰ
οἰστὸ λογαζέται νὰ θέλω
μ' ἄλλ' του τὴν καρδιά κονεῖς τὸ αἶμα
βυσίας παρθενης ποῦ τοὺς ἀνέμου
δὸ πάρετ' ὡς εἶνα αὐ καλὸ νὰ θγείν'.

Κι ὅσοι ζήτησε τῆς ἀνάγκης τὸ ζυγὸ
καὶ στὴν ψυχὴ του ἐφύσηξεν ἀγέρας
ἀνάσας, ἀσπῆς, ἀνίερος, ἀπὸ τότες
ἄλλαξε λογισμός κι ὁ νοῦς του
στὶς πᾶν τρανές ἀποκασιές ἐστράφη.
Γιὰτὶ γαρμίζει θρόνος τοὺς ἀνθρώπους
ἢ οἰκετιὰ κακοῦργα ἀέρας,
τύφλησι μάρη, ἐρήσι αἶψα
τῶν συμφορῶν. Κι εἶσι τῆς κήρης του
θεοσσητῆς ἐτόλμασε νὰ γίνε,
γιὰ νὰ συντρέξει μὲς γυνόικας
πάλεμο ἐδικητῆ κι ἀγέρι ἥρωα
νὰ θροῦνε γιὰ νὰ φύγουν τὰ καρδία.

Κι οἱ πολυμάχηροι ἀρηγνοὶ καθόλου
δὲν ἐλογήθησαν τίς ἰκεσίες
καὶ τίς κραυγές τῆς στὸν πατέρα
μετὲ τὴν τραφερὴ ζωὴ τῆς.
Μὰ ὁ ἴδιος πρόσταξε τοὺς δούλους,
σὺν τέλεισσαν οἱ εὐχῆς, κοῦθας ἐκεῖνη
γαζώνωναν στὸ χόμα, πὸ σφαχτοῦρι
ἀπάνω ἀπ' τὸ δουρὸ νὰ τῆ σφωμάσω
μ' ἄλλ' τῆ δύναμή τους, πηληγμένη
σφαχτὸ στὰ πέπλα καὶ νὰ φέρωσιν
τ' ἄμορφο στόμα τῆς γερῆ,
γιὰ νὰ μὴν ἐξαπομῆσαι
κατόρες γιὰ τὸ αἶσι τῆς.

Ἔτσι ἀπ' τὴ βία τῶν χαλιῶν
μὲ τὴν ἄρη πηληγμένη τῆς φωνῆς,
κι ὅπως ὁ κροσσός χιτῶνας τῆς
σφαιρῶζωναν στὸ χόμα, ἐκεῖνη
μὲ βλέμμα θλιβερό ἔταν ἕνα

οσάυτε τους δημῶς της,
Ζητώντας νὰ μὴ γὰς, κὶ ἔμοιαζε
εἰς Λαμάρω. Γιατὶ οὐχὶν
τοὺς ἐπιτροπάρχους μὲς αὐτοῦ θαλάσμου
σὺν πλοῦσι πατρικῶ τραπέζῃ,
καὶ μὲ βροσάτη ἀγνὴ φανὴ σὴν τρίτῃ
σπανὴ μὲ τὴν καρδίᾳ της εἶχε
ταίριασιν τὸν καλὸτερον παῖδιον
τοῦ ἀγαπημένου της πατέρα.

Τὶ ἔβλεπε ἔπειτα, δὲν εἶδα
μῆτε καὶ λέει ἄρα οἱ τέχνους
δὲ Λάβραρον τοῦ Κόλχη. Ἡ Δίαι
τῆ γνῶσθι δίνει σ' ὄσους πάθων
μοδοῖναις ὅτι μέλλεται
νὰ γίνῃ, ὅταν τελειώσῃ
ὡς μὲν τὸ ἔβρις ἀπὸ πρῶν
εἶναι ὡς νὰ βῆς νὰ κλάσῃ πρῶτον φανῆ.
Γιατὶ ἀλοκότερα θὰ φησὶ
σὺν πρῶτον φέγγος μὲς αὐγῆς.
Μισοῦν σὲ καλὸ νὰ θῶναι αὐτῷ,
καθὼς τὸ βέλαι ἐστὶν αὐτὸ ζυγῶναι,
ὁ μόνος της Ἄλιος χωρὶς
σὺλκας καὶ προστάτης.

- Ἦρθε μ' ὅλα τὰ εἶδος, Κλυταίμνηστρα,
σὴν ἐλευσίᾳ σου. Γιατὶ ναι δίκαιον,
σὺν ἔργουσι ὁ θρόνος, νὰ πρῶτος
τοῦ βασιλεῦς τῆ γυναικί. Ἄν τύρω
γὰ κατὰ πῶς ἴμενος καλὸ βασιλεύσει,
ἢ μισοῦν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ῥθῶναι
καλὸ μαντήτιον, πρῶτον σ' ἀκούσῃ, μῆτε
θὰ εἰς κατηγορήσῃ ὅν εἰς μὴ γὰς.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Ἀχὶ νὰ ῥθῆι κὶ ἡ αὐγὴ κολομηνήτρα
κατὰ τῆ μόνῃ της τῆ νύχτῃ, ὡς λέει
κὶ ἡ παροῖα. Χερῶσιν μαντήτιον
καὶ τις ἐλπίδες ἔσπερον ὅ ἑσπέρους
εἰ Ἀργίους ἤρσαν τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου.

ΧΟΡΟΣ Τὶ λέει; Δὲν δεύουσι, σὺν κρύπτῃς ὁ λόγος,
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Πῶς εἶναι ἡ Τροία τῶν Ἀχαιῶν μὲδ
καθάρια;

ΧΟΡΟΣ Χαρὰ μὲ πλημμερίζῃ καὶ δοκράζῃ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Ἡ δὴν τὴν καλὴ σου γνῶμῃ εἰχῆναι.
ΧΟΡΟΣ Μὰ εἶσαι αἰσῶναι; Σπυδοὶ εἶσαι γὰ τούτῃ.

'Αντιστροφὴ Ζ'

250

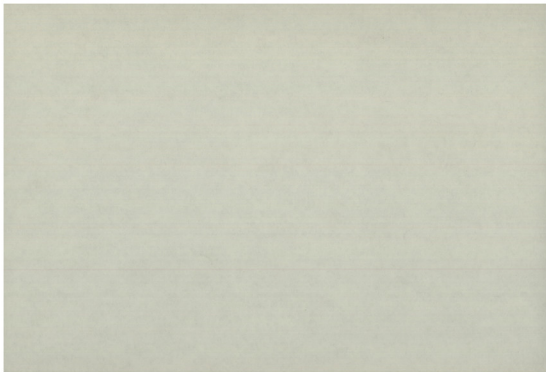
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Ἔγω, ὅν δὲ μὲ Ἐσπερὰ ὁ θεὸς πῶς δει;
ΧΟΡΟΣ Τῶς εὐκαλοποιεῖταις σκίς τοῦ ὕπνου;
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Τοῦ νοῦ ὑποφραντισίας δὲ λογορῶδα.
ΧΟΡΟΣ Μὴ σὲ ἔσπικουον φέγγος τοῦ ἀγέρῃ;
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Σὺ νὰ ἔχῃ σφῆρασιν παιδιῶ μὲ περπα-
ζῆς;

ΧΟΡΟΣ Καὶ πῶς κούρῃσιν τὴν πόλιν;
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Τὴ νύχτῃ, σοὶ εἶσαι, σοὶ τὸ φέγγος γέννησας
τούτῃ.

ΧΟΡΟΣ Τόσο γαργὰ πῶς θὰ ἔρχονταν μαντισφῶρος;
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ Ὁ Ἥραςτος, Λαμάρω στέλλωντας φέγγος

ἀπὸ τὴν ἴδῃ. Συναλλοζόντας οἱ φέγγος
τὴν ἔσπερ φεσπῶ, μὰ μὲ τὴν ἄλλῃ,
τὴ φέρον εἰς ἐβῶ ἢ κερῶ τῆς ἴδῃς
σταῦ Ἐρμῆ τὸ οὐρόδουον, σὴν Ἄλμῃ
ἐκείνῃ τὸν τρανὸν σωλῶν ἐπῆρε
τρίτος ὁ ἀπόκρυμνος σὺν Δία ταγιμένως
θρόνος τοῦ Ἄθου, καὶ φηλὸ πεδῶντας
ἢ δύναμη τῆς τοἰδεύτρως φέγγος,
χαρούμην ἀντιπῆρας τις πλάσας
τοῦ πῆλσιν κὶ ὁ πυρῶς, λαμάρῳ σὺν ἔλκας,
τὴ χρῆσσοματισμένη ἔβρις Λάμην
σὴς θύλας τοῦ Μοισίστρου ἔκτεινας δίχως
καρῶ νὰ χροῖσι, μῆτε νικημένως
ἀπὸδύσασθαι τὸν ἔνοον, τὸ μαντήτιον
ἐσπῶσπικῆ ἢ φεσπῶ λαμάρωσπικῆ,
μακρῶ σταῦ Ἐσπῆρου φησῶντας τὸ μῆμα,
ἔσπερ σὺν Μεσοσπίου τοῦς σφουροῦς
μῆναι τὴν εἰδησῆ κὶ αὐτοὶ μὲ τοῖσθα
Ἐσπῶ κολομίνως πῆσαι, ἀντιπῶντες
κὶ ἄλλαγα ἐπὶ τὸ μῆρος σφῶνουν τοῦ φέγγος.
Κὶ ἡ φέγγος ἀρῆθ, δυναμικῆμην, δίχως
πατὴ νὰ χαμηλῶναι, ὀρθοκλιμένως
τὸν κῆρπον τοῦ Ἄουκῶ σὺν χωρῶν φεγγῶρι,
καυοῦσιν σὴν κερῶ τὸ Κθαίρῃον
ἔσπικουον φηλῶ μαντισφῶρα.
Κὶ ἡ θύλα ἐκεῖ, τὸ σφῆραγο καὶ ἐρήνῃ
σπῶμῆσιν ὅτι ἄλλαγα, δὲν ὀρνῆταις
κολομίνως πῶ πολλὸ ὅτι τὸ προσπαγμένῳ
φῶσπας ἢ ἄλλῃ τῆ Γοργῶν Μηνῆ
καὶ φῶνοντας σὺν Ἀργίλοικου τῆ ρῆθ,
τῆς φέγγος νὰ κερῶναι παραγγέλλῃται
τὴν προσπαθῆ, Ἀνοδῶντας ἐκεῖναι

300

μέ Τηλο ακούραστο, πελώρια στέλνουν
γλώσσα πρηνής φωνής, που τ' ακριωτήρι
τ' αλόφοδο του Ξερμανικού νύ ξεπεράσει
κι όκωμι ευπρόσθε να πάει φρεγγολώντος
έπειτα γοργόδράκου, ώσπου φθάσει
στο δρόμο του Άραχναίου και στις βίγλες
γειτονικά στην πόλη και κατόπι
σ' αυτή των Άπρεδών άντιχτυπάει
τη στήλη, η Λάμψη που χει πρόνοιο της
της Ήρας τη φωτιά. Με τέτοιους νόμους
προσταθε τους λαμπροσφάραου, σ' όνος
νύ συναλλάζει με τόν άλλων φροια
κι ο πρώτος είναι νικητής κι εκείνος
που τρώει τελευταίος. Αυτό σου λέω
τό έσοτερο σημάδι από την Τροία
και τό μονάτ' ο άντρος σου έχει στείλει.

ΧΟΡΟΣ Βασίλισσα, μετά τό εύχαριστήσω
τούς θεούς, πάρα λαχταρώ τό λόγια
ν' άκούσω αυτό κι ώρα νύ στέκι πάλη
θουρωζόντας, καθώς θα τό δείξωσί...

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Σέμερα ήσαν οι Άχαιοί την Τροία,
λαγιάζω πώς εχθρότατη στην πόλη
αύραχτος όόγγος. Άν εΰδι και λάδι
στο ίδιο ρίλιε κύπελλα, ποτέ σου
δέ θα Άγας πώς φίλοι θα σμιθούν
έτσι και νικητών και σκληθαμμένων
κραιάεις εχθροστές άνόμισος μοίρας
θ' άκούει. Γυναικας από δώ πεζωμένες
σ' άντρίων όπώνκι κι αδερφών κουσάρια,
παΐδι από κει για τών αγαπημένων
γέραν γονιών τό θάνατο θρηγώνεις
μέ μοιρολί σκληθός' τους άλλους πάλη
ο νικητοπλόνητος κόπος της μάχης
τούς απρώνει νοσητικούς πρós τό τραπέζια
της πόλης, για νύ φώνε δίχως τάδε,
παρό στην τύχη μ' όποιον ο κούδονος
τραβήξει κλήρο. Τώρα κατοικούνε
στης Τροίας τό σκληθαμμένο σπίτι
κι έχουν γλώσσες πύ τις παγωμένες του κόμπου
και της αήθης τ' άγιάζ' κι όλη νύχτα
τόν όπιο εύτυρωμένο θέ χειράσων
χωρίς εκπαθεί. Κι άν τους θεούς προστάτες
της πόλης σεβαστούν και τους ναούς των
στην κουρτιμένη χώρα, νικημένω

Έναν δέ θα βρεθούν, μη και νικήσων.
Άνικτος μόνο τό στρατό μών ήσους πόθος
κι μεθυσμένος από δειρο κέρταρος,
όρπάζει, πριν νύ φάγει, δ.π. δέν πρέπει.
Γιατί γύ νό γυρισει πάλη πίσω
στο σπιτικό του ζωτιανός, τού μνει
τ' άλλο μιά τό δρόμου νύ περάσει.
Κι άν φτάσουν δίχως νύ χουν άμνηση
γπρός στους θεούς, θα ναι τών σκοταμμένων
ακούμιστος ο φόνος πανάθι τους.
όν κι άλλα δέν τους θροόν κανούργια πόλη.
Έτούτα εγώ σου λέω, μη γυναικας
και τό καλό ός κινάς πάντα, μήτε
νύ δώ ποτές οδίδισα νύ γέρωσι.
Γιατί θα προημάσω ούτή τη χέρη
όπό τών αγαθών τό μεγα πλάθος.

ΧΟΡΟΣ Βασίλισσα, μήδς μέ φρονιμάδα
σόν άντρος γνωστός. Κι όγώ από σένα
τ' άληθινά μαθαίνοντας σημάδια,
έτοιμος είμαι τους θεούς νύ εύχαριστήσω.
Γιατί στους κόπους μας άντιόθια χέρη δώσων.

"Οί Διο βασιλιά και νύχτα
καλή κι αγαπημένη.
Τραπέζι μός χάρσες τρέξ
κι ολόγυρα της Τροίας τό κάστρο
τάλεις μέ φρητό έσοδορμού
σμηκνίνο δίχτι που κανένος,
γέρος ή νέος, νύ μη μπορεί
νύ σπασει την ολόμικστη
πελώρια απόχη της σκληθός.
Τό μεγα Διο τόν έξιο σέσημο
που έχει πρόξει αυτό κι από καρό
στών Πάρη ενόνητι Ζυγοζεί
τό τάδε, νύ μών ήσει του κάκου,
μήτε ριγμένο πριν της όρας του
τό θέλος, μήτε πώνκι από τ' όστρα.

"Έχουν νύ ποίνε για τού Διο
τό χρώμα, πώς εύκολο
μπορεί νύ τό γνωρισις. Όπως
έκρινε ούτός, τιμαρηθικων,
Κανείς δέ λέει πώς οι θεοί
δέ γνωρίζονται για τους ανθρώπους.

Στροφή Α"

ὅταν καταφρονούν τις ἱερὰ,
ἀνέγγιχται τῆς τῶν
εἰναι ἀσέβης τοῦτος ὁ λόγος·
φῶς φανερό, πῶς φέρνει ἡ τάλμη
τὸ χελοσὸ σ' ἐκείνους ποῦ μ' ἀχόρταξη
μῆνια πολέμου ἀποζητοῦν τὰ πλοῦτα
πέρα ἀπ' τὸ δίκιο, ἐνὶ τὸ ἀπίστα τους
μὲ πάταρο γερῶνεν φῶς ἀπ' ὅσο
πρῆται. Ἄς μὲν τὸν ἔρωνας συμφορὰς
αὐτοῖνα ποῦ μὲ φρόνιμο τὸ νοῦ
σὲ λίγα εὐχρησιπέτα.

Γιατὶ κανένας δὲν ἀνάρχει
κάτω τὸν ἄνθρωπο νὰ οἴσει,
ποῦ τὸν τραυὸ θυμὸ τῆς Δίκης
κλωταίει γιὰ νὰ χερτάσει πλοῦτα.

Ἄγρια τὸν ἔσονται ἡ φουδρή
Πειθῶ, τῆς Τάρταρος θυρόνυμη
κέρη φορετῆ, καὶ τότες
ὀλόετα εἶναι ἀνάφρηλη
κῆρα γυαροῦ. Δὲν κρύβεται,
ἔχχωρα λάμπα, ὀσείοιο
φῶς, τὸ κακὸ. Καὶ οὐ χρυσὸς
φύτικος ποῦ μὲ τὴν τριβὴ
καὶ τίς γυαυὸς τῆ μῆρας
δοῖνε θυμὸ του, εἶσι κι αὐτὸν
τὸ δίκιο ἔσασκέζε.

Γιατὶ ὡς παιδί ἔσασσο πουλὶ
Ζητῶ νὰ πάσας, ὀδύσαχτη
ντραπὴ σπὴν πῆλη που φορῶνοντας·
τίς ἱεραῖες του δὲν ὀσείει θεός
κανένας, μὲ τὸν ὄνομα αὐτραῖος
ποῦ μὲνα ἡ ὀδίκια τὸν γνωρίζει.

Ἔτσι κι ὁ Πόρως, ὅταν σὲ πάλαι
ἦρθε τῶν Ἄτρειδῶν καὶ τὸ τραπέζι
ντραπέσας τῆς φιλοξενίας,
κλιθόντας μὲ γυναῖκα.

Κι ἐκεῖνη ὀφάνοντας σὴ χώρα
κλαγγεῖ ὀσπίδων καὶ λαχῶν
καὶ καρῶδῶν ἔταμοιας
κι ἄντι γιὰ προκία χελοσῶ
σπὴν Τροία φέρνοντας, γερῶ
τίς πύλας διῶθεις, ταίμιντας

Ἄνταρσὴ Α'

400

Στροφὴ Β'

ὅσα δὲν πρῆται ἄναστεινῶζον
πικρὰ τοῦ πλοῦτου οἱ ἀσφῆτες
λέγοντας: «Ζῆτι, εἰ σπῆτι
κι ὀρχοντες, κρεθῆσι
κι ὀχνῆρια ποθολῶνταχτη γυναῖκος,
θὰ βλέπεις τὸν παρατρίνενο
βουδῶ, μὲς σπῆ γυραῖ,
ἔχχως παρόνοια καὶ λάγη
παρῶ. Κι ὁ πόθος τῆς τοῖδεμῆτης
πέρα ἀπ' τὰ πῆλαγα, θυραῖες
πῶς σπῆλασας καὶ σπῆ πάλαι
τὸ φόντισμὸ τῆς βασιλείας».

Τὸ ὄραιο τ' ὀγῶλματῆς
δὲ σπέρνει πῆ κι ὀφῶ ἡ ματῶ του
τὴν ὄρη τῆς δὲν ἀνταρῆζει, πῶς
ἀσφῆμένη καὶ τοῦ ἔρωτα ἡ λαχῆρα.

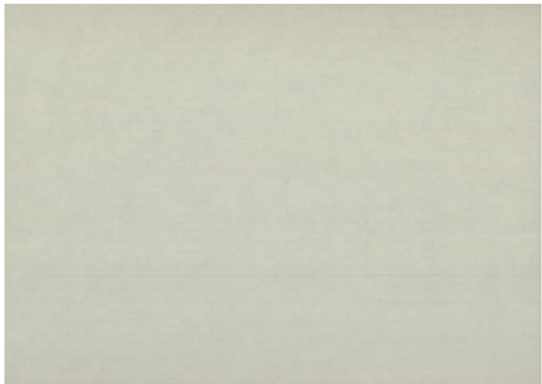
Κι ἀνεπρωσινταῖες εὐ Ζητιανὸς
ἔρωνας μὲς σπῆν ὕπο φέρνοντας
κούφια χαρὰ ἀνωρῆλευση. Ὄχως
τοῦ κάου, γατὶ ἐνὶ λαχῶζει
πῶς βλέπει τῆ θυμὸ τοῦ ὀνειρου
καὶ τὴν ἀγγίξει, ἐκεῖνη ἀλλοζόντας,
κοπὸς ἀπὸ τὰ χεῖρα του γλυτραῖος
μὲ γρηγορας φεραῖος, ὀλουθῶντας
τὸ μῆρα τοῦ ὄνου μονοῖπια.
Τέτοιος οἱ λῆσας σὲ πάλαι,
μὲ ὑπάρχουν κι ὀλλες ποῦ θυραῖ.
Κι ὅσο γι αὐτοῖος ποῦ ἐκστῆσαν
μοῦ κι ἀπ' ὀλη τὴν Ἐλλάδα
εἶονεν μὲ τὸ καρῶδα τους, παντῶ
σὲ σπῆ καθῆνας πικρὰ
τὸ πένθος εἶναι θροασμῆνα.
Πῆθος τὸ θέσασα κι οἱ φῶβι
ματῆινουν τὴν ψυχὴ τους.

Γιατὶ πικρὸς ἔσαστε σπῆν πόλεμο
ἔρωτι ὁ καθῆνας, ὀμεις φτόνους
σπῆ ὀπῆτα ἄντι γιὰ τοῖος ἀνῆρπιας
ὀβῆριος νεκρῆρας γερῆτες σπῆχη.

Κι ὁ Ἄργς ποῦ μὲ τὸ χροῖοφι
κορῶ ἀνταλλάζει καὶ κρατῆσι
σπῆν κοιναρῆν τῆ μῆχη Συραῖα,
σὲ κάθε σπῆ ἀπὸ τὴν Τροία

Ἄνταρσὴ Β'

Στροφὴ Γ'

στέλνει περὰ καὶ πολυδύκρωτα
τῆς νεκρῆς πυρὸς τ' ἀπαρμένερα
σὴ θέσῃ τοῦ παλαιοῦ, γερζόντας
μὲ σπῆχη ἀλαφροῦσκα λαδέτα.
Καὶ τοὺς θρηνοῦν ἔγκαϊτάζοντας
πᾶς ὁ ἕνας ἦσαν τοῦ παλῆμου
καλὰς τεχνίτης, ὁ ἄλλος σπῆ σφαγῆ
τῆς μέγας ἔπειτα γενναῖα
γῆ μὲ γυναικα ἔδου.
Ἐποῦτα κρηφομορφοῦσαν
καὶ ἀνέντιο θεῶ ἄν' τὸν πόνο
μῖος ἐνάτιο σταῦ Ἄτρεα
τοὺς γυῖος πού ἐδίκηθη γυρῶσαν.

450

Κι ἄλλοι σὸ χῆρα τῆς Τρωόδοσ
γύρω σὸ τεῖχη δοξασιμό
θρῆκονε τέρφ ἡ ἐπιβραῆ
γῆς ἔδασε τοὺς νικητῆς τῆς.

Βαρὰ εἶναι τοῦ λαοῦ ἡ φωνή,
ὁμῶ γομότη, ἐπιληθρῆναι
τοῦ κοῦρου τὴν καταρ' περιμένω
μ' ἀήρουχο τὸ νοῦ ν' ἀκούω
κοπὴ θελό, κρημμένο σὸ σκατόδε.
Γιαὶ ἄν' τὸ δῆγμα τῶν θεῶν
τ' ἄγραπτο δὲν ἐσπεροῦσαν ἄσαι
θανάτωσαν πολλοὺς. Σὺν ἐρῶ ἡ ἄρα,
μ' ἐνάτιο γύρωμα τῆς τύχης
οἱ μαῦρες ἔρινός ἀφανίζουν
ἐκείνον πού ἔσω ἀπὸ τὸ ἔκιο
ζῶσαν εὐτυχεμένους κ' ἄσαι
σὲ τέτοιο πᾶσι χολασμῶ,
καμὰ δὲ θρῆκος σωτηρία'
εἶναι ἄρα νὰ χρεῖς τρανή
καὶ ἐπισομένη ἔδω. Σὲ χτυπᾷ
κατὰματα τοῦ Δία ὁ κερῶνός.

Θέλω τὴν εὐτυχία πού δὲ φέρνει
φθόνο, μηδὲ τίς πόλεως καυρασιῶ,
μήτε νὰ ζῶω τῆ ζωῆ μου
στοὺς ἄλλους σκληρωμένους.

- Τῆς φλόγος τὸ καλὸ μονιότα
γοργὰ περᾶσι μὲς ἄν' τὴν πόλῃ
πᾶς ὅμως ἔξει ἂν εἶναι ἀληθινὸ

- 108 -

ἡ τῶν θεῶν ἐπιότη:

- Τόσο παιδί ποὺ εἶναι ἡ ἀλαφρὸς
σὸ νοῦ, πᾶς μὲ τὸ νόο τῆς φωτιᾶς
μηγῶματα ζεσθῆναι τὴν καρδία του
κ' ὕστερα ἡ δίκη τῶν γεμῖοι,
φύτικος ἄταν θροῦν ὁ φήμα:
- Εἶναι σπῆ φύση τῆς γυναικῶς
πρόθυμα νὰ πιστεύει σπῆς χαρῆς,
πρῶτα φανερωθεῖ ἡ ἀλήθεια.
Πολὺ γοργὰ ὁ γυναικῶος λόγος
γίνεται πιστευτός καὶ τρέχει,
ὅμοια γοργὰ ὅμοια ἀδύνηται
φήμη πού τὴν ἐσπῶμιος γυναικα.

Εἰθὺς θὰ μάθουμε, ἂν οἱ φωτοφόρος
δόδες κ' οἱ φωνηταῖτες φωνῆς κ' οἱ ἄλαφρος
πού ἀσπυτὸ συνάλλοζαν τῆς φλόγος,
ἦταν ἀληθινὸς ἡ μέγας ἔρθε
σὸν ὄνερο τὸ νοῦ μας νὰ πληνθεῖ
χοροῦμένο τὸ φῶς αὐτό. Νά, ἐλέσω
κῆρυκα ὅτ' ἔ' ἀκραγῶσι νὰ ζυγῶναι
μ' ἄλλος κλοδιά πικνοστερομένους.
Μήγισμα τέτοιον κ' ἡ στεγνὴ μῶ δίνει
ἀσπῆ, τῆς ἀσπῆς ἡ δόσηρῃ, πῶς δίχως
φωνῆ δὲν ἐρχεται, μηδὲ θανάτω
κοιτώντος ἔυλα γῆ νὰ μᾶς μιλῆσι
μὲ τὸν κοῦνο τῆς φλόγος: ὅμοια εἶπε
γῆ νὰ χοροῦσε πᾶς πᾶς, μὲ λόγια
θὰ τὸ φωνάξει - τὸ ἐνάτιο φεθῶμα
νὰ ἐσπῶσιον' σὸ καλὸ σημάδιον
πού φῶνῃον, καλὸ ὡς μᾶς ἔρθει κ' ἄλλο.

- Κι ἄσαις τ' ἀντιθετο εὐχεται σπῆν πόλῃ,
τῆ λαθεμένη γνώμη του ὡς τρηθῆσι.

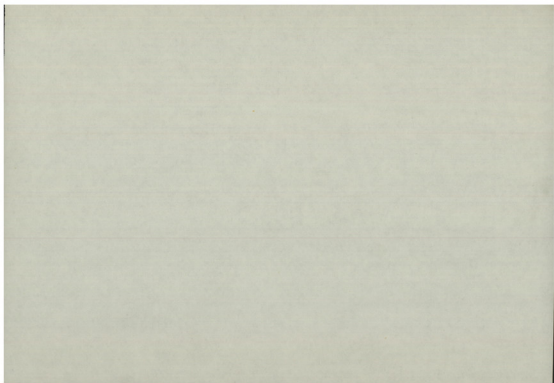
500

ΚΗΡΥΚΑΣ Ὅτι γῶμα πατρίδος τῆς γῆς τοῦ Ἄργου,
μετὰ ἀπὸ ἔπειτα χρόνια αὐτῆ τῆ μέρα
σὲ ἐναυθρῆκοι, σφῶ πολλοὺς μου ἐλαίωδες
ρογῶσαν καὶ μονόχο μῶ μῶς θῆρες
ἀληθινῶ. Γιαὶ ἐπεὶ σὲ τοῦτῃ
δὲν πρῶμανα τῆ χῆρα, σὸν πεθῶναι,
σὲ τόσο ἀγαπημένο νὰ μὲ θῶσαν.
Τώρα χαιρε πατρίδα, χαιρε φέγγος
τοῦ ἡλίου, φησιε τῆς χώρας Δία,
κ' εἰς ὄρχοντα Πύθης, τίς οἰαίτες

- 109 -

'Αντιπρόβ Γ'

Ἐπιβραῆ

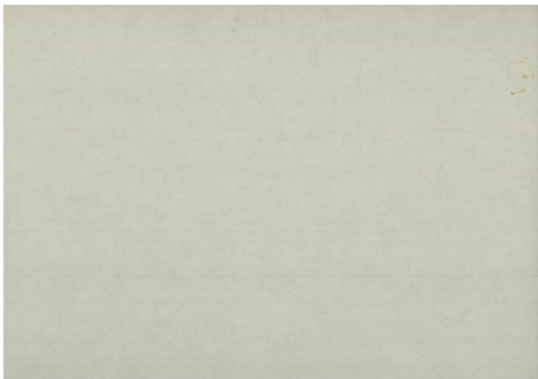

όνομα μας ποτέ πιά να μη ρήγναι
 φέρονε πού τόσο εχθρός γι' μιά αυτιάς
 δίπλα στο Σκάντρο, τέρα σωτήρας
 πάλι να γίνεις και παρηγοριά μας,
 ώ! Απόλλωνα, κι όλους εσάς, της πάλης
 θεοί, εός προσκύνω, κι Έρμη προσάτη,
 κίρκα άγαπημένα, τό καμάρι
 γιά τους μανταφορούς και τό σέβας'
 κι ώ! ήρωας πού μιά στείλατε, με γνήρη
 καλή ξαναδουχάτε έπί τό στρατό μας
 εκείνος πού γλιτώσαν τό κοτόρι,
 έπαιλιά παύλα, Ασημενός
 στέγος απλάιν και τηρήσαν θρόνα,
 και προσήλκα δεινά άφάιλμα,
 με πρόωπα φαιδρά καλοδεχάτε,
 ούν έλάτε, μετά από τόσα χρόνια
 τό δουλεύω. Γιατί έφτασε και φέρνει
 σ' εσάς ό θρόνους 'Αγαμέμνωνας και σ' όλους
 αίσους εδω τό φως μέσα στή νύχτα.
 Καλοσορίστε τον γιατί το έδειξε,
 πού γκρέμισε την Τροία με τή σκαπάνή
 του δια έκδοστη κι όλη τή γή της
 ένόκαρε. Και τών δεινών της γίναν
 θρόνοι πιά οι νοί και τό έρω τους
 κι ό σπάρος θρονώστης της χείρας.
 Με τέτοιος σφίγγοντας διαγώ την Τροία
 ό μένος δουλεύω, Άχραϊδών, άγερως
 εστυχημένος, έρπει κι έπί όλους
 τους τυρωούς οι πιά τρωούς του πρέπου
 της; τί δέν άπάρει μέτε ό Πάρος
 μηδέ κι ή πόλη πού μοζι του εδός,
 να καυηθούν πιά πότερα έχουν πράξει
 παρ' όσα πόναν' την όρηγή του
 και την κλειρά ευλήριαντος έκρινος,
 έχασαν ό,τι ήρε και τό σπιν
 τό πατρικό του άντόμο με τή χωρά
 αύρηζα θέρως, γκρεμίζοντας την
 σταν άλεβρα, δίπλα τυμωρήθικαν
 οι Πριαμίδας γιά τό κρημά τους.

ΧΟΡΟΣ Του έλληνικού στρατού κίρκα, χαιρε.
 ΚΗΡΥΚΑΣ Χάιρωμι κι ός πεθών, άν θέλουν οι θεοί.
 ΧΟΡΟΣ Σέ λόγιο' ή άγάπη της πατρίδας;
 ΚΗΡΥΚΑΣ Τόσο, πού έδωρα ή χωρά με πλημμυρίζει.
 ΧΟΡΟΣ Ίδια εός έτρωγε γλυκά κι εός άρράσκα;

ΚΗΡΥΚΑΣ Τι λές; Για δόσω καθαρά να καταλάω.
 ΧΟΡΟΣ Κι εός κι έμεις εφλόγηε όμοιος πόθος.
 ΚΗΡΥΚΑΣ Λός μός ποθούος ή γή πού λοχταρούσαμε;
 ΧΟΡΟΣ Ναι, και στενώζαμε θορά έπί την ψυχή μας.
 ΚΗΡΥΚΑΣ Και ποός ή λύση; Για τό σπράττωμα σιμάνιο;
 ΧΟΡΟΣ Πιόν καρά στή σάση τόν πόνο πνίγω.
 ΚΗΡΥΚΑΣ Φοδούσαν κόποιον, όσο λείπαι οι θρόνους;
 ΧΟΡΟΣ Τόσο, πού ως είπες πριν, ό θάνατος χαρά μου. 550

ΚΗΡΥΚΑΣ "Όμοια καλά τελειώσαν" και γιά κείνα
 πού μέσο σταύ κειρού κυλούν τό μένος,
 μπορεί να άει κανείς πός άλλα θροώνου
 δεξιά κι άλλα στραβά. Πιάς τή ζωή του,
 έκτός άπ' τους θεούς, έχει περάσει
 δίχως κακό; Γιατί άν θά πιά τους μάχθου
 τό τοξείω, τίς δύσκολες εαργήριες,
 τό κρησιλήγισμα σπάν λαμονόδων
 πιά τό στενά περιστάματα — πώς τόσο
 να μη στενώζαμε, όπον και τή μέρα
 τάχανε και άν πρήγαμε προσά;
 Το θόσά μός σπή στρατό ήταν άλλα
 και πιά χειρότερα' γιατί εαργήριος
 στή τείχη των έχθρων είχαμε στρατόμα
 κι από τόν αύρανό και τό λαδύλα
 μός μοιάζαν οι πάχες κι όλας
 τό ρούχα μας ουσίζαν και ασπληρίαν
 τό χνούδι τους. Κι άν πεις γιά τό κρημένα
 πού φόρος τό παυλιά, καθώς τόν φέρναν
 άθάστατο οι χιονόκενες της 'Ιδης
 κορφές ή γιά τή ζέση, όπον ό πόντος
 άκμήριαντος, χωρίς πια, κρημόταν
 στίς κορφές πού μωρημούτο — πού άνόγη
 να θλιώμα γιά τούτο; Πιάς ό νόμος,
 ήρσασε πιά, κι οι πειθόμενοι δούλου
 δε ναδόνται ν' άναστήθων — κι άλήθεια,
 γιατί να λογορήεις τους χαμόρους;
 Και γιατί πρίας ό ζωντανός να κλάει
 γιά τις πολέες άναποδες της τύχης;
 Αισπών στίς συμφορές έτρα καλή τους.
 Για μός πού χουμε μένει άπ' τον 'Αργείων
 τό σπράττωμα, είναι πιά τρωτό τό κέρδος
 και πότερα άπ' τό πείθ άντιγυλάζει
 κι εδός μέσο στή φως αυτό του ήλιου
 με δυνατός φωνές να καυηθώμα

πού ἀλάργα στις σπεράς και στο πέλογγ
νὰ φεραγούσουν' «κούρασε την Τροία
ὁ Ἀργίτικος στρατός και στήν Ἑλλάδος
κρέμασε τοὺς νύκτες γιὰ τοὺς θεούς της
τοῦτο τὰ λαμπρά, παλιά, λαμπρά στοῦδα».

Αὐτὰ γρῦντας, πρῆται νὰ εὐλογῆτε
τὴν πόλη και τοὺς στρατηγούς, μὴ και τὴ χάρη
τοῦ Δία νὰ τιμῆσατε πού τὸ χεῖ
καλὰ τελείωσε' ἔκουσε τὸ πάντα.

ΧΟΡΟΣ Μὴ νίκησαν τὸ λόγια σου, τὸ λέω'
ἔχου αἰ γένοι πάντοτε μεγάλη
λαχτήρα νὰ μοῦλῶσον' ὅμως εἶσαι
αὐστό, τὸ νῆα πού φέρνεις ἀπὸ παλάτι
πρῶτα ἔ' ἄνηκου και στήν Κλυταρῆστρα,
μὴ σύγκρα κι ἔμε χαρὰ γεμίζου.

ΚΛΥΤΑΙΩΝΗΣΤΡΑ Γιστορη και πρὶν ἔχω ἀνακράει
μὲ θεοὺς κραιγιές, ὅταν τὸ πρῶτο
μαντήτο της φημίθε ἔρθε τὴ νύχτα,
μηνίαντις γιὰ τὸ πόρομα της Τροίας
και τὸν ἀφανισμό της. Τότε κάποιος
μὴ ἔ' ἀναμύλαιντας μὲ «αὐτὲς τίς φλόγες
γιστεύοντας, λαγυζέες πᾶς ἐπῆσαν
τῆρα τὴν Τροία: Ἀλθῆια της γυναικος
πόσα εὐκαλο ἡ καρδιὰ φτεροδρομῆται:».
Μὲ τέτοια λόγια ἀνεμάτω φαινόμενος.
Μὴ πρῶτατα θυσιος, κι ὅπως εἶσαι
συνήθεια στις γυναικίς, ἐρηψῶσον,
ἄλλες ὀδο κι ἄλλες ἐκεῖ στήν πόλη,
φανές χαρὰς και τοὺς θεούς ἔμνιντας
μὲ στερὰς νύκτες, τίς μορῶδίας φλόγες
ἐφάνοντι ἔτσι, πού μὲ πλῆθος κῆνη
τίς προσορῆς νὰ στυκαίνε. Τῆρα
τὴ ἀνάγη νὰ μὴ πεις τὸ παραπῶρα:
Τὸ πάντα ἐδὲ τὸ μῶμα ἀπὸ τὸν ἴδιον
τὸ θεοῖα. Καὶ θιαζουσι νὰ κύνει
στὸν ταμπένο μου ἄντρα πού γυρίζει
τὴν πὸ λαμπρὴν ὑποδοχῆ. — Πῶσον ἄλλη
καλῆτερη ἀπ' αὐτὴν χαρὰ ἡ γυναικί
θα νύκσει, παρὸ ὑπόκατα τίς πόρτες
στὸν ἄντρα της ἔ' ἄνοιξι πού τὸν ἔφνει
θεὸς ἀπὸ τὸν πόλεμο αὐωμένο. —
Πῆς του τὸ γενηγῶντερο νὰ φησαι
σὴν πόλη πού τὸν λαχταρῶ σὺν ἔρθει,
πιστὴ γυναικί θα ἔσαι τὸ παλάτι.

600

καὶὺς τὴν ἄσπας, ἔδρυπτη σκόλα
μῶς ἀπὸ σῆπι, φῶδα σῆσις ἔχῆρος του,
κι ἴδιο ὅπως ἦταν ὁ ἄλο ἔ' ἄλλη, εἶχες
κάνονα μιστικὸ του νὰ προῦσαι
στὸ τόσα χρόνα. Κι οὐτε κακὸ λόγια
μῆτε ἔβῆνον ἀπ' ἄλλων ἄντρα ἔξου
ἐπῶτερη ἀπ' ὅσα τὸ χολκὸ νὰ ἄφου.
Τέτοια οἱ κουχησιές μου, ὅμως γεμῆτες
ἀλθῆσια, πού καμὸ ντροπὴ ἐξ φέρνουν
ὅταν τίς λέει εὐγενῆ γυναικί.

ΧΟΡΟΣ Ὅραιοι ὁ λόγος πού εἶπε γιὰ ἔ' ἀκούσαις
και φανερός γι' αὐτοὺς πού ἔξουσι. Λέγει,
γιὰ τὸ Μανέλο, κῆρικα, νὰ μῶδω'
γῆτασε και θὰ ἔρθεῖ πῶμα μαζί σας
ὁ ἀγαπημένος ἀρχοντας της χώρας:

ΚΗΡΥΚΑΣ Ὅμορφο φῆμα δὲν μπορῶ σὲ φίλους
νὰ πᾶ και γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ Ἐγγελιοῦνται.

ΧΟΡΟΣ Ἄμπετες ὄσα πεις νὰ ναι καλὸ κι ἀλθῆσια.
Γαπὶ δὲν κρῦβονται ἄν ἔσχωροῦσῆτε.

ΚΗΡΥΚΑΣ Ἀπ' τὸν Ἀχαιοὺ στρατὸν ἐχῶθῆ ἐκείνος
και τὸ κορόθῆ φῆματα ἐξ λέω.

ΧΟΡΟΣ Ἀπὸ τὴν Τροία ἔναυῆτικη ἡ φουρτοῦα
σῆς βρῆκε και τὸν χῆρος ἀπ' τὸ στόλο;

ΚΗΡΥΚΑΣ Σὺν τὸν καλὸ τοῦσῆ πέτυχε τὸ στόχον'
εἶπες μεγάλῃ συμφορᾷ μὲ λῆγα λόγια.

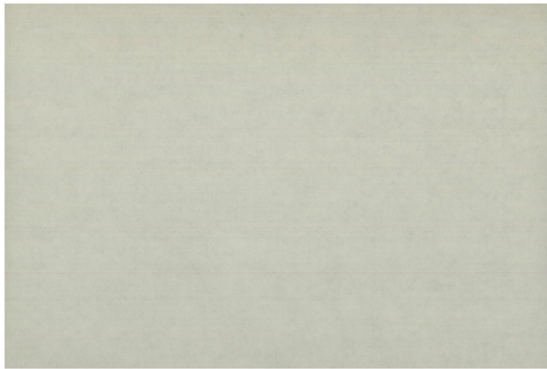
ΧΟΡΟΣ Γι' αὐτὸν τὴ ἀκούεσαι ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀπὸ κορό-
θῆσι:

νεκρὸν ἡ ζωντανὸ τὸν λαγορῶδῆσι;

ΚΗΡΥΚΑΣ Τίποτα ἔσπετο νὰ πει κανεὶς δὲν ἔξου,
ἔξω ἀπ' τὸν ἴλιου πού τὴν πλάση θρέφει.

ΧΟΡΟΣ Λέγει πᾶς χτύπησε τὸ στόλο ἡ μῆρα
και τὸν θεῶν πᾶς τέλειουσι ἡ νῆασι;

ΚΗΡΥΚΑΣ Τέτοια μῆρα χοροῦσῆνη δὲν πρῆται
μὲ θλιβερὰ μαντήτα νὰ μοῦλῶν'
ἔχουσι οἱ τιμὲς γιὰ τὸν καθένα
θεῶ. Ὁ μαντισσορῶρος διὰν φέρνει
μὲ σκεπτικὸ τὸ πρόρομα σὴν πόλη
τίς μορῶς συμφορῆς γιὰ τὸ χῆρομα
στρατῶ πᾶς χτύπησε παντοῦ τὴ χῆρα
νέπως κανὸ και πᾶς ἀφανισῆσαν
ἀπὸ ἓνα εὐλῆθος σῆπι πλῆθος ἄντρας
πὸ τὴ διπλὴ τὴ μῆστιγα πού ἄρσει
στὸν Ἄρη, διαταρο κοκὸ, Ζευγῶρι

μετωδωμένα' όταν με τέτοια πόδη
 όρμα δά φθάσει φορημένους, φθάσει
 τών Έρνώων νά φθάσει τών ποσών.
 Νά όταν έρχεται και φέρνει νά,
 καθώς ενά, χαρμόσυνα στην πόλη
 πού άόλαχη γιορτάζει — πώς να έμεινε
 τις συμφόρες με τό καλά, Ιστορήσαντες
 την κατοικήσι πού θεοί άργαίοντι
 απείλαν σπουδ' Άχαιοίς; Γιατί φιλώσαν
 βάλασαν και φημί, πού ήταν ως τότες
 άντιρραχες, και δείξαν πώς κρατούν
 πιστά τών έρκα, τών Άργείων χηλυόντες
 τό δόσμερο κι οι δύο τους σπόδ' νύχτα
 έξέσπασε τό κινά με τ' έρκα κύμα.
 Γιατί θροαίνοντες άντρα συνηθούν,
 ριχνόντες τό κεφάλια τό 'να σ' άλλα'
 κι εύτά καθώς συγκρούσανται με φόρα
 κι απ' τό βαρύ στροβίλισμα της μάχης
 και της άραχής την άγρια ανεμολόγη
 δούλοζαν όφρανα, ού νά τό σοληγούσε
 κακός θεόςκι. Κι όταν τού ήλιου άδηγίκε
 τό λαμπρό φέγγος, άντακρούσε άπο
 τό Αίγιον ν' άνήξει απ' Άχαιών κουράρια
 και νουσιών συντήριμα. Τό δικό μας
 καρδί και τό άπειράχο σκαρί του
 κάποιος θεός — όχι άνδρικός — τό πήρε
 ή πέτυχε τή χήρα νά σωθούσε,
 πένοντας τό τριών. Η τύχη πέννα
 πτό κάποιος κάθισε πειθήσιος, έπι τι
 ή, εύτε φηλό νά μες τραπέζει κύμα
 σ' άνακόβαλι, μήτε νά ραχτούμε
 σπό βρόχια τού γυαλού. Κι όραύ τών 'Αδη
 της Βάλιασας Εφρύγοις και δίχως
 νά 'χουμε άόμη στην καλή μας τύχη
 πιστεύει, όταν έφάνισαν ή μάρα,
 μίς έίδισαν οι έγνοιας γιά τή νέα
 τού στρατού συμφόρα πού τέλους μάχους
 τρούδα κι όδωα όφρανασι. Τώρα
 όν κήραος έσ' άπό κήραος, θα μέλλει
 γιά μας, ού γιά γερμένους' και πώς άχι.
 Κι τήρα γιά κάποιος έσ' απ' πάλι
 κήραος, απ' κήραος. Άλλοτε νά 'ρθουν
 έλα καλά, έλα έλ. Μας τήρα πάλι
 κήραος, ού νά κήραος. Γιατί ού μες άπ' έλα
 τού φημι δούλοζαν τών όφρανα, τους

650

με τού Διός τις τέχνες πού δέ θέλει
 νά εθέραι τή γενιά του άόμη, υπάρχει
 έλπίδα νά 'ρθει πίσω στο πάλινα.
 Νά έέρσει, άκουστε την πύση άλφεια.

Στροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Πώς έτσι τάχα την άνόμοια
 τόσο με την άλφεια ταιριαστή;
 Κάποιος άόριστος πού με τις μούρας
 τις προφητείας άόδηγα σπό σωστό
 τή γλώσσα; Έλένη, πολυπόδητη,
 με τό σποδ' καταχτημένη,
 χαμός τών κορούων και τών άντρών,
 χαμός τών κόστων' γιατί όπως
 της τούριόζε, τ' άραχίζονταν
 παρασιτάρισμα πηλώνοντες,
 σπή βάλασα ταύδωσαν, άπάνω
 σποδ' γίγοντο Σαρύροι τό σπερά,
 κι άσπιδόφοροι άμνητητά άραχίλι
 τους όφρανατος έφραση τού καραβιού της
 άλοκυθάντες, σποδ' Σπιδέντα
 τους δούσμερους άραση γιολοός,
 μετωδωμένο άρχίζοντας όφρανα.

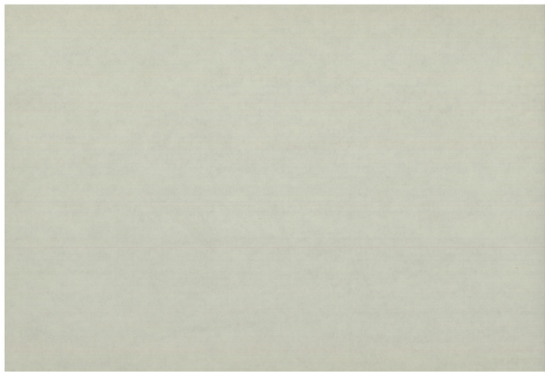
Αναστροφή Α'

Στην Τροία κάποιος θεϊκός
 θυμός πού άνέμριμος δέ μένει,
 την έφεραν — άκέρια πένιός —
 κι άρθε ό καρπός νά Ιεσηλίσσουν
 την προσβολή στο Δία τό συνάσιτο
 και σπής φιλοελλείας τό τραπέζι,
 σπού πού μ' έλη τή φωνή τους,
 καθώς ή μούρα τό 'χε φέρει,
 φάλλαν τού όμείνασι τό τραγοδύ,
 πού τραγοδούσαν σπους γαμρούς.
 Τώρα ή πάλι πού Πρίστου πάλι
 πού άόταζε νά έει χιμένο
 τό δούτυχο σμα τών παλιών της
 και τή ζωή της σέ πούλόλυστο χωρό,
 τών όννο εκίνιο έχει Ερωδία
 και κατορείται τόν καρόγαμρο
 Πάρα, στενάζοντας δού με θήνοντα.

700

Στροφή Β'

"Έτσι και κάποιος λονταρού
 μικρό βυζαντινού"

σπὸ σπῆι του ἔβρασε,
 κι ἦσαν στὸν πρῶτο τὸν καιρὸ
 ἡμερὰ, ἀγῶν τῶν παδῶν,
 γὰρ τῶν γέρον.
 Σιχρὰ σπῆν ἀγκυλὰ του
 τὸ παρῖν σὸ νιογένητο
 μαρὸ, κι ἐκεῖνο ἐπρόχαρο
 χαιδεύονταν στὸ χέρι
 ποὺ χόρταινε τὴν πάλια του.

Ἀντιπρόφ' Β'

Μὰ ὅταν μεγάλωσε, ἔδεξε
 τὴ φύση ποὺ 'χε ἀπ' τοὺς γονίους του,
 γιατί ἐπιδράνοντες τὴ χάρη
 σ' ἐκείνους ποὺ τὸ θρῆσαν,
 μὲ ἀπεραγμένα πρόδοτα μόνχο
 τὸ δελνο του δατρικὸς κι ὀλόκερο
 τὸ σπῆι γέμισε στὸ σῆμα, πόνος
 ἀγῶνιστος στοὺς σπηκρούς, τραπὸ
 κεκὺ μὲ πλῆθος φωνῶν. Σὸ νὰ τὸν
 θεὸς ποὺ ἀνάβρισε στὸ σπῆι
 κἀποὺν τῆς συμφορῆς ἰερόα.

Στροφή Γ'

Ὅμοια κι ἐκεῖνη θὰ ἴλεγα πῶς ἴβρε
 σπῆν Τροία σὺν ὄνερα γελήνης
 ὄνερα, σὺν δαγοντιλῆς λαμπρὸ κομῆρι,
 αὐτίκα γέμω στὸ μάτι,
 λουλούδι τοῦ ἔρωτα ποὺ λένει τὴν καρδιά.
 Ἄλλαξεν ὄμοια κι ἔδωσε παρὸ
 ἐστελεμῆμὸ στὸ γέμο της, καθῶς,
 κακὴ συντρέφουσα καὶ μαύρος
 τῶν παλαιῶν χαρῶς, ἔπεσε πῶμα
 στοὺς Πριαμίδες, ἀπ' τὸν Ἔϊνο στολιμένη
 τὸ Δία, νύμφη πολυβρέγγη, Ἐρινύα.

Ἀντιπρόφ' Γ'

750

Ἐνας ἄρχαιος ὑπάρχει λόγος
 ποὺ ἀπ' τὸν παλιὸ καρὸ τὸν λέει ὁ κόσμος,
 πῶς ὅταν ἡ εὐτυχία φωνάτιστα
 τραπὸ τοῦ ἀνδρείου, τότε
 γεννοῦσθαι καὶ δὲν παύεται σείρα
 κι ἀπ' τὴν καλὴ τὴ μοῖρα σπῆ γυνὴ
 θεσσόσεται ἀετότῳ καλῷ. Μὰ ἐγὼ
 ἔβρασε ἀπ' τοὺς ἄλλους ἔγω γινώσκω,
 πῶς ἡ καλὴτα γυνὴ καλλὰ παῖδα
 μ' αὐτὴν παρῖσται. Ὅμοια στα δικά σπῆτα

τέκνα καλὸ χαρίζει πάντα ἡ τύχη.

Στροφή Δ'

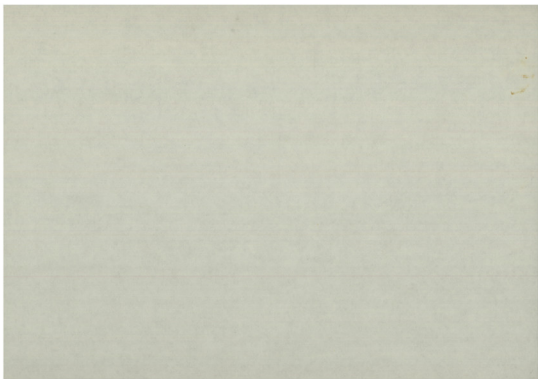
Ἔτσι συνήθεια τὸ 'χει σπῆν θνητῶν
 τὸ πῶθι νὰ γεννᾷ ἢ παλιὸ ὄνομα
 καινούργιον Ἰθάκη, ἀγῶν ἢ ναρῖς,
 ὅταν θὰ πῶσι ἢ μαρῶραφτη ἄρα,
 κι ὄνταμα ὁ δαίμονας ὁ οὐδαιστος,
 ἀνίκητος, ἀνέρος, τὸ ἔβρασε,
 ἢ μοῖρα στὸ παλαιο Τυφώλωσ,
 ποὺ μοιάζει μὲ τὸ γονικὸ της.

Ἀντιπρόφ' Δ'

Μὰ ἡ Δίκη μὲς στὸ καινούργιον
 στυχόσεται λαμπρῶς καὶ τὴν τιμα
 ζωὴ ὀνταμειβῆ. Φεῖγει ἀπ' τὸ παλαιο
 ποὺ τὸ γέμισαν μὲ χρυσῶρι ὄνομα χέρια
 καὶ τὴ ματὸ ἀπαστρέφοντες ἐπιγίνοι
 σ' ἄγνω καλύβη, μὴ λαγυλῶστος τοῦ πλοῦτου
 τὴ φουσκωμένη ἀπὸ τὴ σπῆρη φεύτρα
 δύναμη, κι ὅλα τὸ οδηγῶσι σ' ἕνα τέρμα.

— Βασιλιά, γέ τοῦ Ἄστρα, ποὺ κοῦραφες
 τὴν Τρωάδα, τί λόγια νὰ βρῶ
 νὰ σοὺ πῶ; Μὲ ποῖο τρόπο νὰ δεῖξαι
 τὸ σέβας μου, δίχως πῶ πῶμα
 νὰ πῶ ἀπ' τὸ μέτρο καὶ δίχως
 παρακάτω νὰ πῶω ἀπ' τὴ χάρη
 τοῦ σοῦ πρῶσι; Γατὶ 'ναι πολλοὶ
 ποὺ τρωῦν περαιοῦστρον ὅτι φαντάζει,
 τὸ Δίω ἀφηνάσσει. Εἶναι ἔτοιμος
 νὰ στενάξῃ ὁ καθῶσις γιὰ κείνον
 ποὺ τὸν βρῆκε κακῷ, μὴ χωρίς
 νὰ δαγκῶναι τὰ πάλαινα του ἢ βλάψῃ
 ἄλλω μοιάζον πῶς χροῖσονται,
 ὅταν χροῖσεται κάποιος, τ' ὄφθαλμοι
 πρῶσπῳ τους θιάζοντες. Ὅμοια
 εἶναι καλὸς καρθιογνώστης,
 δὲν μαρῶναι νὰ τὸν ἐξελάσκειν
 τοῦ ἀνδρείου τὸ μάτι ποὺ δειχνοσται
 καλόβολη γνώμη, μὲ αὐτίκα
 κολοπῶνον ὄγῳη. Κι εἶσῳ
 ποὺ τὸ σπῆτασμα ὀρῶσπῳσται τότε γιὰ χάρη
 τῆς Ἐλῆνης — γιατί νὰ σπὸ κρῶμα —
 γιὰ ποῖο μωλαμῆμῳ ἐξ σ' ἔγω
 κι αὐτὴ λόγῳα πῶς τὸ πρῶσι
 τοῦ νῶ σου κυβερνοῦσσαι καλῷ,
 ὅταν πῶσῳσσαι βύρρος νὰ δώσσαι

800

σ' άντρας που τους μέλλονταν θύναος.
 Όμως πήρα απ' τ'ό βαθ' σου λέω
 της καρδιάς μου τ'ό φίλος:
 «Γλυκός είναι ο μόχθος γιά κείνους
 που καλά τ'όν τελειώσαν».
 Και κατόπι ρωτώντας θά μέλλω,
 πώς έσπότη απ' την πόλη σωστός
 και πώς σφέρθηκεν άδικα.

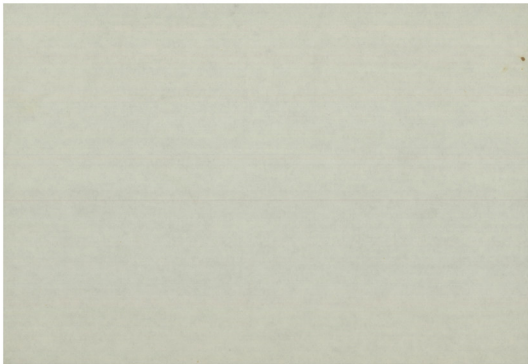
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Πρώτο να χαρητήρω πρώτα τ' Άργος
 και τους θεούς της χώρας που γινίκαν
 αήττα να γυρίω και την πόλη
 να εκδίκηθώ του Πριάμου' τί δίχως
 τ'ό δικαίον απ' τους άνδικούς ν' άκούσουν.
 άρλόγισμα οι θεοί στη ματωμένη
 κόψη ρίξω την ψήφο τους, ή Τροία
 ν' άρασιεται και να σπαγει ο λαός της'
 στην άλλη κόψη του χερσού ή άλιπία
 ζήγωνται, με χερσά να ή γρηθεί.
 Και τώρα άκούη απ' τους κωνούς της δείχνει
 κοθώρα πως κουρατίστηκε ή χώρα.
 Άκούη έκεί της συμφοράς οι άνταρες
 φουρόσι κι ανεμίζοντας ή σάχη,
 του πλοίου τις θοριές σπασί σκορπίζει'
 και πρέπει στους θεούς εύγνωμοσύνη
 να 'χουμε άδέχαστη γ' αὐτά, γιατί έτσι
 και την δδάντροση εκδίκησμε άρπαγή
 και γιά τή χώρα μας γυναικας άλη
 την πόλη δούσαν τ' Άργίτικα
 θεριά, του αλόγου ή γέννα' θοπιθοφόρος
 λαός, που χίμηξε όταν οι Πλεόσθεος
 γένηταν απή δύση και πηδώντας πόνω
 στους πάργους σόν τ' άνήμπορο λιανόρι,
 χάρτασε γλεψίοντας βασιλικό αίμα.
 Αὐτά τ'ό λόγια στους θεούς χριστούσας'
 κι όσο γιά τή δική σου γνέμη, πάντα
 την έχω στό μυαλό μου και τ'ό ίδιον
 λέω κι έγώ και συμρωμώ μαζί σου.
 Σέ λιγοστάς υπέρχει άνθρώπους ταύτα
 τ'ό φυσικό, τ'ό φίλο ν' άγαπούν
 σόν είναι εύγνωμοσύνης, δίχως σφόντα.
 Γουπ' όταν σπύσει στην καρδιά φαρμάκι
 ζήλοισ, έπιτά την ψυχή μεγαλώνει
 γ' άρκασιον' και με τ'ό δικαίον σου πάχει
 τ'ό θούρα, και θύσσοντας τόν άλλων
 την ατιμία αρπάζειεν Τροία

τι λέω' πολλούς γνωρίζω που όνά δείχναν
 πόνη φίλια σέ μένα, ήταν καθήκοντες
 φρόντας και θούλες σιας εκόσμου
 Μονάχ' ό Όδυσσεύς, πού κι οθελά του
 ταύτιζε, σά μήτρε στο ζυγό, ήταν
 πρόθεμος άντηραρός μου' έτσι μάλω
 γ' αυτόν και δίχως να τ'ό έβρω όν είναι
 νεκρός ή ζωντανός. Όσο γιά τ' άλλα
 της πολιτείας και των θεών, άντάρα
 σέ εύνοηη κοπή θά τ'ό ακροτήριε.
 Κι ό τι καλό έχει μένει, πρέπει
 να δοίμε πώς γιά πάντα θά κρατήσασ'
 κι όσρια γιατροιά και φάρμακα ζήτσει,
 κρηγόντας ειπε κόθωντας, με πρώτο
 σταχαστικόν, ή θλόση της άφρόσιας
 θά προσπαθήσασμε να φύγει. Τώρα
 σά μωά στο σπή και στην τιμημένη
 εστία του πολιτειά, θά χαρητήρω
 τους θεούς πρώτα, πού με φέρω πάλι
 πίσω καθώς με στείλω. Πάντα ή νίκη
 πού μ' ακολουθήσε, μαζί μου ός μένει.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Παλιές σέβαστοι, πρώτοι μες σ'
 Άργος,

850

θέν θά ντραπώ σέ σός να φανερώσω
 πόσην άγωση νιώθω γιά τόν άντρα μου'
 με τόν καιρό κι ή συστολή σβηνει του άνδράπου'
 δέν τ'ό μωά απ' τους άλλους, της ζωής μου
 τ'ό θάσωνα θά πά, όσο γρήγορα εκείνος
 ήταν στην Τροία. Και πρώτα είναι μεγάλα
 κακά μες στο παλάτι μόνη, δίχως
 τόν άντρα της, να κόβεται ή γυναικία
 κι όλο κακόδουλα ν' αιώσει λόγια'
 να 'ρχεται ό ένας και κατόπι ό άλλος
 χειρότερα απ' αυτόν να φέρνει νέα
 κι όλοι μέσο στο σπή να φωνάζουν
 τή συμφορά. Κι άν πληγμονόταν τούτος
 τόσος φορές, όσες μες στο παλάτι
 έβτανε ή φήμη, πότερο απ' τ'ό δίχτυ
 θά 'χεσ να πέσι πώς ήταν τρυπημένος'
 κι αν ήταν σκοτωμένος, άδικα πάλι
 λόγων παλάσι, σόν άλλος θά κομίζεταν
 τραυμάτος Γερώνιος, πώς έπίπε
 τριπλό κομμά απ' τή γη, στο κάθε στήθω
 και με φορά πεθώνοντας. Γιά τέτοιους
 φήμας θοριές, πολλές φορές τ'ό δοίχα

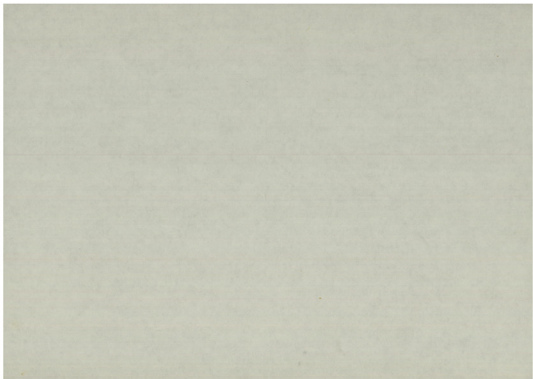
πού 'χα ψηλά κρεμάσει, με τη θία
 λίσαν επί το λαίμω μου. Έτσι δεν είναι,
 καθώς θά ταίριαζε, τώρα μπροστά σου
 ό γιος σου Όρβανος, της δικής μου πατρίδας
 και της δικής σου έγγυερής; Έπίσημο
 μη εδ παραίτησαι. Καλός είναι
 τόν άντραράει, ό Στράβος στη Φωκίδα,
 έπιπλε τις συμφορές προάγοντάς μου!
 Και τό δικά σου κίνδυνα στην Τροία
 ή πώς μπορεί τή Γερουσία να βρει
 λαρό έστρατιμας και καθώς είναι
 στη φύση τών ανθρώπων, άπιστοι πλείοι,
 πιότρο ακόμη τόν κλιστάον. Κανένα
 δόλο μη τέτοια πρόφαση δέν κρύβει.
 Μαύ στήγνωσησ οι πλώσιες τών βακρούων
 πηγές, δέν έχουν στόλα. Κακοδόξον
 τό μάτα μου, πολύ άγρυπνώντας, όταν
 γιά της φωτιάς σου τό μηνύματα ήρξαύσα,
 πού άφρόντητα, οδηστή άπομέναν πάντα.
 Και στα άνερά μου όπι τ' άλοφρό έμπαύσα
 τού κοινουσιού ζωζούνημα, θυρώντας
 πιότρο συμφορές γιά όσα όπι όσος
 θά γίνονταν την άρα πού καρδούμαι.
 Κι άφού όλα τούτα ύπόφερα τό πόνη,
 με πρόσχαρη καρδία μπορεί να κρύβω
 τώρα τόν άντρα αυτόν, σκόλο της στήνης,
 χοντρό σκαπί πού σάζει τό κοράκι,
 γαρά όπτοσύλε ήληξή στήνης, τάνω
 μονάκριβο γιά τό γονιά, σπούς νοστής
 στερό πού άνέλματα άντηρίζουν, μέρα
 λασηρή πού ένοιόετα μετά τη μάρα,
 από έπρασμένο στρατοκόλο άντιβρα
 ηήνης. Κι είναι τροφή χαρά όπι της τύχης
 έλάττω να φέρεις τό γραμμάτο.
 Τέτοια καλοσώρευματα τού όείξουν.
 Ό εφόνος μεκρά να φύγει. Πλήθος
 οι προσωπίμες συμφορές μας. Τώρα,
 κατέβα από τ' άμάς, άγαπημένε,
 τό πόνι σου στη γή να μίν πατήσας,
 της Τροίας κορασιότη και βασιλιά μου.
 Σκόλοδς τί άργείτε, άφού σός έχω δώσει
 την προσταγή ν' άπλώσετε από χώρα
 χαλκή γιά να περάσει; Εύθως ός γίνει
 ό δρόμος παρεμπόδιστος κι ή δίκη
 σ' άνέλπιστους βαλόμους ός τόν φέρει.

900

Κι όσο γιά τ' άλλα, ή έδωκτητη φροντίδα,
 με τους θεούς δουλεύωσ και με τό δίκαι,
 της μερίας θά τελειώσει τό γραμμάτο.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Τίς Αήδας θαγατέρο, τού σπαιού μου
 πιστέ φρονέω, στην άπονοια μου όσο
 ταίριαζε μέλλωσ. Γιατί εδ μέρασ
 παρθέλας και τό λέντα σου. Όμως πρέπει
 τούτη ή τιμή να γίνεται όπι τού έένουσ,
 γιά να 'χει όσια τό ποινεμα. Και σ' άλλα
 μη με πλανέσεις με γυναικείους τρόπους,
 μηδέ σά να 'μουν δούδωρος, μπροστά μου
 με ταπεινές εμάνες νά γονοπίλες,
 μήτε παρεφύρες σπρίνιόντας, να φέρεις
 από δρόμο μου τό εφόνον' να τελέω
 πρέπει μονάχο τούς θεούς με τούτα
 φοδύμα, όντας θηητός, να περσιήσω
 πάνω σε τέτοια πλομιστό σταλίσια
 σαν άντρα κι όχι σε θεό σου λέω
 να με πείδω. Ή καλή φημη όλόφω
 καλόδοξη φήμησ και χωρίς τό πλώσιμα
 χαλκή και τό σταλίσματα' μεγάλω
 έδρα θεού είναι να 'χεις φρονιμόδα,
 έύτυχόμενον να λαμύζεισ όποιον
 μέσ στη χαρά τεκόνει τή ζωή του.
 Άν έτσι κώνω πάντα, εδ φοδύμα.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Πέε μου, ή χάρη τούτη θά μου κόνεισ;
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Τή γνώμη μου να έφεις δέν άλλωζω.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Μήν από φόδο στους θεούς; τόμα έτσι
 τό 'χεισ;
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Όσοσ κανόνος έέρω τι θά πράξει.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Τι λέε να 'κνεσ ό Πρίμοσ, όν νουόσις;
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Σε χαλκή πλώσιμα δέν περσιτάγε λαμόδια.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Λαπίον την κατηγορία μη ντραπέεις τού
 κόραμου.
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Τρονή έχει δύναμη ή θού του πλάρους.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Όποιον δέν τόν εφωσών, δέν έχει
 όδω.
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Να θέλει άμύτες ή γυναικα δέν ταρβόζει.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Κι οι εύτυχόμενοι πρέπει να νικούνται.
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Τόσο πάλω Ζητάς τή νική έπίσημη;
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Έλα νικώσ, τή χάρη όν θά μου κόνεισ.
ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ Άφού καλό τό βρισάει... ός μου λύσων

γοργά τὰ πέδιλα, τοὺς βράχους τῶν ποδῶν μου'
 κι ὡς θά πατάσῃς τούτες τίς πορφύρες,
 κανείς θεός ἀπό ψηλά μὴ ρίξει
 πόνη μου φθόνου βλάμμα. Είναι στ' ἀλήθεια
 ντροπή, τοῦ σπικκοῦ σου νὰ ρηχθεῖς
 ἔτσι τὸ πλοῦτή και τὸ εὐδαίμονα πού 'χεις
 πληρώσει: μὲ χρυσάφι τόσα μόνον'
 ἔδωκε καλύτερα τὴν ἔξων'
 ἔκείνον πού είναι μαλοκός ἀφέντης,
 τὸν βλέπε κι ὁ θεός με καλοσύνη.
 Γιατὶ κανένας μὲ τὸ δόλημά του
 δὲν μισαίνει στὴν οὐλοῦθ. Μέσα σὲ πλῆθος
 λόγου, διαλεχτο λαλοῦθ, ἐπύθη
 και δῶρο πού σπρωτοῦ μ' ἀκαλοῦθαι.
 Κι ἔρωσά σὺ λόγου σου ἔγω ἀποχαρήσαι,
 ποιήντες τίς πορφύρες θῶ μὴ μῆσα.

950

ΚΑΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Είναι κι ἡ δούλοσα — πῶς θά τὴν ἐ-
 εντλήσαι: —

πού ἀσπασμένη πορφύρα θρέφει
 πολλή κι ἀνάσωση, πάντα κανονόργια
 θασή γιὰ τὸ φορέμα. Τὸ σπῆτι,
 νὰ 'ναι καλὸ ὁ θεός, ἔχει ἀπὸ τούτα,
 φτώχεια δὲν ἔχει, θασιλά μου. Ἄν τότε
 πού μελετοῦσα νὰ ἔρω κάποιο τρόπο
 γιὰ νὰ γυρισκὸ πίσω, τὸ μαντιό
 μὲ πρόσταζε ἔτσι, θά τὰς ἔνα πλῆθος
 χαλὰ νὰ τὰ πατήσαις. Γιατὶ ὅταν
 ἡ μῆσα ὑπάρχει, τὸ κλοῦθά σὺ σπῆτι
 ἐναόχονται κι ἀπὸνυθῆ σου ἀπλάνου
 τὸν ἴσιον τοὺς σὺ κάουτῳ διαύρησι.
 Κι ἐπὶ καθὺς γυρίζεις στὴν ἐστία
 τ' ἀρχοντεῦ μου, εἶναι ὡς νὰ γυρίζεις
 μὲς σὺ χροῖμα ἡ ζῆστο' μὲ κι ἀόμη
 τὴν ἐποχή πού τὴν πικρὴ ἀγαυοῖδα
 ἔταμη γιὰ κροατὴν κῆνοι ὁ Διός,
 σὺ σπῆτικὸ και τότε θασιλεύει
 ἔρωσά, γιατί 'ναι μῆσα ὁ ἀρχοντός σου.
 Ὅ! Διό, Διό, πού ὅλα τὸ τελειώνεις,
 ἐστῆλε και τίς σούχες μου' κι ὅσα
 γνοῦθῆσαι νὰ γενῶν, φέρτα σὺ τέλος.

ΧΡΟΣ Τάχα γιατί μὲ τόση ἐπισυνή
 στὴ μαντική καρδιά μου ζυμώεις
 φτεροκοποιε αὐτός ὁ τρόπος
 κι ἀκαλοῦθαις κι ἀπληρωτός

Στροφή Α'

προφητικό ἀχολοῖ ἀρχίζει:
 Γιατὶ μὲς σὺς φαχίς τὸ θόθ
 πρόβλημα δὲν πατάει τὸ θαρρος
 κι ὡς ἄντρο ἀποπεινωμένο
 τὸ σῆγκρο φῶδα νὰ πού θιάζει;
 Καίρως ἐπέρωσε ἀπὸ τότε,
 πού τὸ σκονιά τῶν κοροθῶν
 τὴν ὄμο τοῦ γκολοῦ τινάξω,
 ὅταν ὁ ναυτικὸς σπρωτός
 ἔκινως γιὰ τὴν Τροία.

'Αντιστροφή Α'

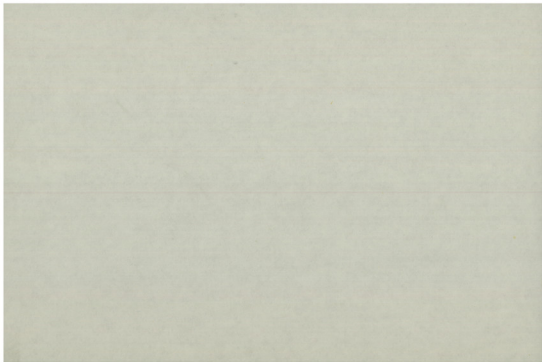
Τῶρα τὸ ἔρω πῶς γυρισκὸ
 κι ὁ ἴσιος τὸ 'θῶ μὲ τὸ μῆσα μου'
 ὅμως θεσθὴ ἡ υγιή μου δίχως
 μῆσα τοὺς γλυκοῦς ἀχούς
 μονάχη κι ἀσπασμένη τὸ θρήνω
 τῆς ἔρνας μορολοῦθ
 και τῆς ἐλλείψης τὸ καλὸ
 θαρρος ἀλλοῦθαι ἔγω χῆσαι.
 Δὲν σπαρταροῦν ἔτσι τοῦ κῆκου
 τὸ σπλόχνα μου μῆδὲ ἡ καρδιά
 κυκλογορίζεις μῆσαδὲ μου
 χωρὶς αἰτία. Μοκάρι ἐκείνα
 πού μὲ φοβίζουσε νὰ οἰθῆσαι
 και νὰ μὴ θγοῦν ἀλλοῦθαι.

1000
 Στροφή Β'

Στ' ἀλήθεια τῆς τρωῆς ὑγείας
 δὲν ἔχει τέρμο ἡ ἀνεχόρτογη
 ἔγω. Ὅμως σὺν ἴσιον τοῖχο
 γαπῶνισσε ἐκουμπῶ ἡ ἀρρώστια
 και πού ἀφῆρῆσαι ἡ εὐτυχία
 πού ἀλλοῦθαι πληρῆζει, σ' ἀρωγή
 ἔρω χτυπῶ. Κι ἂν εὐ ἀρῶθῆσαι
 μὲ φρόνηση γοργά νὰ ρίξει
 ἔνα κομμάτι ἀπὸ τὸ θῆς σου,
 τότες ἀλλοῦθαι θῶ χῆνεται
 τὸ σπῆτικὸ και, κι ὡς εἶναι φορτωμένο
 πλοῦτή πολλοῦ, μῆδὲ τὸ σκόρος
 βυθίζεται. Τὸ πλοῦσιον δῶρο,
 δοῦμένο ἀπλοῦθαι σὺ τὸ Διό
 και τίς ποιεῖς τὸν κάθε χρόνον,
 τῆς πῆνας ἀφῆρῆσαι τὴν ἀρρώστια.

'Αντιστροφή Β'

Μὰ ὅταν μὴ φορῶ χυθῆι τὸ μῶρο
 αἶμα σὴ γῆ σφαγγόμενον ἀνθρώπου,

ποιός θά μπορούσε πάλε ζωντανήν
 με Έρκια νά τόν φέρει πίσω;
 Κι εκείνον που ήξερε την τέχνη
 τούς παλαιόγους ν' άσπασταί,
 δέν έπιράρασαν ό Δίος,
 γιά νά μίν κάνει άλλο κικά;
 Κι όν οι θεοί δέν είχαν τόδε
 ή μά την άλλη μοίρα νά κρατά
 και νά μίν πάει πιά πέρα, τότε
 θα ερώτανα ή καρδιά τη γλώσσα
 και θα 'θγαζε όσα κράδε. Τώρα
 από σκοτεινά ποτάμι δογγώντας,
 χιαρις νά ελπίζει πώς θα 'ρθεί
 κοίρας γιά νά τινάξει τίς φριπός
 που μου φλογίζουν τό φρένα.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Κι έσύ έλα μέσα, έστια λέει, Κασοάντρα
 όφο μπαράθμα έσερδεν ό Δίος
 νά γίνεις τού σπταύ και στίς θυσίας
 πλάι στό θεμό νά στάσεις με τούς δούλους,
 κατέθανε όπ' τ' όμάδι τώρα κι ός
 την παρεγγύση. Άσάμη και τό τέκνο,
 λέν, της Άλεγγής όταν τό πούλησαν,
 γάστρε τό ψωμί τού σκόδαδ. Άν φέρνει
 σέ τέτοια άνόγη ή μοίρα, τότε
 τρανή λεγέται τύχη νά πετύχεις
 όφόντος πλάσματος όπό όρθη. Έκείνοι
 που άνέλιστα συνάζον πλούτη, πάντα
 στους δούλους των οικητροί πέρο όπ' τό μέτρο.
 Άπό μός όσα λέει τό θεοό τό χεις.

ΧΟΡΟΣ Σού μίλησε καθόρα κι έχει πάγει
 κι όφο στής μοίρας πούστηκε τό δίχτυο,
 όν θεός ύπόκουσε, πιά πάλε ίσως θα θέλας.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Άν γλώσσα άνόγημα, ός ή χελιδόνα,
 και βαρβαρη μιλά, μέσα στό νό της
 τό λάγια μου θα φέρσουν και θα νιώσει. 1051

ΧΟΡΟΣ Έλα, έτι ναι πο καλό σου λέει,
 Υπόκουσε, κατέθα όπό τ' όμάδι.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Στην πόρτα έδώ, κοντά της ν' άργαστέκι
 δέν έχω πιά καμιά ύποψία στην όψη,
 όσο παλαιό ή μάση, περιμένουν
 τ' όρνια γιά νά τραγουή, όα νά μίν ήταν
 ποιά νά ελπίζονε ής τέτοια χούρη
 Κι έσύ από τούτοις κοίρα όν πώς να κάνεις.

νά μίν άργαίς. Κι όν δέν καταλαβαίνεις,
 μίν έβροντας τη γλώσσα, — όντί γιά λόγια
 μίλησε με τό χερν γνέροντας μου.
ΧΟΡΟΣ Καλών έλεγγηθ φάινεται θέλει ή Εήνη
 και κάνει όπως νισοκλαδιστον άγριμ.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Στ' άλήθεια είναι τρελλά ή άκούει μο-
 νόχα
 τό σκοτεινό της φρένα, που ένώ φτάνει
 όπό μέ χούρα νιοσπρη, δέν έξρει
 τό χαλινόρι πώς νά τό δοσάσει,
 πριν γίνει οίμάντιος όφρός ή όρμη της.
 Δέ θα ταπεινωθώ μιλώντας κι άλλο.
ΧΟΡΟΣ Μά έγώ τη σμυναύ, δέ θα θυμάσω.
 Έλα, ύσπυχιωμένη, όσε τ' όμάδι
 μπές στό ζυγό κι άκούούθρας τη μοίρα.

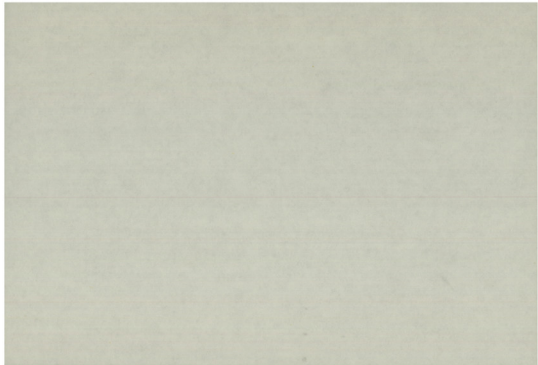
ΚΑΣΙΑΝΤΡΑ Άσχι σμυραρά μου, σμυραρά,
 Άπόλλωνα, ώ! Άπόλλωνα.
ΧΟΡΟΣ Έτσι γιατί θρηγεις με τό λαία;
 Δέν είναι νά τού λένε μοιραλόγια. Στροφή Α'

ΚΑΣΙΑΝΤΡΑ Άσχι σμυραρά μου, σμυραρά,
 Άπόλλωνα, ώ! Άπόλλωνα.
ΧΟΡΟΣ Άνόσια πόλι τό θεό φωνάζει
 που δέν τωριόζει σ' όδύρμος νά παροστέκει. Αντιστροφή Α'

ΚΑΣΙΑΝΤΡΑ Άπόλλωνα ώ! Άπόλλωνα
 όδηγητή κι άρνασάμε μου.
 Για έσπυρη φορά μ' άρνασας.
ΧΟΡΟΣ θάινεται βά μοντέει τό δεινό της.
 Στη σκλαβαριώνη της ψυχή ό θεός μιλάει. Στροφή Β'

ΚΑΣΙΑΝΤΡΑ Άπόλλωνα, ώ! Άπόλλωνα
 όδηγητή κι άρνασάμε μου.
 Ά! ποό μ' έχεις όδηγήσει; Σε ποιά στήγη;
ΧΟΡΟΣ Σιών Άπρεϊδών' από λέω όν δέν τό έέρεις'
 και θα θέ πεις ποιά είναι φέμα. Αντιστροφή Β'

ΚΑΣΙΑΝΤΡΑ Άντίθε στήγη' πόκουσε έέρει
 φόνους φρηχτός, σπυρνεκός,
 τόπος οίμωσπρδίνουτος, σπρωγός.
ΧΟΡΟΣ Μοιάζει καλά νά όρμίζετο από αύλα ή Εήνη
 και θα έρει τό σίμα που γυροεί. Στροφή Γ'

Ἀντιπρόφ Γ'

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Νά, σὲ σφαιδία αὐτὰ πιστεύω
ὅτι σὴν πού μιλῶνε σὴν ὁραγὴ τους, σάβκες
ψητες κι ἐπὶ τὸν πατέρα φαγιμάνε.

ΧΟΡΟΣ Ξέρουμε γιὰ τὴ μαντική σου φηγή,
μὲ δόλου ὅς γερούλιμα προφήτες.

Στροφή Δ'

1100

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ὁϊ δυστυχία, τί τάχα μελετοῦν;
Ποῖο νῶο θερῶ κοκο εἶναι ταῦτα;

Τρανὴ γιὰ τὸ πάλαι σμυρορῶ ἐπιμοῦζον,
ἀγιᾶτρευτὴ κι ἀδοξαστὴ στυοῦ φίλους
κι ἄπειο μακρὰ κόψε θεήθεια.

ΧΟΡΟΣ Δὲν ἔδρω αὐτέ τις προφητείας, τίς ἄλλες
τίς γινώριζα' σ' ἀλόκερη βοοῦν τὴν πόλη.

Ἀντιπρόφ Δ'

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Πανόβλιο, θά τὸ πράξεις;
Τὸν ἀντρα τὸν ἀμείκλιό σου

πού ἄλλες σὲ λουτρῶ — τὸ τέλος
πῶς νὰ τὸ πιά; Γοργὸ θά γινεῖ χέρι
δίνει σὲ χέρι τὸ ἀπλωμένο.

ΧΟΡΟΣ Δὲν νιώθω τίποτα μετὰ τὸ αἰνίγματά σου
τώρα κί με τοὺς σκαπτενοῦς χρησμοῦς αὐστίζω.

Στροφή Ε'

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ὁμῖ σμυρορῶ, τί ναι πῶ φαίνεται;
ἄλγυ τοῦ Ἄδῃ; Ὁχι, ἡ γυναικία του
κι ἡ φόνισα του εἶναι τὸ δίχτυ.
Κι ἀχόρατγι τοῦ γένους ἡ κόπια
γιὰ τὴ δονόσση ὡς θρηγίσει τὴ θύσια.

ΧΟΡΟΣ Παινὲ Ἐρινός καλεῖς νὰ ὀφείσῃ
σὲ σπῆ μορῶλε; Μὲ τραυδοῦν
τὸ λόγια σου. Ἄνοδῶριμος τὸ εἶμα
κίτρινο σὴν καρδιά, καθὼς τὸν λωδωμάνων,
τὴν ὄρα πού ἡ ζωὴ τους ἀρροῦθῆναι
κι ἔρχεται ὁ θάνατος γοργῶ.

Ἀντιπρόφ Ε'

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ἄα, ὅα, νά, νά, μακρῶδε θέσση
τὸν ταῖρο ἀπ' τὴ δομῶλε μὲς σὲ θέρρα
τὸν ἔπαιε ἡ πικυόρα κι χτυπῶ
βασιλιάς σὲν ὀλόγερο λευτέρῶ ὁ δόλιος.
Σὸ λῆα τὴν τύχη τοῦ θανατορῶ λουτροῦ.

ΧΟΡΟΣ Δὲ θά τὸ πανετοῦ πῶς ἔδρω ἀπὸ μαντείας,
ὅπως ληρόζω ἐπὶ τὰ προμῆνε
κακῶ. Κι πῶς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἄλογος
καλῶς ἐπὶ τὴν ἀρρητοῦς εὐχῆς; Παντα

τὴς μαντικῆς οἱ τέχνες οἱ πολλόλογες
μὲς ἀπ' τίς σμυρορῶς μὲς φέρωνον
μονάχα φόβο σὴν καρδιά μου.

Στροφή Σ'

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ὁϊ τὴς δυστυχομένης, μοῖρα μοῖρα
κι τὴ θεή σου δύναμα σμυρορῶ θρηγα.
Γιὰ τίποτα ἄλλο ἔδω ἔε μ' ἔρρες τὴ δόλια,
παρὰ γὰ νὰ γελῶ μαζί σου;

ΧΟΡΟΣ Φρονήλοσση' ὡς κι θεσαρμένη
νὰ φάλλες ἐπὶ μορῶλε σὲν ἔαυτὸ σου,
σὲν τὴν μελῶρισμα ἠθόνα
πού, ἄλλοιμο, σὲ θρηγα ἀκαῶρασση,
μὲ πανεμένη τὴν ψυχὴ τὸν ἴτυν, ἴτυ
θρηγαλογεῖ γιὰ τὴν πικρὴ ζωὴ του.

Ἀντιπρόφ Σ'

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ὁϊ μοῖρα τὴς γλυκόκαλης ἠθόνας'
τὴς δῶσον σφεριμῶ καρμῖ οἱ θεοί,
κι οἱ θρηγῶ ὄν λειπὸν, μὲ γλυκῶ ζωὴ, μὲ ἔμνο
φόνος μὲ δίσσημο μαχαῖρι περιμένει.

ΧΟΡΟΣ Ποῦθε σαλιμένες κι θεσφορίτες
σοῦ ῥχονται οἱ μάτιας ταῦτες ἀγνώτες
κι μὲ περίτρομη γηλή φηγὴ
τοῦς σκαπτενοῦς σου φέδους τραγουδεῖς.
Πῶ δῖρες στυοῦς προφητεῖοῦς σοῦ δρόμους
τέτοια καταμελέτητο σημάδια;

Στροφή Η'

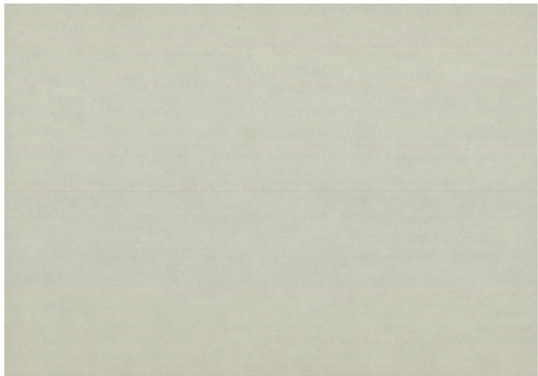
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Γόργε τοῦ Πόρε, μοῖρα γόργε,
χρῆς τὸν φίλων. Περικέες
νερασῶρες τοῦ Σκυριαντροῦ.

Στὴς ἀκροπολιτέες σοῦ τότε ἡ δόλια
βρεθόμενον κι μεγάλων' μὲ πῶρα
γοργῶ θορρῶ σπῶ Κικευτοῦ τίς ὄφες
κι σὲν Ἄχிரοντα θά προφητεῖω.

ΧΟΡΟΣ Γιοῖ χρησῶ τῶσο ἑκαῶθορ εἶπες;
Κι ἔνα παιδί τὸν νιώθε ἀκούγοντός τον.
Πάλι σὲν ἀπὸ δόγκωρα φειδῶ
θαυτορῶ πληγιῶθηκα, ὅπως
θρηγαλογεῖς τὴν ἀρχηλὴ σου μοῖρα'
σπαρῶζεται ἡ καρδιά μου νὰ σ' ἀκούω.

Ἀντιπρόφ Η'

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Μόχθε κι ὀγόνος τὴς πατριδος
πού ὀλόπελο ἀφρασισηκε.
Ὁϊ τοῦ πατέρα μου θυεῖς σὲν κάπια
μ' ἀμῆτρητα σαχῶ ἀσχητέρῶ δόλου

δέν έφτασαν, γιά τή γλώσσα ή χώρα
τή συμφορά κι έγω γαργά τή χώρα
μέ τό ζεστό μου θά ραντίσω τό αίμα.

ΧΟΡΟΣ Όμοιο όμοιο πριν προφίτασε και τώρα,
Κόποιος εσ' σπαρχίνει βίαιονας κακόγνωμος,
εφάρντας πάνω σου βαριά, γασρά
για τή βραχεία δανά θανάτου.
Πού τέλος θά ρθει δέν τό έβρα.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Και πιά ό χρημαός ού νύμφη παρόένα
μός όπ' τή πέπλο δέ θά μοσάλλεται,
μή, ως φαίνεται, θά όρμησι πρός τού ήλιου
κεθύριος τίς άνοταλός κι ως κύμα
μίασ στο φώς θ' απλώσει τήν πλημάρρα
φραχτότερου κακοθό από τούτο. Τώρα
δίκως ανήγηστα θά ούς φαίσινα.

Νά ίσαστε μάρτυρές μου πώς έδρήκα
κι όρηξόμην τή γέντρα ένα προς ένα
τών παλαιών δεινών. Τή στήνη ταύτη
δέν όφρασε κατά χράος πού ψάλλει
περόδωλο, παράφωλο τραγούδι.

Κι έχοντας αίμα ανθρώπου ρουφήξει,
τράνησι και θρανώσθηκε στο σπήτι,
— Δάσκαλο πιά θά φύγει — αυτό τό αμύρι
τών Έρηνων τού γένους. Ουλοιομέντες
μός στους θαλάμους, τραγουδούν τόν ήμνο
τής πρώτης συμφοράς και καταραίνονται
γαρότες είσοο, μία μία, έκθετον
πού τού άδερφού του νηρούσσε τήν κλίνη,
Εσπύδωρα ή τό όρηκα σαν ταότεις:

Ή μήπως τρυτηρώντσα είσαι μόνο,
εφάρνη, πού γυρνά και κροάει τίς πόρτες;
Μαρτύρησε η φωνήσ σου δέν έβρα,
μ' αυτό πιά Ισπύδωρα, γιά τίς όρχαίς
τών παλαιών αϊτών τίς όμαρτες.

ΧΟΡΟΣ Και πώς θά γίναντες ό σπάρτες όμοιο,
ποτά δοσμένος, Παρπαία να φέρει;
Μά εσ' βαυρέβω, πού ένα εσ' χώρα
Εναντίωσσε μεγάλωσσε μακροθε, .
πέρα όπ' τή θάλασσα, τή βρήκεσ έλα
οά να 'σσουν μπροστά και τή θυραόσεσ.

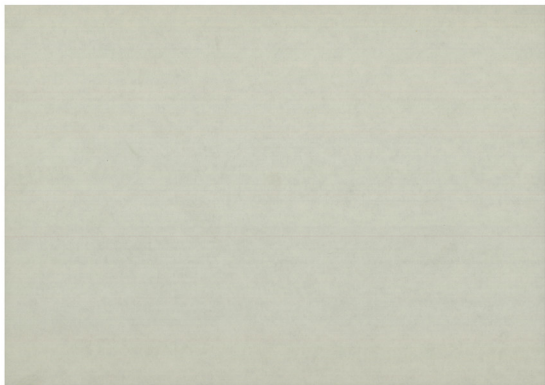
1200

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Στην τέχνη τούτη ό μοντικός μ' έταξε Φαίδοσ,
ΧΟΡΟΣ Μήπως, κι ός ήτανε θεός, σ' είχε παθόγει;
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Πράτα γι' αυτό νηρούσσουν νά μιλάω.

ΧΟΡΟΣ Σάν εύτυχί κανείς, έχει παρόένα,
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Πολύ όμνησθησε γιά μέ, έλο φλόγα,
ΧΟΡΟΣ Κι ως συνήρξουν, αμίσσε σέ γέμο:
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ένώ ύποσώξθηκα, γέλοσα τή Λαία,
ΧΟΡΟΣ Κι όραύ τή βικάα είχες πάρει τέχνη;
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Παρόέντασ στην πόλη τή δανά της,
ΧΟΡΟΣ Και πώς έγγλώσεσ όπ' τό θυμό του;
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Μετά τό σφάλμα δέ μέ πίστευε κανένας,
ΧΟΡΟΣ Σέ μέ βαρρά σωτά πώς προφητεύεις,
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ "Αί όί όί! συμφοράς...

Πάλυ δασά μου τής όρθοιομνείας
ό γυριος νόμος τό στρούλλωμο του
όρχίζει και μέ κροάει ταρόέντος με...
Είλαστε σάυτους τούς νέους καθωομένους
εδώ στο σπήτι ού μορρες άνιρμην;
Παιδιά βαρρες πού οφείσαν ει δικαί τους,
φαίνονται νά κροαούν στα χέρια σάρκες,
οφί τών συγγενών, μαζί μέ απλόχνη,
κι όντερα, γέμομα καταραμένα,
πού γέπτηκε ό γαμός. Γιά τούτο λέω
πώς μελετάει έκδικηση στο σπήτι
κόποιος, θελό λινάθη, πού πληγώζει
μός από κρεβάτι, ένάντια στην όφρήνη
πού γύρισε — ναι και δικό μου τώρα,
όραύ οκλαβάδι θά κροάει νά ύπομείνει.

Κι ό φραχτός τού στόλου και τίς Τροίος
ό χαλαρής, δέν έβρα καν ποός κροφίσε
θά τόνε βρει χράος, μάρρη του τύχη
μέ τή γλώσσασ τών ήλητες, οά ούκω
μαρητή, κι όκουσε πρόσφαρη τάσσε
τά λόγια του. Τέτοια τομεία, τού όντρα
γυνοικα φόνισσα" σ' όύαιοσ τέρας
τί όνομα να θρώ πού να ταροάσει;
"Αμφισβητο είναι ή Σκάλλο πού σέ δράχους
εφιλώζει, χαλασμοσ στους ναύτες, μόνο
τού "Αδη μανισαμένη, μαύρο μίσοσ
κι όλογοστο κροαίνωσσε στους δικούς της;
Και πούσσε εφάνωσε από τή χαρά της
ή άναίσχυνη, οά να 'χε έχθρούς νικήσει,
βέβαιοντος πώς έγγήρωσε μονόχα
γιά τόν καλό του γερμαμό. "Αν σέ τούτο
δέ μέ πιστεύεις, τή βλο κανέγ' όλήθια
πού γ' όφελος; Θά ρθει όπι μελέται. Όμοιο

γαργά οὐ θά τὸ εἶς, θά πῆς γεμάτος
 ἄλμη, προσήκασα οὐσὴ πῆς ἴστυν.

ΧΟΡΟΣ Τὸ εἶπ' αὐτὸ τοῦ ἄλλου μὲ τίς οὐκίαις
 τῶν παλαιῶν γνώριμα καὶ ἄγνωστα φησὶ
 καὶ φέδος μ' ἔπασσε ν' ἀκούῃ ἀλλήθεις
 καὶ δεῖ φαντάσματα τοῦ νοῦ. Γιὰ τ' ἄλλα
 πᾶν γρηγορᾶ, τρέχει καὶ ἀλλοῦν δρέμει.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Τοῦ Ἀγαθόμενου θά εἶς σου λέω τὸ φόνον.

ΧΟΡΟΣ Μὴν κοκομελιόσ, σάπιασ, μαρῆ.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Κανόνα γιαιτρὸν σ' αὐτὸν τὸ λόγο.

ΧΟΡΟΣ Κανόνα, ἂν θά γενεῖ καὶ ἔχι τὸ μὴ γίνει.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Εὐχῆσαι σοῦ, καὶ αὐτὸ ἐπαυροῦν φόνον. 1250

ΧΟΡΟΣ Παῖδες ἄντρασ τοῦτο τὸ κατὸ σχεδῖόζει.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ἄν' τίς μονταίεσ μου ποῦλ ἔχεισ Ἐσσοτριπίεσ.

ΧΟΡΟΣ Δὲν ἐκατόλοθα παῖδε θά τὸ πρόει.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Μὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα τὴν ἔβρω.

ΧΟΡΟΣ Τὸ ἴσο καὶ ἡ Πυθία ποιεῖ νιοθεῖ τοὺσ χρησμοὺσ τῆσ.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ἄσπ' Παιδὸ φλόγα καταπῆνω μου χιμεῖ.

Ὅμ' Ἄλκεια Ἀπόλλωνα, ἔχι ἄλιμον μου.

Διὰ τὴν λιοτριβὴν πᾶν πληγῶζει

μὲ ἄλκα, ὁ ὄρναντικὸσ ἀδ' ἄλπει λύντοσ,

ἐμὲ θά σφάξει τὴ δυστυχισμένην

καὶ ὡσ νὰ ἐπαυροῖσ φάρμακα, θά ρίξει

μῆσ στὸ ὑγρὸ καὶ ἐκδιόκησ γιὰ μένα.

καὶ τὸ σπασὶ τροχιζίντοσ, κουχιέτοσ

πῆσ θά πληρῶσαι μὲ σφαγὴ τῶν ἄντρα

ποῦ μ' ἔφερεσ μαζί σου. Τι νὰ τὸ ἴω

γι' ἀνάγκησ μου ποῦ ἀκούη αὐτὸ τὸ σκίτηρα

καὶ τὸ προσήκασα σφαιρίαισ: Ἐσῆσ

πρῶτοσ παῖδασ στὸ χωρὸ θά σπῆλαι

ἀρρασιπτεῖσ καὶ ἔτσι ἀκαρπῶσμένα

σὴ γῆ, σὲσ ἀνισμεῖθαι. Ἄντ' γιὰ μένα

μὲν ἄλλη συμφορὰ σταλῆσαι. Νά, ὁ ἴκιωσ

ὁ Ἀπόλλωνοσ μὸσ θῆγῶζει τὸ χιτῆνα

τὸ μοντιό, ἀφοῦ εἶδωσ καὶ μὲ τούτῃ

νὰ μὲ ἀναμπαρῶσαι τὴ σταλῆν ἢ ἐχθροῦ μου

καὶ οἱ σπῆλαι μ' ὄμοιο τρέπωσ, ἄλλὰ τὸσ ἀκούσ.

Ἄνεξτε νὰ μὲ λῆσ ἀκαρπῶσ, ἀγῶρῆσαι.

πᾶν-ἄλκα καὶ Σηπῶσ

καὶ ὁ μῆπιεσ τῆσ πᾶν καὶσ καὶ ἔμπενα

μὲν-ἄλκα, πᾶν ὄμοιοσ τῆσ-ἄλκα τῆσ

μ' ὄδηγησ. Καὶ ὅντ' τοῦ πατρικοῦ μου
 σπῆσαι ὁ θυμὸσ, σπῆσαι μὲ τρωαίεσ
 νὰ κοκομῶσαι σὴ τ' ἄγνωστοσ μου αἶμα
 σὸ θά μὲ σφῶζουσ, δὲ θ' ἄφῆσαι ὄμοιο
 ἀλλήθεις οἱ θεοὶ τὸ θάνατοσ μου.

Γιατ' ἄλλοσ θά μὲσ δεικνῶσαι,
 γιὸσ τῆσ μητῆρασ σου σφῶσαι, τὸ φόνον
 νὰ ἐπιπῆσαισ τοῦ γονιοῦ σὴ τῆ γῆ σου
 μακρὸ διαμῆναισ, πλανημέντοσ, ἔνεοσ
 θά ἔσπαρβει, κατὰκῆρα νὰ ἴσπαισ
 τῶν παλαιῶν ἐπιστῆ τῶν κατὰρ

ἄρκα οἱ θεοὶ μεγάλων ἔχουσ πᾶρει,
 πῆσαι νὰ τόνε φερεῖ τοῦ σπῆσαισ
 πατέρα ὁ θάνατοσ. Γιατ' νὰ κλαίωσ
 καὶ νὰ στεναίωσ, ἀφοῦ εἶδωσ νὰ ποθαίεσ
 τὸ ἄσα ἔσπασε τῆσ Τροίεσ ἡ πόλισ

καὶ ὄμοιο τὴν κούρῆσαισ νὰ ἴσπαισ τέτοιο
 τέλος μὲ τῶν θεῶν τῶν κρῆσι. Πῶσαι
 σὴ μοῖρα μου τὸ χῆροσ θά θωπῶσαι
 καὶ αὐτέσ τῆσ πόλιεσ τοῦ Ἄδη χρεσιζῶσ

καὶ ὄμοιοσ νὰ μὲ βρεῖ σπῆσαισ ἄνδροσ,
 γιὰ νὰ μὲσ ἀρῶσαι νὰ πῆδῶσαι
 ἄλκασ ἀσπῆρῶσαισ, κοκῆσαι θά τρέχει τὸ αἶμα.

ΧΟΡΟΣ Γυναικοῦ σοῦ, ποῦλ ἄσπασμένην,

μὰ καὶ ποῦλ σπῆσαι, σὲ μῆκεσ ἔχεισ

μῆλῶσαι καὶ ἂν σ' ἀλλήθεις τὸ δικὸ σου

θάνατοσ ἔβρεισ, πῆσαι μὲ τέτοιο τὸ λῶσαι

πῆσαισ ἀπὸ θυμῶσ ὄμοιο νὰ σπῆσαισ

ποῦ ἔνεοσ θεοὶ τὸ σπῆσαισ νὰ θωπῶσαι.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Δὲ θά Ἐσφῶσαι, ἔνεοσ, καὶ ἂν ὄδηγῶσαι.

ΧΟΡΟΣ Περισσότερο οἱ σπῆσαισ ἄλιζουσ ἄρκα. 1300

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ἐπῆσαισ ἡ μέρα μου ποῦ τ' ἄρκαλοσ τὸ φῶγῶσαι;

ΧΟΡΟΣ Μῶσαι, ἔχεισ θῆρασ καὶ φρεῖσ γενναίωσαι.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Αὐτὰ κακοῖσ εὐτυχημέντοσ δὲν τ' ἀκούσ.

ΧΟΡΟΣ Τιμὴ νῶσαι σὸ βηπῆτὸ ἄφῆσαισ μὲ δόδα.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ἄσπ' πατέρα μου μὲ τ' ὄμοιο τὸ ποῦλ σοῦ.

ΧΟΡΟΣ Τι νῶσαι; Παιδὸσ φέδοσ ὁ κοκυριεῖσαι;

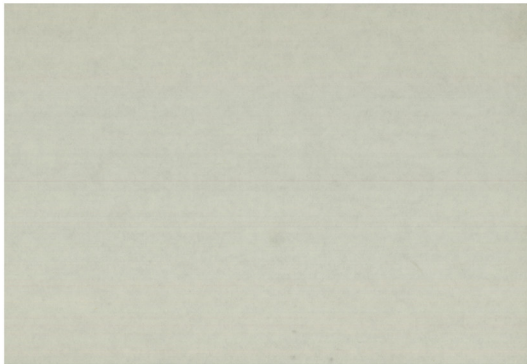
ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Ὅμ' ἄλιμῶσαι, ἔχι!

ΧΟΡΟΣ Γιατ' ἄσπῆσαι; Ποῦλ φρεῖσ μὲσ τὸ νοῦ σου;

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Αἶμασπῶρῶσαισ σφαγὴ πῆδῶσαι τὸ παλαιόσαι.

ΧΟΡΟΣ Νάσαι, σὸσ θυμὸσ μῶρῶσαι τὸ σφαχῆσαι.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Σὸν τὸν ἀγῶσ πᾶν θῆγῶσαι ἀπὸ τῶν τῆρασ.

ΧΟΡΟΣ Γιὰ τῆς Συρίας ἕως τὸ μῆρο μὲς στὸ σπῆι:

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Πιργίνα ἀπὸ παλῆν νὰ βρῆνωσῶ
τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ τῆ θυιά μου
τύχη. Μοῦ φτάνει τόσο πού 'χω ζήσει,
'Αχ! ἔτσι,

δὲν κλαίω σὺν τῷ πονεῖμ' πού ὄσκει τρέφει
μπρὸς σ' ἕνα θάμνο, μάρτυρός μου νὰ 'στῆ
σ' αὐτὸ, ἔμα θὰ πεθῶνα, ὅταν γιὰ μένα
σφαχτεῖ γυναίκα καὶ ἄντρας γιὰ τὸν ἄντρα
πού μοῦρε ἔκανε γάμο. Ἀλλὰ σὲ δάμο
φιλοενίας ζητᾷ στὸ θάνατό μου.

ΧΟΡΟΣ Δόλια, σὲ κλαίω γιὰ τὸ χαρὸ πὸ προφητεύεις.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ Θελεῖ νὰ πᾶ ἕνα λόγο ἄκορη καὶ ἄφι
βρῆνο γιὰ μένα. Στὸ στερνὸ τοῦ ἡλίου
προσεύχηται τὸ φῶς, ὅσοι θὰ 'βρῶνε
τοῦ ἀφάνητ' ἐδαστήρι, νὰ ἐπιληρώσων
καὶ τὸ ἔμα μου φῶνα σ' αὐτοῦ ἐχθρούς μου
πού σκότωσαν μὴ σκόλοδα, εὐκαλὴ πρὸς ἐμ',
'Οἱ τύχες τῶν θνητῶν' σὺν ἑνας ἰσούς
φροντίζει ἢ εὐτυχία καὶ τῆ σβήνει
μονοστηγίς, καθὼς σφρὸ σφαιγγάρι,
ὅταν θὰ φτᾶσι ἢ σφωραθῶ. Γιὰ τοῦτο
κλιβόμοι πὸ πολὺ παρὰ γιὰ κείνα.

ΧΟΡΟΣ 'Ἐτσι ἄν' τῆ φύση τῆς εἶναι
καμμέν' ἢ εὐτυχία,
νὰ μὴν τῆ χορταίνουσι οἱ ἄνθρωποι'
κατέει δὲν τὴν ἔχει ὡς τὸ τώρα
θαρεθεῖ καὶ τὴν πόρτα τοῦ δειχόντος
νὰ τῆ δώσει ἄν' τὸ σπῆι,

μὲ φωνὴ δυνατὴ λέγοντάς της:
-Πετὴ νὸ μὴ μπεῖς εἰς μέγα.
Σὲ τοῦτον εἰδῶσαν οἱ ἄδύνατοι
τοῦ Πηλεΐου νὰ κούραται τὴν πόλη
καὶ στὴ χεῖρα τοῦ θεσιμῆτος γόριστ'
τοῖς παλαιοῦς ὄμεις τόσο ἄν πληρώσει
μὲ τὸ σῆμα τοῦ φόνου, σφωγμένους
γι' αὐτοὺς πού σκοτώθησαν, καὶ ἄλλων
ἄν σφαικῶσι θανάτων ἐκδίκηση,
ποὺς αὐτὸ σὺν ἄκοῦσι θνητός,
θὰ μπερούσι νὰ πεῖ πᾶς γεννήθηκε
μὲ μὴ μπεῖσ' ἄν' τὰ θάσανα ἀνέγγασι:

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ 'Οὐκ! Θανατέρω μὲ πλῆγμωσιν, βυθιά
μου.

ΧΟΡΟΣ Σίανεν' ποὺς δογγάρι πᾶς τὸν λαθῶσιν,

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ 'Αχ, πόλι, πόλι μὲ χτυπῶσαν.

ΧΟΡΟΣ

Κραυγὴς τοῦ θαυμά, θαρρᾷ τέλειμασ ὁ φόνος,
'Ομοῖ ὡς σκερτοῦμε μὴ σωτῆ νὰ βρούμε γνῆμη,

Ο ΠΡΩΤΟΣ

'Ολίκερη νὰ κρούσῃ τὴν πόλη
ἔδω νὰ σφαχτεῖ μέρως στὸ πολῆτι.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Λέω γοργὰ νὰ μοῦσῃ νὰ τοῖς βρούμε
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ' ματαμίνα.

1350

Ο ΤΡΙΤΟΣ

Κάτι νὰ κάνουμε, καὶ ἐγὼ ἔτσι λέω'
δὲν εἶναι πᾶ καίρος γι' ἄργοπορία.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Φαίνεται καθαρὸ' δειχνοῦν πᾶς πᾶνε
μὲ τυραννία τῆ χεῖρα νὰ δουλεύσων.

Ο ΠΕΜΠΤΟΣ

'Αργάμε' ὄμεις αὐτοὶ ποδοπατῶντας
τὸ διαταγῶ, δὲ στέκουσι μ' ἄπραγα τὸ χεῖρα.

Ο ΕΚΤΟΣ

Δὲν ἔβριμ' ποῖα νὰ δῶσω γνῆμη' πρέπει
νὰ τὸ σκεφτεῖ κατέει πρὶν κάνει κάτι.

Ο ΕΒΔΟΜΟΣ

'Ἐτσι θαρρᾷ καὶ ἐγὼ' δὲ βρούμα τρόπον
νὰ ζωντανέμει μὲ τὰ λόγια ὁ σκοταμίνοσ.

Ο ΟΓΔΩΟΣ

Γιὰ τῆ ζωόλια μας θὰ ὑποσχοτούμε
σ' αὐτοὺς πού 'χουν ντροπῶσει τὸ παλῆν:

Ο ΕΝΑΤΟΣ

'Οχι, δὲν τὸν μπορᾷ' κάλλιο ὡς πεθῶν'
καλύτερο εἶναι ἄν' τῆς σκλάβοῦς τῆ μοῖρα.

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ

Ποῖριαντος μόνο τίς κραυγὴς τοῦ γὰ σφωδέ,
θὰ κρίνωμε πᾶς εἶναι σκοταμίνοσ:

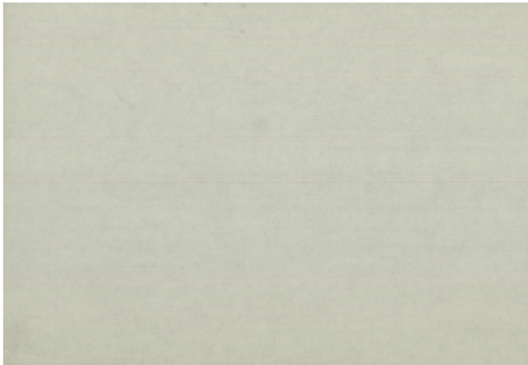
Ο ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

Νὰ 'μοσπε σίγουρο, προτὸ ὀρηγοτούμε'
ἄλλο καλὸ νὸ ἔβριμ, καὶ ἄλλο νὰ νομίζω.

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ

Σ' αὐτὴν ἄν' ὄλεσ πὸ πολὺ κλίνω τῆ γνῆμη'
πρῶτα νὰ μάθουσι τί γίνηκ' ὁ ἄτρεῖδης.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Στὸ δαα εἶπα φέμασ πρὶν λιγῶ,
δὲ θὰ ντραπῶ νὰ πᾶ τὸ ἐνῶντιο τώρα.

Γιατί αν κενός θάνατο έσπαρθεί
 γύρω τον έχωρό σου, αν δεν τον δείξει φίλος,
 πώς θα τον κλάσει σ'αυτά που δάχτυλο,
 πώς κι όσο να σπρώ να μην ξεραίνεται;
 Την πρώτη έσπαρ της παλάς άμυγλας
 καιρό τη μελέτασ'α κι έρβ' ή άρα
 στένωμα και που χύεται, σ'α έργα
 κι έτσι έχω πράξει — άν τ' άρνάμε —
 πού μήτε να ξεράγει μήτε πάλι
 να φυλάχτει όπ' το άνετο. Σά δάχτυλο,
 σαν των φορών, πιανό τονε τυλιγμ,
 άρριαντικό θανάσιο χηάνο.

και δυό χτυπέσ του δίνα' πέτρα
 παρόλοτος, διλά δαγγέντος, κι όπως
 σφαιρόζονταν σ'α γή, χτυπάει γιά τριτη
 φορά, άρα πού το ταύα του άνα,
 αυτήρα των νεαρών σ'άν Κάτω Κάτω.

"Ετσι πέφτοντας χέμα, την φαχί του
 ξερνάει και πνέοντας το αήμα
 μ' άρη από την πλεγή, με πιστιλίει
 με φωνήσ δροσάει μαυρά στανόνες,
 πού μ' εφθραναν άχι πού λίγα, όπ' όσο
 θεόσταλη καλή βραχή τό σάρι
 σ'α κόρημα του. Αυτό, γέροντες γ' Άργους,
 τώρα έχουν έτσι και χαρήε, αν οδε έρέσει,
 μ' άνα καυχήμα' κι αν λαχέται δικα
 σπονδά να κόνουν σ'αυτά νεκρός, όσες του άείζαν
 έλάει τούτος και παρόντερος άκόρη'
 του παλαιού τό κάπυλο με τόσο
 δεινό καταρράμιο είχε γέμισι
 κι άσπερα, ως έρβει, γ' άείσανε ό ίδιος.

ΧΟΡΟΣ Σοπίδω με της γλώσσας σου τό θρόναο,
 πού γιά τό φάνα του άντρα σου κρητύλας. 1400

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Με πόνειρα γι' άνάσταλη γυναίκα'
 μ'ά τώρα μ' άραδή κερδίσ ός έλα —
 — με έβρετε — γιά μένα είναι τό ίλα
 άποινας άν μ'αυ πάει ή κατηγορήσε'
 νά, ό Άγαμόνωνος νεκρός, μπροστά σας,
 ό άντρος μου, πού έχωδη όπ' το δεξι μου
 χέρι, δικα άργήτ' ταύτα μένα.

Σπρεφ

ΧΟΡΟΣ Γυναίκα, πού καυό δαύνα
 της γής ή έξέβρασε της έλλείσεας
 γούπυραε και κ' αραβόλασε με τόσος
 φάναο δικα και λίαν καυράε.

Χέμα τον έρβει, τον έσορασε,
 μ'ά ή πόλη θα σε δείξει, θα χεις
 τον παλιαν τό άγρο μέσο.

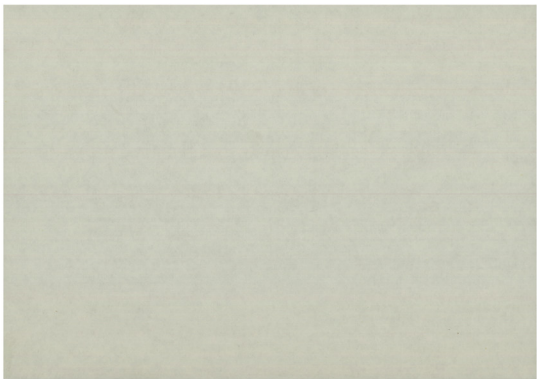
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Τώρα όπ' την πόλη με κατακόλιζε
 να φύγα έξόρστη, να χι την έχωρα
 και την κατόρα του λαού όμας τότε
 δάλας δεν άντιστάθηκε σε ταύτα,
 πού έβχεσ σαν να λογαρήσει, ως να τον
 ήρθατο γιά σπαγή ενίο ένα πλέθος
 παλιότολα καπόδα του άνακόσαν,
 την κόρη του, τό πού γλυκό μου σπλάχνο,
 θύασις, της θράσε τοός άνέμοας
 γιά να γυρίσει. Τότε από τη χάρη
 δεν έβρασε γοργά να τονε διαείσει
 σαν πληρωμ'α γιά τό φραχί του εραδή.
 Μόνο γρηώντας τό δικα μου έργα,
 γίνεσαι δικαστής σπλεράς. Στό έλα:
 Έλα: έτοιμη σ' αυτό πού εφθερίσει
 να ύπαταχί σε άννα αν θα νικήσει'
 αν όμας ό θεός άλλος το κρίνει,
 έτσι κι άργά, τη φρόνηση θα πάθει.

Άνασπαφ

ΧΟΡΟΣ Μεγάλη φάρα ήρε ό ναός σου,
 μ' έλαζονία μίλησε, θάρραε
 και τό χυμίνα αήμα έχει βολάσει
 τό φάνα σου' φωνάσει κατακόλινο
 τό σήμα στή ποιά σου' έρβ' ή άρα
 σ'άν καταρράμιο, έχμας φίλους, να πληρώσει
 τό φάνα πού κανεσ με φάνα.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Άκούσε και τοός δικαίους ταύτους
 άρκους'

με της κήρας μου την τάκει δικα
 και με την Άτη και την Έρνώ,
 πού γιά τη χάρη τους τον έχω σπαεί,
 να μην πατήσαι σ'α παλιό ό φάθος,
 όσο ή' άνόδει ό Αίναός της φάνα
 σ'α τόκι μου, καλός γιά μένα ως πρώτα.
 Τι αιώσε είναι ή μεγάλη όπ'αυά τώρα
 του θάρραο μου. Νάταν, νεκρός έπέσει
 πού μ' είχεν άνημοι, των Χρησθίαν
 ό πολυαγαπημένος στην Τρωάδα'
 νεκρά και ταύτη, ή σκλόδα ή μυντολόα,
 παρητήσα κι έδωκέμα σ'αυή του
 γυναικα πού μαζί π'αγαυήζαν σ'α ίλα
 σπρεμα του καυτήρα. Δεν μέναν δίχαε

νά πληρωθούν. Έτούτος έτσι έχοθα
κι εσθή σὺν κόναν το σπερνό θρηνησας
θανάτου μοιράου, κείταται πλάι
στον ἀγαθηκό της πού τήν εἰς
φάρος, γιά νά προστάσει μιά καινούργια
γλυκαίν ἀπόλαση τοῦ κρεβάτου σου.

Στροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Ἄχι μιά γαργή νά ῥχόταν Μοίρα,
χωρίς κρεβάτιμα καί κόνους,
γιά νά μᾶς φέροι τόν παντασιό
κι ἀδάντηρο ὕπνο, ἀφού σφαγμένους
πύει ὁ καλός προστάτης μας, πού τόσο
κακόποιος γιά μιά γυναίκα
κι ἔχουσε τή ζωή του ἀπό γυναίκα.

1450

Ἐρμάνον Β'

Ἄχι ἀντιμαλη Ἑλένη,
πού κάτσε ἀί' τήν Τροία ἐξολόθρεψες,
μιά σου, τίς πολλές, τίς ἀμέτρητες
φυχές, φέροσε τώρα σπερνά,
στόλισμά σου ἀλεγμάνητο,
τό σίμα πού παρᾶ δέν ἐπιλένεταί'
στό παλάτι ἀπό τότε μιά ἀδύναστη
περιμενε ὄρη, χαλασμός γιά τόν άντρα.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Μή ζητός τοῦ θανάτου τή μοίρα,
γιατί σέ πληγώσαν ἐτούτα' μηδὲ στήν Ἑλένη
τό θυμὸ σου νά σπρέμας, πῆς τόχα,
τῶν ἀντρῶν ὁ χαμός, τόσο πηλὸς φυχός
θανάτων μοναχὴ τῆς ἀφάνους
κι ἀγάπρωταίος ἔφερε κόνους.

Ἀντιστροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Δαίμονα, πού θεριά χτυπάς τὸ σπῆτι
καί τούς θελήους τοῦ ἴστανκου διαστούς
κι ἀπ' τίς ἀνθρώπωνος γυναίκες παίρνες
δύναμη πού σπαράζει τήν καρδιά μου.
Νάτος σὺν κάρουσε ἐξθρός σὸ πῆμα ἀπάνια
κάθως καί κοιχέται πῆς ἐτούτων
τὸν ὕπνο δίπλα τραγουδοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Μὲ σιωπὴ τώρα μίλησε γνώμη,
τῆς γενιᾶς τὸν καλόθρηστο δαίμονα κρίζοντας.
Γιατί αὐτός μᾶς σὸ ἀπλόμα μας βρήκε
τῆ λύσσα, πού πάντα γιά σίμα θεράει
καί παιν νά τραγουδοῦ ἢ πάλια συμφορὰ
μᾶ νέα αἰματοδοση φέταει.

ΧΟΡΟΣ Μίλησε γιά τὸ μέγα κι ὀργανιμένο
δαίμονα τῶν σπητιν αὐτῶν,
ἀλλομον, πικρὸ ἀντιφάρμα
μοῖρας φρενίτις κι ἀκόρωτης'
ἀπ' ἄχ' αἰτία ὁ Δίας κι ὀλο
τὸ ἴπρωε κρινός' τί χωρίς τὸ δία
μπαροῦ νά κόνων οἱ ὀνητοί;
Ποῖο ἀπ' αὐτὸ δέν εἶνε δέλημα θεοῦ;

Στροφή Β'

Ὄχι βασιλιά, βασιλιά μου,
πῆς νά σέ κλόμας καί τί νά σου πᾶ
μῆς ἀπ' τῆ δόλου καρδιά πού σέ λάτρευε;
Σ' αὐτὸ τῆς ὀρῆγνης τὸ δίχτυ πεσμένους,
τῆ ζωῆ σου τελειώσεσ μ' ὀνόσιο θάνατο.
Ἄχι σὸ τοῦτο ἴ' ἀνώσιο σπῆμα χαμός
πανούργιος σέ βρήκε ἀπ' τὸ δίσταρο
πού κρατούσε μαχητῆ ἢ γυναίκα σου.

Ἐρμάνον Β'

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Γὰ θεοῦ μου τήν πρόβλη λαγιάζει'
μὴ νομίζεις πῆς εἶσαι τὸ τῆρι
πὸ ἄγγελμῆμονα. Πῆρε τήν ὀμη
τῆς γυναίκες αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ
ὁ αἰσθρός, ὁ πανούργιος δαίμονας
τοῦ φρενιτάτου δαίμονα τοῦ Ἄτρεα
καί τὸν ἔσρασε, τέλειο θῆσια,
τὸ χαμὸ τῶν ποικίλιν Ἐπιληρῆνοντας.

1500

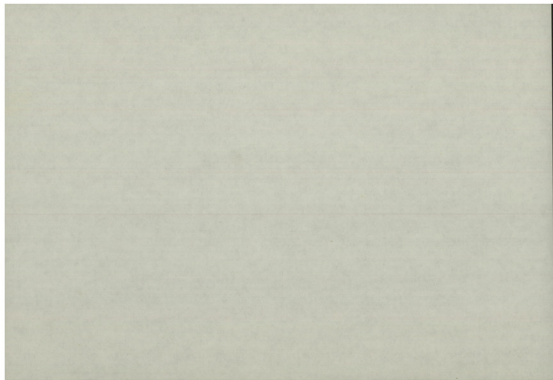
Ἀντιστροφή Β'

ΧΟΡΟΣ Γ' αὐτὸν τὸ φάνο ποῖός θά μαρτυρήσει
πῆς εἶσαι ὀθῆα; Πού θά σπρητῆται;
Μηραεὶ θελήος σου νά ἴων τῆς γενιᾶς
ὁ ἀδύνατος. Καί μῆς ἀπ' τὸν χυμῶν
συγγενικῶν οἰσῶτων τὸ ποτῆρι
διαθῆνοντας, χωρίς ὁ μοῖρος Ἄρης
γιά κείνο ἴ' ὀβλοιο πασοφορῆμα.

Ἐρμάνον Β'

Ὄχι βασιλιά, βασιλιά μου,
πῆς νά σέ κλόμας καί τί νά σου πᾶ
μῆς ἀπ' τῆ δόλου καρδιά πού σέ λάτρευε;
Σ' αὐτὸ τῆς ὀρῆγνης τὸ δίχτυ πεσμένους,
τῆ ζωῆ σου τελειώσεσ μ' ὀνόσιο θάνατο.
Ἄχι σὸ τοῦτο ἴ' ἀνώσιο σπῆμα χαμός
πανούργιος σέ βρήκε ἀπ' τὸ δίσταρο
πού κρατούσε μαχητῆ ἢ γυναίκα σου.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ (Δε λαγιάζει πῆς ἐτούτος ἐδῆρκε

θάνατο άναΐα).
Μέσ στο σπίτι δέν άφρα
δολερή συμφορά; Τό δειό μου
και έκκο του άλαστο, την πολύκαυτην
Ήφειναιον, φροζόντικ
όσα έκαμε τό πάθε κι ούτε για τίποτα
θά καυχήσαι σπών Άδη.
μό και πλήρωσε κάθε του πρῶδη
με θανάτου σπαθί.

Στροφή Γ'

ΧΟΡΟΣ Σάπια κι έχει χάσει ό νους μου
τους άδους λογισμούς, δέν έβρω
πού νά στροφώ, τώρα πού πέφτει
συντρίματα τό σπίτι. Τρέμω
τό χτύπο της σιμότικης έραχης
πού συντρίβει τό παλάτι. Οι ματιμένες
πύλες θά πάρουν στόλας; Τό σπαθί της
άπάνω σ' άλλα ακόνια ή Μοίρα
για άλλων εκτίκαση άκονίζει.

Έρῶνον Γ'

Άχι δέ ήταν, ότ γή, νά δεχόσουν άβνο
πρσού νά δίκαια σπάν έσπλεμένο
σ' άσπμένο λουτρό.
Παιός θά τόν θέσει και ποιάς
γ' αὐτόν μαρολόγια θά πει; Θά τολμήσει
έσύ πού τόν άντρα σου ακόνισαι,
χωρίς νά σέ νοιάζει τό δίκαι,
σπῆν ψυχῆ του μίν άλλα χάρη
νά προσφέρεις όντι για τό μαύρο
δεινό πού χεις πρέσει:

- Ποιάς τραγουδωντας σπών ίσοδων άντρα
θρηνο έπιμύθιο, θά τόν κλάσει

1550

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Χρέος δέν είναι δικό σου
νά φροντίζεις για τούτο από μένα
σκαπύθκει, έπαις και θά τόν θέσει
έλικας θρήνος σπών σπῆ.
Ή Ήφειναιον μονόχη, τό τέκνο του,
μ' άγάπη όπως πρέπει, σπῆ
σπών γοργόδρομο ρέμα τού πάνου
τό γανό της δά βρει
κι άγκαλιόζοντα δέν τόν φίλησι.

Άντιστροφή Γ'

ΧΟΡΟΣ Ό ένας χλευσμός πάνω σπών άλλο,
δύσκολο πού τό δίκαι νά έκριναις.

Πίνονται αὐτός πού πίνει κι ό φρονός
πληρώνει. Γιατί όσα σπῆσι ό δίκαι
σπών θρόνο του, κι αὐτό θά σπῆσι:
έπραξες, θά τό λάθεις είναι νόμος.
Παιός σ' άσπνάζει όπ' τό παλάτι
τό σπῆμα τού κοκού; Σπῆ συμφορά
κόλλησεν άδεόδωλα τό γένος.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Σῶ νά τ'ον χρησῶν της **Δίβριον**
έθρῆκας.

Κι έγώ θέλω μέ τόν δίκαινο τούτο
της γενός τού Πλεισθόνη νά κλάσει
σπῆμῆνιά μέ έρωκος, αὐτό
νά άσπνῆναι όσα άδύστοχα νά ναι
μέ νά φόνει για πάντα όπ' τό αίσια μας
κι άλλο γένος νά πῆσι ν' άφρασι
μέ σφραγές συγγενών
κι όπ' τό πλῆθος μου ένα μέρος μικρό
νά κρατούσα θά μου 'φτανε, όρκει
τῆ μαρία νά σφῶζει
συγγενῆς τόν δικό του ν' άπόδωχνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ό! φός χαρομένο της μέρος πού 'χει
φέρει τό δίκαι. Τώρα πῶ θά λλω
πας τιμηροί οι θεοί όπό πάνω άλέθων
τις άνομιες τῶν άνθρώπων, όπου αἶσα
μέσο σπών Έρῶνον τό πάλο έπύστων
νεκρό, καθός παθόσα, νά πληρώνει
τούς άθλους πατρικός του δόλους.
Γιατί ό γονός του Άπρίας, της χερσ
σπῆς ό άρχωντας, τόν άδερφῶ του
και δικό μου πατέρα, τό θύεσπ,
— για νά τό πῶ έπύδωρο — μου του
έσ είχε άγάπη για την έλευσία,
τόν έδωκε όπ' την πόλη και τό σπίτι.
Κι ό δούσερος θεστας πῆσι πῶ
γυρνάντας, βρέκε άφάλοκο, σπῆν έστία
προσφροντας ίκτες, κι όφου σπῆδη
τό χάρη δέν έμάτωσε της γης τού
όμκος ό θεσμῶντας Άπρίας,
έπύστου εδῶ ό πατέρας, σπών γονό μου
δελχωντας προθύμιο κι όπ' άγάπη,
και πῆς γερῶζει μέ όμοιος τῆ μέρα
πού τόν έεσπνάζωντας, τραπέζι
τού σπῆρας μέ τό κρέμα τῶν παιδιών του.
Ποιά και άδύγυλα χερῶν σπῆς όκρας

τὸ ἄσπερ καὶ τὰ κρόδα κἀτα ἀπ' ἄλλο
καρμάτα καὶ καὶθεὶς χάρμα ἕκαστος
ἀνιστοπτος, εὐδὴς παίρνει καὶ τρέπει
ἀπ' τὴν προῆν ποῦ, ὡς ἄλλοις, γὰρ τὸ γένος
δομιστὴ μῆνι ἀκόμη. Ἐπειτα μῆλεις
τῆ φοδερὴν ἔνωιας πρῶτη, στήνει
θόγγους περὶοε καὶ πῶτα, τὸ σφαχτόρια

1600

ἑρμάντας, καὶ εὐρεται σπῆδα Πιλοσίδας
μῶρα θορῶ, κλιστῶ ἀπὸ δειπνο
δίνοντας μὲ τῆ δικα αὐτῆ κατῶρα·
-Ἔτσι ν' ἄφραστοί καὶ τοῦ Πιλοσίδην
ἀλλοτερὴ ἢ γενιῶ- Γ' αὐτὰ καὶ ταῦταν
θιαρεῖς νεορῶ καὶ ὡς ἔπρασε τὸ φῶνο
ἐγὼ τοῦ ἐμε ὄρανοι. Γιατὶ ὡς ἔμουν
ὁ τρίτος, ἔε μὲ παίροε καὶ ἀντάρα
μὲ τὸ δόλω γαῖο μου μ' ἔραοῖζει,
θρέφος ἀπὸ ἀπάργανα. Μὰ πάλι ἡ Δίκη,
ἀν ἔγω ἀντρας, μ' ἔραρε ἔδω πίσω
καὶ τὸν ἐχτύπησε, καὶ ὡς μὲ θρακοῦσαν
ἀπὸ ἐπίθ του, γιατί τὸ σχέδια ἄλα
ἐγὼ τὸ ἐτοῖμασα γὰρ τὸ χαρῶ του.

Ἔτσι καὶ ὁ θύνατος γὰρ μένα τώρα
θὰ ναι γλυκῶς, ἄραθ θὰ ἄλλοτε ἐπαύταν
μέσω ἀπὸ δόγτω τῆς Διαποσίνης.

ΧΟΡΟΣ Αἰγῶθε, νὰ κεχάρωσι γ' ὄνομα ἔργα
καλὰ ἐν τῷ λαοῦ. Ἄς πῶς μόνος
τὸν ἄντρα ἐπίττωσε καὶ τῆ σφραγὶ του
μελέτησε; Νὰ ἔρασε, ἀπὸ τὸ ἄλω,
ἔε θὰ ἔραφῶσε τοῦ λαοῦ τῆ δικα
κατῶρα καὶ τὸ Λιθοδόλημά του.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ἔτσι μῆλεις ἐπὶ ποῦ ἄσι στ' ἀμάρτι
τοῦ κερκοῦ γ' αὐτοῦ ποῦ κιδερῶνε;
Τώρα ἀπὸ γερατειῶ σου θὰ τὸ μῶλεις
πῶσο βαρὺ ναι γὰρ τὸν γέροντα, ἀταν
μὲ τὸ στανιὸ τῆ φρόνησῶ τοῦ δόζου.
Βοασησοί τῆς πῆνας καὶ ἀλυσιῶς
οἱ ποῦ καλεῖ γαστροῖ ναι νὰ διδοῦσαν
καὶ τὸ μωλὸ ἕνος γέροε. Μὰ ἐν ἔρασε
μῶτα νὰ θείε; Στὸ κῆντρα μὲ λαχτύειε,
μὴν πληγμῶθε ἀπὸ τὸ χτύπηρά σου.

ΧΟΡΟΣ Γυναίκα ἐσὺ, ποῦ πρόσφρασε ἀπὸ ἐπίθ
νὰ ῥῆουν ἀπὸ τὸν πόλεμο, τὸ σπῶμα
ντροπῶζοντας τοῦ ἀντρας σου, ἐσὺ τὸ φῶνο
μελέτησε αὐτοῦ τοῦ πολυμάρχου;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Κι αὐτὰ τὰ λόγια σου ἄραρηθ θὰ γίνου
νὰ κλέμεις. Γλῆσσα ἀντιῆστη ἔρασε
τοῦ Ὁρέφου. Γιατὶ ἕκαστος μὲ τῆ γλῆκα
τοῦ τραγοῦδιῶ του γήτασε τὰ πάντα,
μὲ ἐσὺ μὲ τ' ἄμωλο γαμμηρατῶ σου
θὰ μ' ἔρεβῶσε καὶ θὰ πῶς θέρωνε
καὶ τότε ποῦ ποῦ θὰ ἡμερέφεις.

ΧΟΡΟΣ Καὶ θὰ μοῦ γίνεις βασιλεὺς μὲ στ' Ἄργος,
ποῦ ἐνὸ σχεδῶσε τὸ φῶνο, θέρως
δὲν εἶχε μοναχῶς σου νὰ τὸν πρόξει;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ὁ δόλωε ἦταν καθαρὸ γυναίκα
ἔργα, πῶλεις τοῦ ἐχθρῶ ἐγὼ, ἰσοφῶς
θὰ τοῦ κινῶσα. Τώρα θὰ πακοῖσω
τὴν πολτεῖα μὲ τὸ ἐκὰ τοῦ εὐλοῖτη
νὰ διορανεῖμα' καὶ ἄκοις ἔε μὲ στήξει,
μὲς ἀε βαρὺ διγῶ θὰ τόνε ζῆμα'
δὲν θὰ τὸν ἔραρε μ' ἄραστο κρεθῶρι
ὄν τ' ἄλογο ποῦ ἀνέπρασο εἶναι πάντα'
σύντροφος ἀπὸ καστῶδὶ ἡ μοῖρα πῆνα
θὰ τόνε κῆμα μαλακῶς νὰ γίνε.

ΧΟΡΟΣ Γιατὶ μὲ τὴν κακὴ ψυχῆ σου μόνος
δὲν τὸν ἐκοῖωνες, παρὸ ἡ γυναικί,
μῖσση γὰρ τῆ χίρα καὶ τοῦς νῆποισ
θεοῦ, τὸν ἔρασε; Ὅμως κῆπου ἄλλοτε
τὸ φῶς ὁ Ὁρῶτης καὶ γυρνῶντας πίσω,
καλὴ ἂν συντρέξει, μοῖρα γὰρ τοῦς δυὸ ἀσ
δωκῶς, ὄνητος φρονῶς θὰ γίνε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ἄραθ ἔθελε νὰ κῆνεσ καὶ νὰ ἄεε τέτοια,
τώρα θὰ μῶλεις. Φθαί ἔραρε, ἀπὸ ἔργα.

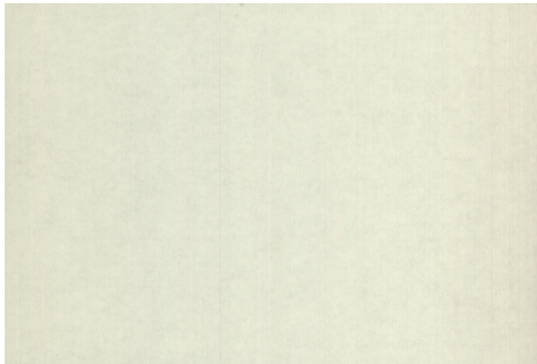
1650

ΧΟΡΟΣ Ἐμπρός καὶ ἐμεῖς, χουφῶσατε τὸ στανιὸ ἀσ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Κι ἐγὼ μὲ τὸ στανιὸ δὲ ὄ ἀνιγῶθὰ νὰ πῶσω.

ΧΟΡΟΣ Θὰ ἔβα, ὡς ἄε, νὰ πῆσαε, μὲ τῆς τῆσ ἔνοια.

ΚΑΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Μὴ φέρομαε καὶ ἄλλα θεινῶ, καλὴ μου,
Φεῖνουν ἄσι θέρωσαε ἀε τοῦτο
τοῦ φριχτὸ ἔρασμα' ἔραε ἡ συμφορῶ μὲς
περῶρε' ὡς μὲ μβεῖε πῶ καὶ ἄλλο σῆμα.
Πηγαίντε, αὐδοσοῖ γερόντοι, σπῆτ'
πρὶν πῶθεε, σπῆ μοῖρα ἰσοποχῆτῆ'
ἦταν γραστῶ δὲα κῆνεμα νὰ γίνου.
Κι ὡν ὡς ἔβα τὸ πῶλὸ μὲς τελευτῶν,
θὰ τὸ δεχθῶμαε μὲ χαρῶ, παρῶλο
ποῦ ὁ δοῖμαος εὐλερῶ μὲ βαρὸ ποῦ.

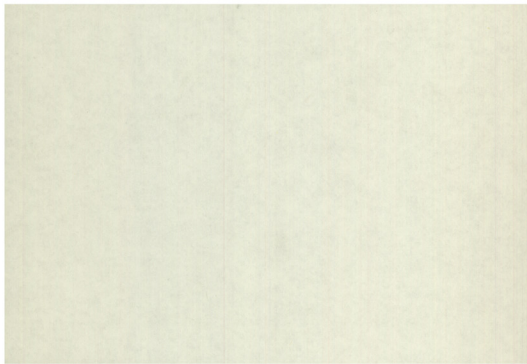

μία χτύπησεν. Αὐτὴ ἴνα μίς γυναῖκας
 ἢ γυνῆς κ' ἑταίρας θέλει ἄς τὴν ἀκούσῃ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ Μὴ εἶται αὐτοὶ μὲ γλώσσα δίχως σέβας
 νὰ μὲ σπάζουν καὶ μὲ τέτοια λόγια
 εὖ εὖ βρίζουν τὴν τύχη μου καὶ ἐμένα,
 τὸν ἄρχοντά τους, ἄμωλα θ' ἀρνοῦνται;
ΧΟΡΟΣ Δὲν καλοπιάνουν ἀνάντηρας αἱ ἄγῳτες.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ἔχει καρὸ καὶ εὖ σὲ φρονιμάρι.
ΧΟΡΟΣ Ὅχι, ἂν τὸν Ὀρέστη ἐδῶ θεὸς τὸν στείλει.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ναι, ἔαρ, τοὺς ἐξόριστους ἢ ἐλίδα τρέφει.
ΧΟΡΟΣ Χέρτανε, μέλυνε τὴ Δίκη, κάνα καὶ ἄλλα.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ Τὴν ἄμωλά σου αὐτὴ θὰ μοῦ πληρώσῃς.
ΧΟΡΟΣ Φοῦσικνε σὺν κοικάρῃ πλὴι σὶς κότος.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Τὰ μάτια μὴ εὖ νοιάζου γαιγητὰ τους
 ἐγὼ καὶ σοὺ μὲς σὲ παλάτι ἐταῦτα
 μὲ χερί δυνατὰ θὰ κυβερνώμε.

ΧΟΗΦΟΡΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

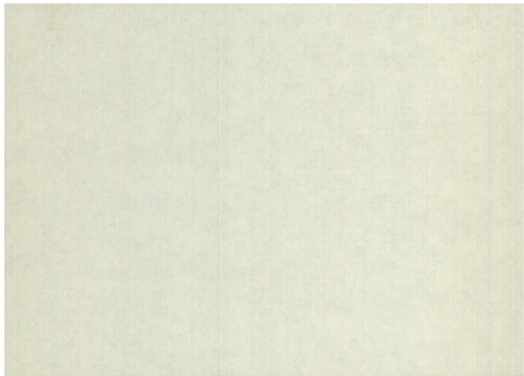
ΟΡΕΣΤΗΣ
 ΠΥΛΑΔΗΣ
 ΧΟΡΟΣ
 ΗΛΕΚΤΡΑ
 ΔΟΥΛΟΣ
 ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ
 ΤΡΟΦΟΣ
 ΑΙΓΙΣΘΟΣ

ΟΡΕΣΤΗΣ Έρμη του Κόπη Κόουμου, εσύ που θέλεις
τη γκεμισμένη του πατέρα μου ξέουσα,
θεός και σύμμαχος μου γίνε τώρα
πού το ζήτησ' τι έρχομαι όπί' τό Έένα
κι ελόριστος γυρίζω στην πατρίδα.

.....
Έδώ πάνω στην όκρη αύτου του τόφου
φενόζω από γονιά μου νά μ' όκούσει,
τό λόγια μου νά νιώσει. Έπαιον
τό δαστριχο στην Ίνυχο προσφορά
πού μ' έβρεγε, τών όλλω για σημάδι
του πένθους μου. Γιατί έλεσα, πατέρα,
και δέν έβρήκωσα τό θανάτο σου
μηδέ τό χέρι μου όλωσω την ώρα
πού σ' έδραζαν νεκρό για νά σέ θάψουν.

.....
Τι θέλω; Ποιά είναι τούτη ή συνουσία
πάν γυναικίών που μέ χιτώνει μαύρους
έξωθε όργοζυγάνει; Γιατί νά θάλω
από νού μου σημερά; Κακό κοινούργιο
Εναχτηθεί τό σπίτι μου, ή θά 'ναι
καλύτερα όν λογίωσω πώς έτοιτες
φέρνουνε προσφοράς για τό γονιά μου
πού μαλακούνω την όργη τών νεβαμένων;
Αυτό είναι γιατί νά, θαρρά πώς θέλω
την όδεφρή μου Ήλέκτρα νά προβαίνει
έχειριστή μέσ από θαρά της πένθος.
Ό! Δία, θεήθωσέ με του πατέρα
νά έκδικηθεί τό φόνω, σύμμαχος μου
πρόσωμος γίνε τώρα. Έλα, Πυλάδη,
παράμερα ός σταθώμε, για νά μάθω

που είναι άμβρα ή λιανεία
των γυναικών που καταδύ σφίνουνα.

Στροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Χαίς να φέρω στους νεκρούς
μ' άστειλαν κι έρτα άπ' τό παλάτι
μέ θρηνηκόσημο, γαργά. Τά μάγαλά μου
άπ' τίς νυχτές έμώτωσαν, μέ άρνητους
θρόνατος νυχτοήμερο ή καρδιά μου.
Άδύστατος ό πάνος έχει κάνει
τό ρούχο μου ξεφτίδα, κουραλιόσημο
οι πέπλοι μου μέ άίνουσε τό στήθε,μ
καθές γιά τό παρό δεινό χτυπήμα.

Άντιστροφή Α'

Γιατί μέσ από παλάτι ό Φοίδας,
Εκείθαρος άντερομόνητος που άπ' τόν τράμο
σου άρβάνει τό μαλλιά, σπόν άπνο
πέντατες τήν όρη ή του εαήκουσε
φάβου άπνοήχτερη κρουγιή,
σπόν γυναιική πέπτοντας θορός.
Και τών άντερων οι κριτές θεοαρμένιοι
μαγάλο, ζήπον, θορό οι νεκροί θασοήνε
κι έχθρα θαήο γιά τόνο φρονήδες.

Στροφή Β'

Θάλλοντας ν' άποτρέψει τό κακό,
αέ τίποτα θλυδερή χάρη μέ σπάνειε
— άί μένα γής — ή άνόσηα γυναικα.
Τρέμα νά ξεοποήσω αυτόν τό λόγα.
Τί θά μπορούσε τάχα νά ξεπλήνει
τό μίσωμο άπ' τό αίμα τό χυμένο;
Έστία καταρμένη, σπή
ουθήμελα παρμένο, άνδρωμοποίηση
κι άνήλιγο σισαδέ τό παλάτι
σκεπάζει γιά τό θάνατο του φρόνητή.

50

Άντιστροφή Β'

Τό σέβας τ' άπροαράχτο κι εδωμάστο,
γ' άνήλιπο, που πρώτα του λούο
γέμας σπή και φρένο, έχάδη τάρα.
Παντού φηλιάζε ή φράδα, Άνι πετύχεις
από μέσ στους άνθρώπους, τό λαγούλιον
θαό κι από θαό πώ πάνα.
Όμως ή Δίκη άλλους γαργά προσηοίτοι
στό φάος, γ' άλλους τό θάνατο πληθαίνουσι
κρυφοί άργών νά ρεθάνε, κι άλλους
απέλειπει, πικρή σκεπάζει νύχτο.

Άπ' τό αίμα που ή μένα γής έτραφήςε,
φρόνος έκδοήτης, εδωμάτος
στερνήναι και τών ένοχο σπαρδίζουσι
πλήθος οι συμφορές κι ό άγρος πάνος.

Στροφή Γ'

Γιατρού δέν έχει ή χαλαρήνια παρθένο,
κι ό άνος οι σταμαί χυθούσι σπή ίδια
κοήτη, θέ θα μπορούσαν νά ξεπλήνουν
τό μολυσμένο από τό φρόνο χέρι.

Άντιστροφή Γ'

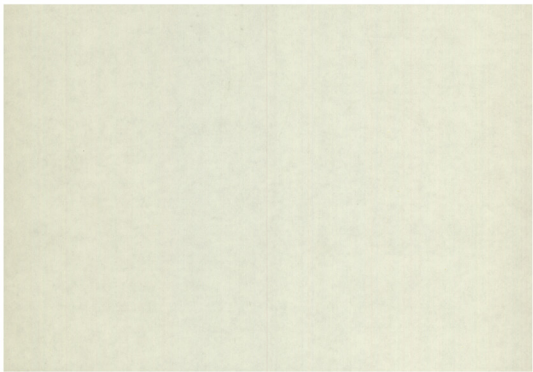
Όμως έγώ (μυό κι οι θεοί μου εδωσαν
μέ τήν πατρίδα μου όμοια τύχη
κι από τό πατρικό μου σπήτα εδω
μ' έπυρον σκέδα) πρέπει τό κεφάλι
νέ σκέδα γ' υδωσι και δίωο,
αέ κείνους που μ' εδωσαθήζουσι,
κρέδοντες τής ψυχής μου τ' άγριο μίσος.
Μά κάτω από τό πέλα μου τή μοίρα
θρηνώ του φρόνη κι ή καρδιά μου
μέσ σπόν κρυφο παγίονα πάνα.

Επιόδος

ΗΛΕΚΤΡΑ Σκέδαδες, τό παλασιό καλώς δουλεύτρεις,
θεοί σπήν κείσο μ' άκαλοήθιτε,
γιά συμβουλήστε με' καλώς θα σπάδε
τίς νεκρικές χείες, σών τι νά λέω:

Παύ ευχή νά κόμω σπόν πατέρα,
πώς νά μήλωσι φρόνησι: Πώς θάρα
στό Αστρεμένον άντρο άπ' τήν κολή του
γυναικα, τή μητέρα μου, τό φρένο:
δέν τό μπορώ, τι νά του λέω δέν Εέρω,
καλώς σπονδός σπόν τάρα του θα κένω.
"Η νά του λέω τό λόγα έκείνο που 'ναι
συνήθεο στους άνθρώπους: όμοια χάρη
σ' εούτους που στέλλουσι τις χείες, νά δώσω
κι άπ' τό κακό όσο τους εδωζει: "Η πάλι
χωρίς μιλά, μέ καταφρόνηση, όπως
χάθρον ό γονιός μου, χύνοντες τις
σπή γή νά τις ρουφάει, εδός νά φύγω,
πετύπτος τήν εδρία, όδικος πώου
τό μάτο μου νά σπέρνω σών έκείνον
που μίχνη μάματα μακρό του: φίλος
θαρήστε με κι εδεις σ' ατή ή σκέψη"
κι ερωδ έχρωσι τών ίδιο έχθρό από σπή,
ό φρόδος μίν κλεδώνει τήν καρδιά σας.
Γιατί και τών ελιότερο κι έκείνον

100

πού σ' άλλων είναι καλύτερος, ίδια μοίρα
προσμένει! Λέγε θν κάτι πιο καλό έχεις.

ΧΟΡΟΣ Σέβασμα τοῦ πατέρα σου τὸ μῆμα
οὐδ' ἄν τ' ἔσται θυμῶς, κ' ὅπ' τὴν καρδίᾳ μου
ἐδ' οὐ μὴ λῆσαι, μὴ καὶ τὸ προστάξεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ Λέγε, μ' ἄλο τὸ εὐθὺς πού γ' εἶπες γιὰ τὸν τόφο.

ΧΟΡΟΣ Καλὴς γιὰ τοὺς δικαίους τοῦ εὐχὲς τὸ νόημα.

ΗΛΕΚΤΡΑ Ποιάς ὅπ' τοὺς φίλους τοῦ ν' ἀνορατίου;

ΧΟΡΟΣ Ἐσὸν πράσι κ' ἔσονται εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Αἰγιάθου.

ΗΛΕΚΤΡΑ Τότε γιὰ μὲνα καὶ γιὰ σὸν εὐχὴς θά λείψω.

ΧΟΡΟΣ Σωστὸ τὸ ἀκέφτεσαι καὶ τὸ 'τες κίολας.

ΗΛΕΚΤΡΑ Σ' αὐτοὺς ποῖν ἄλλο ἀπέρα νὰ προστάξω;

ΧΟΡΟΣ Θυμῆσαι τὸν Ὀρέστη, ὅς λείπει ἀλόγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ Καλὸ εἶναι αὐτὸ, σωστὸ μὲ συμβουλευεῖς.

ΧΟΡΟΣ Κι ὅσοι τὸ φῶνα πράσανε θυμῶσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ Καὶ τί νὰ πῶ; Δέν ἔδρα, ἐξήγησέ μου.

ΧΟΡΟΣ Ἄνθρωπος ἢ θεός γ' αἰτούς νὰ φτάσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ Σὰ δικαστὴς ἢ ἀδικητὴς τους;

ΧΟΡΟΣ Λεγονταὶ μόνω γιὰ τὸν τοὺς ἀκαθῶσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ Θά 'ταν καλὴ γιὰ τοὺς θεοὺς μὴ τέτοια εὐχὴ μου;

ΧΟΡΟΣ Πῶς ὄχι; Τοὺς ἐχθρούς ἀντιπληρώνεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ Μόγησε κάρικα τοῦ Πίνου Κάουρου

καὶ τοῦ Κάτου. Ἐρμὴ χθόνιος, βοήθη

κράξτε γιὰ μὲνα στοὺς θεοὺς πού 'Αθῆ

πού τὸ παλῆσι τοῦ πατέρα μου ἐποπεύουν,

καὶ σπῆ γῆ τοῦτη πού γεννᾶται τὸ πάντα

κι ἄρου τὸ βρέχει, πᾶσι παίρνει πίσω

τὸ σπέρμα τους, ν' ἀκούσουν τίς εὐχὴς μου'

καὶ στοὺς νεκροὺς στολίζοντας ἐποῦτες

τίς προσφορὰς, φωνάζω σὸ γονίό μου.

Ληψῆσαι μὲς ἐμὲ καὶ τὸν Ὀρέστη,

καὶ φίλας μὲ φῶς τὸ σπαιπὸ κας.

Γιὰ γυρνᾶμε τώρα εὐαὶε καθεῖ

σὰ ἐκείδω, ποιητῆμεν ἀπὸ τὴν ἴδια

τὴ μὲνα μας, πού ὄντι γιὰ σὸν ἄπρη

τὸν Αἰγιάθω ἄντρα, τὸ συνένιστό της

σὸ εὐῶ σου. Σὲ βαύλα ἐγὼ, κ' ὁ Ὀρέστης

μαρὰ ἀπὸ τ' ἀγαθὸ του ἐξαραιμένος,

ἐνὸ μὲς στοὺς δικαίους σου ἐπίνοι μᾶχθους

γλενακοποῖν ὀδῆντρα. Ἄκουσά με,

πᾶτερα, εὐχὴ σου κίνω, νερὸ ὁ Ὀρέστης

ἐδῶ μὲ τὴ βοήθεια καλῆς τύχης'
καὶ δῶκε ἀπὸ τὴ μὲνα μου νὰ γίνω
πολύ πιο φρόνημα καὶ νὰ γινῶ κέρω
πότερο ἀγνὸ. Γιὰ μὲς ἢ εὐχὴς τοῦτες'
γιὰ τοὺς ἐχθρούς μας. Λέω ἐκείνητῃ σου,
πατέρα, νὰ φωναι καὶ τοὺς φωνάδεις
μὲ δικαίω νὰ πληρῶσαι φῶνα. Βάδω
σπῆ μὲση της καλῆς μου εὐχῆς ἐποῦτα
λέγοντας τὴν κατῆρα αὐτὴ γὰ κίνωου'
κ' ἐρὸς καλὸ νὰ σπλῆνεις ἐδῶ πᾶνω
μὲ τὴ βοήθεια τῶν θεῶν, της γῆς,
καὶ της νικήτριας Δίης. Μ' εὐχὴς τέτοιας
στολίζω τίς χροῖς. Κι ἔσας μὲ θρήνους
στολίζεις τίς καθῶς εἶναι συνήθεια,
ψάλλοντας τοῦ νεκροῦ τὸ μαρτάλι.

ΧΟΡΟΣ Τὸ ἀκατωμένο δουλεύω

μὲ μᾶρα θῆρα καὶ παρούς

βραχολογῆσαι δόγγους,

σπὸν τόφο ἐδῶ πού παραστῆκει

τὴ λήθη μου καὶ τὴ χαρὰ

καὶ τὸ κακὸ ἀπὸ τίς χροῖς

πού χυθῶσαι σπῆ γῆ ἔρκαϊστε.

Ἄκου με, ἀφέντη σεβοῦτε,

ἀκουσε, μὲς ὅπ' τὴ θαρῶ

καρδί σου κρῶζω.

Ἄσα, ὅς, ὅι Ποῦς ἄντρας

κονταροδώνωμος θά 'ρῶσι

τοῦ πελατοῦ ἐλευθερωτῆς,

σεσίνας πολέμου σπαιπὸ

τόσο καμῆλα καὶ σπαιπὸ

μὲ δυνατὴ λαθὴ κρασίνας;

ΗΛΕΚΤΡΑ Προσφῆς ἢ γῆς καὶ δέχτησε ὁ γονίος μου
τίς προσφορὰς μὲ πᾶρα ἀκούσε τοῦτε.

ΧΟΡΟΣ Λέγε ἢ καρδίᾳ μου σπαιπὸν ὅπ' τὸ φῶδο.

ΗΛΕΚΤΡΑ Σπὸν τόφο ἄλλω τὸ κομμένο αὐτὸ βοαστῆχαι.

ΧΟΡΟΣ Ποιανὸ, θαυδῶντας γονοίκας ἢ ἄντρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ Εὐκόλο σπὸν καθῶνα νὰ μοντῆραι.

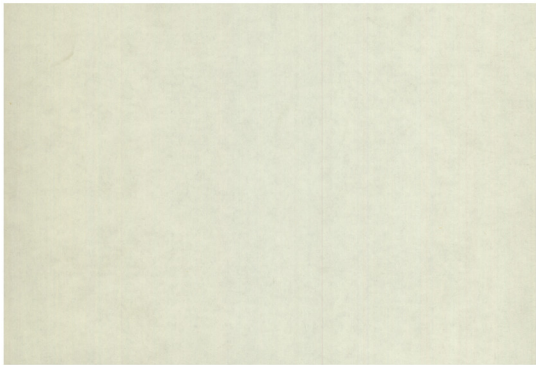
ΧΟΡΟΣ Νὰ μῶδω ἐξήγησέ μου, ὅν καὶ πῶ νέπ.

ΗΛΕΚΤΡΑ Ἐξω ἀπὸ μὲ δὲ θά 'κοβε ἄλλω τὸ μαλλὰ του.

ΧΟΡΟΣ Ἐχθρὸν θά τσῆρασε ἔτσι νὰ πενθῶσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ Κι ὅμοι πάλω σπὸν χροῖω δειγνῶσαι ἴδια.

ΧΟΡΟΣ Μὲ πῶα μαλλὰ; Θέλω νὰ μῶδω.

μαύρη μός σφίγγει πείνα' δέν μπορούμα
 τὸ πατρικὸ νὰ φέρουμε κινήτη
 μὲς σὴν φυλὰ μός. Ἐτοί θύμας μὲς θέλεις
 εὐὸ κι ἡ Ἥλιετρα τούτη, τέκνα δίχως
 πατέρα, ἀποδωμῆσαν ὅτι τὸ παλῆτα.
 Ἄν ἀφανίζοντας ἐμὰς, τὴν κλήρα
 ἐνὲς γυναιὸς ποὺ τόσο σὲ τρυφερὰ
 καὶ πλάσια σοῦ βουσίε, ποὺ δὲ ἄρειε
 παρόμοιο χέρι ποὺ ὀρθόνα φοροχάρια
 νὰ κλειε γιὰ αἶμα. Μήτε ἂν ἐκκλησιαίε
 τῆ γέννα τοῦ ἀετοῦ, θὰ ἔχει νὰ ἀπλῆνε
 σπῆδια στοὺς θνητοὺς νὰ τὸ πιστεύουν'
 κι ἂν τῆ βασίλει' Ἐσάνεις ρίζε,
 κοινὴ δὲ θὰ φρονίζει τοὺς θυμοὺς σου
 στὴς μέρες τῆς γιορτῆς. Βοήθησε μός,
 ὁπὸ μαρὰ μπορείς φυλὰ νὰ ὀρθώσεις
 τὸ σπῆτῆ μός ποὺ δέχεται σπασισμένο.

ΧΟΡΟΣ Τέκνα, τὸ πατρικὸ σπῆτο σπητῆρε,
 σπητῆρε, μὴν κἀποιος σὺς ἀκούσει,
 παιδιὰ μοῦ, καὶ μὲ γλώσσα ἀνοστήτη εὐα
 στοὺς ὀρθοντες τὸ περ, ποὺ μὲς στοὺς μαύρους
 κοπινοὺς τῆς φλόγος νὰ τοὺς δὲ νὰ λῆνουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ Δὲ θὰ μ' ἐγκαταλείνει τοῦ Λαῖου
 ὁ παντοδύναμος χρησμός ποὺ μ' ἔχει
 προσέξει νὰ διασῶ μὲς ἀπὸ τούτων
 τὸν κίνδυνον καὶ μοῦ κραεὶ φοβήρες
 φρενίτες μὲ θρονιερῆ φωνῆ καὶ μῆρας
 ποὺ τὸ ζεστό μου δὲ παγῆσαν σπάγγα,
 ἂν τοὺς φονιάδες τοῦ γυναιὸς μου μ' ἄσσο
 δὲν τιμηρῶ τῶρα καὶ δὲ σφοδρῶ
 τοῦ πλάτου μου τοὺς ὄρθοντες μὲ ἄσσο.
 Ἄλλως μὲ τῆ ζωῆ μου δὲ πληρώσει,
 εὐήθως περὶ περνώνας μαύρα πῆθη.

Γιατὶ εἴπε καὶ φονήρας πῶς ὄνον
 κἀποι ἂν τῆ γῆ αἱ νεκροὶ ὀρθοντοῦνε
 μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τότε ἐφρόνιτες πῆτουν
 πῶνε στὴς σπῆρες μ' ὄντρα τὸ σπῆνο,
 λῆρες ποὺ καταπῆνε κι ἀφανίζουν
 τὴν πρακτικὴν ὄρη τοῦ κορμῶ καὶ τῆρες
 λευκὰς ποὺ τὴν πλεγῆ ἐσπῆζουν· ἄλλως
 ἔλαγε συμπερὲς τῶν Ἐρηνῶν
 ποὺ τ' ὀλλῆλῆρωτο εἶμα τοῦ πατέρα
 θὰ ἔσκαρῶσι ἐνάντιά μου' ὁ σπῆτιχῆς
 καλύτερο ὄρῃσι στοῦ δαυτοῦ σκοπέδ'

γιατὶ τὸ σκοτεινὸ ἂν τὸν Ἄδην θέλῃ
 ποὺ αἰ συγγενεὶς πινῶζον οἱ σφραμίνοι,
 ἐκείνηρη γυρεῖοντας, ἡ ἄσσο
 κι ὁ νύχτος μάταιος φόβος, συνταράζουν,
 φέρνουν σπασμούς καὶ δειχνοῦν ἂν τὴν πόλη
 κορμὶ ποὺ χλόανο μαστίγιον ἂν τὴν πόλη
 ἀλλοτελα ὀρθοντοῦ. Ἀνθρώποις τέτοιαι
 μήτε σὲ γιορτῶν μπορούσιν τραπέζι
 νὰ σπῆσαν, μήτε σὲ σπῆνε, τοὺς δειχνοῦς
 ἡ ἀβέρητη κἀποιε τοῦ γυναιὸς τοὺς
 ὄλῆρα ὅτι τοὺς θυμοὺς' μὰ καὶ κοπῆνας
 οὐτε τοὺς δέχεται μὴδὲ μῶζ τοὺς
 μένει σπῆν ἴδια σπῆτη κι ἔτοι δίχως
 φίλους, σπῆν καταφρόνηση ὀρθοντοῦνουν
 μὲ τὸν καιρὸ, φορτῶ βασισμένοι
 ὅτι ὄλλο θάνατο. Τέτοιαι σπῆντες
 νὰ μὴν ἐμπεστυῶ; Μὰ κι ἂν ὄλλως
 δῶν τίς πιστῆρα, πῆσι τὸ ἔργον τοῦτο
 νὰ γίνε. Γιατὶ πῆθος πόθει σ' ἔνα
 μασοδῶ σκαπὸ συγγελῆνουν ὄλοι:
 κι ἡ θεϊκὴ ἐντολή καὶ τοῦ πατέρα
 τὸ μέγα πένθος καὶ μὲ σφίγγει ἡ φτώχεια,
 ὅτι αὐτοὶ νὰ μὴν ἀφῆσω δόξασμένους
 πολίτας ποὺ κατακαίονταν τὴν Τροίαν
 σὲ δὲν γυναικὸς ἔπει νὰ ὑπαστοῦνε.
 Γιατὶ κι αὐτὸς κἀποιε γυναικὸς ἔχει'
 ἂν δῶν τὸ ἔρει, θὰ τὸ μῆθει τῶρα.

ΧΟΡΟΣ Ὁ Μοῖρας μεγάλαι, ὁ Δίας
 τέτοιον τέλος νὰ δώσει σὲ τούτῳ,
 καθεὶς θέλει τὸ δικόν.
 -Ἡ γλώσσα ἡ πικρὴ νὰ πληρῶνεται
 πῆσι μὲ γλώσσα σαρκῆ. Ἐτοί ἡ Δίκη
 θρονιοκρέζει, τὸ χρυσοῦσιμα πῆρνοντες.
 -Σὲ φόνου πλεγῆ, τιμηρῶ
 πῆσι φόνου πλεγῆ.
 Ὁ, τικ ἄμεις, θ ἂ ὄ θεις',
 ὁ παντῆρας μῆθος φωνάζει.

ΟΡΕΣΤΗΣ Πατέρα, δόξα σοι πατέρα,
 ποὺ λόγια μου ἡ ποὺ ἔργα
 μακριὰ δὲ σ' ἔρρισαν σπῆν τῶρα
 ποὺ σὲ κρατῶ κλεισμένον· Ἐξουν ὄμμα
 μοῖρο τὸ φῆς καὶ τὸ σκοπέδον.
 Καλόδεχτη χορὴ γιὰ τοὺς ἄρειβες
 ποὺ πῆρα κινερώσαν τὸ παλῆτ,

Ἰσραήλ Α'

είναι το μοιραίο που τους παινεύει.

ΧΟΡΟΣ Παιδί μου, την ψυχή του σκοτωμένου
δέν τη δωρούει της σφιδας τ' άγριο σαγόνι,
κάποτε δείχνει την όργη της,
μαρφαλογώντας το νεκρό
κι ό εκδήμητος του φανερεύεται.
Ό δίκατος θρήνος για πατέρα και γονιούς
απλώνεται κι ολοόδε αναζητεί
τόν ένοχο θυμό γυριστός.

Στροφή Β'

ΗΛΕΚΤΡΑ Τώρα πατέρα κι από μένα
τό πολυδάκρυτα δίκαι πένθη,
Βαρύ επανόζονας θρηναίνω
τό δυό παιδιά σου εδώ στό μνήμα.
Ίκέτος όμοια και φυγίδες
ό τόπος σου μάς δέχτηκε. Παιό νά 'ναι
για μάς καλό και ποιά κακό μάς λείπει;
Ποιά συμφορά πού νά νικητάι;

Αντιστροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Όμοια όν ό θεός τό θέλει,
μπορεί τους θρήνους τούτους
γλυκόλαλα τραγούδια νά τους κάνει
κι όπτι για μοιραλόγια νεκρικά
χαράς κροντηριό άλγησμο νά σπέρει
μάς στό πολλάτα ένας παίσινας.

Στροφή Γ'

ΟΡΕΣΤΗΣ Μακάρι, πατέρα μου, νά 'φαιες
κάτω όπ' την Τροία, κατάσταση
μ' εχθρικό τρυμημένο κοντάρι
τρανή θ' άφηνες δάδα στό σπλι σου,
Ζηλευτή στό παιδιά σου ζωή
και πέρο όπ' τό έλλοιο μακριάθε
τετράφηλο τύμβο, καμύρι
για μάς και περφόραια.

350

Αντιστροφή Β'

ΧΟΡΟΣ Φίλος στους φίλους πού γενναία
έκει απτάθησαν, αφόνητος
έχχωρος μάς σπή γη και τηρήματος
πλάι στους δυνάτους θεούς, τού "Αδής"
γιατί 'σούν βασιλιάς όταν έλάσας
κι ή μαίρα σου 'χε δώσει κλέρα
τήν έλευσία κι υποταγμένους
νά κυβερνάς με σκληρως τούς λαούς.

Αντιστροφή Γ'

ΗΛΕΚΤΡΑ Όχι νά μίν ήσουν, πατέρα,

- 214 -

68
κάτω όπ' της Τροίας τό κάστρα χιμένος,
μάς με τους άλλους νεκρούς του πολέμου
νά σε βάθην στις όχθες του Σκόμιοντρου
κάλλιο πιά πρώτα νά δέμαζε τέτοια
τους φονιάδες σου μαύρο θανάτου
κι όπ' άλγηρα νά τ' ακούγαμε έρεις,
χαρίς νά περσίωμε τούτους τούς νόηους.

ΧΟΡΟΣ Είναι, παιδί μου, τό όσα λέει
καλύτερο κι όπ' τό χρυσάφι,
κι όπ' τών Ύπερβόρειων την εύτυχία
περσότερο γυρεύεις; Έχεις δίκιο
τέτοιος είχες νά κάνεις. Όμως
αυτός ό διπλοχτήνητος όχός
βαθιά πηγαίνει ως κάτω' οι δογβαί μας
είναι μέσα στή γή, μά τών τυράνηων
τό χέρια όνόσιο σπαζούν αίμα,
φριχτά για τό νεκρό κι όκόμη
φριχτότερο για τό παιδιά του.

Στροφή Δ'

ΟΡΕΣΤΗΣ Σ' ό θέλος τρήσας τ' αίο πού μου
ταύτος ό λόγος πέρο ως πέρο.
"Οί Δία, Δία, πού στέλνεις,
όργή ή γυρίς, όπό πόν "Αδής"
τήν τιμωρία στό παιναίρημα
κι όνόσιο χέρια τών θησιών,
γονείς και νά 'ναι, τό πληρώσαν.

Στροφή Ε'

ΧΟΡΟΣ Μακάρι νά γίνεταν και μάς όργια
κρουγή χαράς νά σκούει, όταν σφαγμένος
θα πέφτει ό άντρος και σφαγμένη δίπλα
θα έστυχή ή γυναικό' τί νά κρέβω
τή γνώμη ούτην πού μοιχαίη της
φτεροκαπά και στήν καρδιά μου
κατόπλωρα φυσομανάει
θιμός θαύος και μαύρο μίσος.

Αντιστροφή Δ'

ΗΛΕΚΤΡΑ Πάτε τό χέρι του θ' όπλήσει
μεγαλοδύναμος ό Δίας
νά τους συντρίψει τό κεφάλια;
Νά έσπαρθεί σπή χώρα ή ούστη.
Νά εκδικηθεί τους άδικους ζητιά,
Εισάκουσέ με, ό! Γη! κι έσείς
θεός τού Κάτω Κόσμου.

ΧΟΡΟΣ Είναι νόμος, τό αίμα τού φόνου
ού σταλείει στή γή.

400

- 215 -

νά ζητά κι άλλα αίμα
φουλάει νά 'ρθεί ή 'Ερινύα
πού φέρνει απ' τούς πρίν οικουμένους
τή μέ συμφορά καταπάνω στην ΔΑΛΗ.

Στροφή Ζ'

ΟΡΕΣΤΗΣ 'Άλιμον, τού 'Αδη φέρνεις,
κατάγες, πολυδύναμος
τών αστυφίων Έρινύες,
κατάγες μας, ν' άπομνήστρια
τών 'Ατρείδων, χωρίς τό ασπικό μας
μέσ στην άνάγκη στενεμένους.
Πού νά στραφώ, νά πάω, Δία!

'Αντιστροφή Ε'

ΧΟΡΟΣ Πάλι σπαράζεται ή καρδιά μου
καθώς άκούω τό κλάμα τούτο.
Βαρύ μέ πνίγει άπελευσία, πάφτει
οικατόδω στην ψυχή μου, τέτοια
λόγια γρικώντας. 'Όταν άκου
Έσνά γενναία σέ βλέπω, τότε
άκούγεις τό φρόνο μου ή έλευσία
κι όλα βαρρά καλά πηγαίνουν.

'Αντιστροφή Ζ'

ΗΛΕΚΤΡΑ 'Ασχι! και τί νά πρωταπώ!
Τις θύλιες συμφοράς μου
πού πράξησα από κνήμη πού γέννησε;
Πλακίζεις νά τίς μαλακώσωκι,
μά δε μερώνονταν καθόλου.
Γιατί έχει κάνει την ψυχή μου
σάν όγρια λύκο ή μάνα.

Στροφή Η'

ΧΟΡΟΣ Σέ περικό Έξασσα θρήνο
και σάν της Κισσαϊκής θρηολογήτριάς
πέθανε αδύνασια ή χτυπάς
πάλι και πάλε των χειρών,
άσπυα, κάτω, από ψηλά,
κι από τούς χτύπους τό πανάθλιο
κεφάλν μου θουίζει θρονημένο.

Στροφή Θ'

ΗΛΕΚΤΡΑ 'Ασσι! μισητή, κακοίγρια μόνα,
τόν άντρα σου, ένα θουλιό,
τέλμησε νά τόν θάμεις δίχως
πένθος και μοιρολόγια, ώς νά 'ταν
έχθρός, χωρίς ν' έσκαλωθεί
τό έσθε του ό λαός.

Στροφή Ι'

ΟΡΕΣΤΗΣ 'Άλιμον, είπες όλη τή ντροπή
πού τού γνε. 'Όμως τού γνοή μου
θά Έσπληρώσει την άτίμηση
μέ τή βοήθεια τών δούν
και μέ τή δύναμη μου.
Κι όσου τή σφάξη, άφρονιμένους
ός πάω κι έγώ κατάς.

'Αντιστροφή Ι'

ΧΟΡΟΣ Τόν έκομα κομμάτιο, άν ότεσ και τούτο
νά έέρεις, κι έτσι καθώς ήταν
κομματοσμένος, μέσ στον τάφο
τόν έθαλε. Ζητώντας τή ζωή σου
μέ τέτοιαν άνυπόφερτη ντροπή
νά σπαράξεις. Τ' άκουσες τό μοῦρα
κι έθμα τού γνοή σου πάδη.

'Αντιστροφή Η'

ΗΛΕΚΤΡΑ Άς τού πάτέρα μας τή μοῦρη τύχη'
κι έγώ στεκόμουν καταφρονεμένη
στην άκρη, δίχως νά μέ λογαριάζουν.
Σάν τό κακό σου κλαυμένη απ' Έξω,
μέ πισότερο εύκαλο τό έδερν από τό γέλιο,
θωγγοῦσα στή κρυφή θρηολογιάντας.
'Άκου τά σου και γράφτα στην ψυχή σου. 450

'Αντιστροφή Θ'

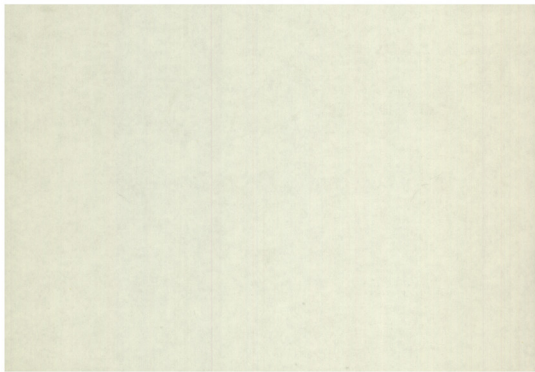
ΧΟΡΟΣ Κι ό λόγος μας τ' αυτιά σου διαπερνώντας,
ός φτάσει στή γαλήνια βάθη
τού νόου σου. Αυτό έχουν έτσι,
τ' άλλα ό θυμός θά σου τό μάθει.
Μά βαρρος πρέπει αλόγηστο
ν' άρχισεις τόν άγωνα.

Στροφή Κ'

ΟΡΕΣΤΗΣ Πατέρα, σου φωνάζω,
σύννεψε τούς έκαούς σου.
ΗΛΕΚΤΡΑ Κι έγώ θρηωνότας, σέ καλώ.
ΧΟΡΟΣ Κι άδες έμεις σέ 'κρῶζουμε'
είσάσεις και όγες στό φράς,
βαίβια μας ένάντια στους έχθρούς.

'Αντιστροφή Κ'

ΟΡΕΣΤΗΣ 'Άρες νά σμίει μέ τόν 'Αρη
κι ή Δίκη μέ τή Δίκη.
ΗΛΕΚΤΡΑ Κι έσείς θεσι τό δίκα άσφαρσίστε.
ΧΟΡΟΣ Τρόμος μέ πλημμυρίζει άκούγοντας
αυτές σου τίς εύχές. 'Η μοῦρα

πολύ καιρόν άργηγορεί, μάλ τάρτα
μπορεί νά 'ρθεί πού τήν καλεί.

Στροφή Α'

- "Οί τής γενιάς δοξάζω κακά,
και συμφορά άπαιρίστη
πληγή μοσοδωμένη.
"Οί παλαιοίναχο κι άλόστοχα δεινά,
κόνε, πού τελειωμό δέν έχεια.

Αναστροφή Α'

- Μές στό παλάτι θράσκεται ή γιοστριά τους.
Δε θά 'ρθεί άν' έξω κι άν' τους άλλους,
μονάχα από τους ίδιους με σκληρόν
άγώνα σματορρόντιστο. Είναι τούτες
ό άμνος μου γιά τους θεούς τού "Αδθ.

- Θεοί τού Κάτω Κόσμου τρισμοκρότισοι
πού άνοίχτε αυτές τίς προσεχές μέσ,
στείλτε με πρόθυμη καρδιά δούξεια
σέ τούτα τό παιδιά γιά νά νικήσουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ Πατέρα, πού ως θά ταιριόξε δέν πήγες
σάν βασιλέας, δώσε, στό ζήτημά,
σ' έμ' τήν έλευσία των πολιτιών μας.

ΗΛΕΚΤΡΑ Κι έγώ, πατέρα, τούτα σού ζητώ:
όπό τό θούσά μου νά γλυτώσω
κι άραό κόνω στόν Αιγιάτο κακό μεγάλο.

ΟΡΕΣΤΗΣ Γιατί είναι κερκεάς θά σού προσφέρουν
οι άνθρώποι τής, καθώς ό νόμος
όρίζει' άλλώς στίς κινισματές τής χώρας
καλόδεσιντες θύσεις δε θά 'χεις μέσος.

ΗΛΕΚΤΡΑ Κι έγώ σά πείνω νύχρ άν' τό παλάτι,
χάετ' άν' όλα τό πρικόμ μου θά σού κόνω
και θά τειρώσε πρώτα στήν τόν τόφο.

ΟΡΕΣΤΗΣ Φέρτον άπάνω, ώ! Γη, τή μόχη νά ένοπεύοσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ Λοιπήθ δώσε μας νίκη Περαεφόνθ.

ΟΡΕΣΤΗΣ Θυμήσου τό λαυρό πού σέ σκατώσαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ Τό δίχτυα πού σέ τύλιξαν θυμήσου.

ΟΡΕΣΤΗΣ Μ' σφάλικευτα δεσού σέ παγίδεσαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ Κι σίσχρά σού είπον δεσούρ πέπλο.

ΟΡΕΣΤΗΣ Τέτασε ντραπέτ, πατέρα, σέ Ήσυνάει.

ΗΛΕΚΤΡΑ Τ' σγαπημένο σου κεφάλι άνασημαίνεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ Στείλε στούς φίλους σου μ' άμμοσ τρόπο,
νά πύσοουν τούς έχθρούς σου μ' άμμοσ τρόπο,
άν θεός και νικημένος νά νικήσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ "Άκου κι αύτήν τήν τελευταία σήχη μου"
σάν τόσο σου θυμάντας καθομένα
τό άρραστημένο σου πικρό, λυπήσου
τό μορλόμ γού και θυμητέρος.

ΟΡΕΣΤΗΣ Καί των Παλατιών νά μήν άφήσει
ν' άφανιστεί τό σπύριμα τί είναι μόνο
πόντο θά ζεις, κι ός είναι πεπαιθμένος.
Τ' όνομα τού νεκρού νά τίνα σούδων,
καώς φελλοί τό δίχτυα τίς λινές τους
άν' τό θυλό κλισοτές άνασημαίνεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ "Άκου, γιά όσα οι θήγνο μας έτάπισοι
και θά σωθεις έσύ, σ' σισούς άν σπέρσει.

ΧΟΡΟΣ Κακό δέν είναι πού σέ τόσο μάκρος
προθήξτε τό κλάμα, έτσι τριμάνεις
τήν άκλουτή τού τάφομ μόρα. Στ' άλλα
μά κι ή άποφασή γερά έχει δώσει
μέσ στήν ψυχή σου γιά τήν πράξη, πρέπει
τάρα τήν τύχη σου νά δοκίμοσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ Θά γίνει' δε θά παίραιο νά μάλω
γιατί έστελε χείρ και γιά πού λόγο
θέλωσ με τής μετ' από χρόνια
τ' άπάρτερο κακό νά έλευόσαι;
Σέ πεθωμένο πού δέν νιώθει χάρη
άνώρηθ είναι' γι' σού τό θύρο
δέν έρω τί νά θάλω με τό νού μου'
είπα όμωσ άν' τό κρύμα της πού λίγα.
Γιατί κι άν δώσεις όλο σου τό πλοούτη
για ένα φρόμ πού 'κατασ, ό κάσος
θά πείσ χρομένο' έτσι λένε. "Άν έίρας,
κάτι γι' σού, πές μου νά μάλω.

ΧΟΡΟΣ Ήρω, παιδί μου, γιατί έχει δροκίμοσαν'
άλαφρομένη άν' άνερο και τρώμας
νυχτερινούς ή άντίθεθ γυναικα,
τίς προσφορές έτούτες έχει στείλε.

ΟΡΕΣΤΗΣ Μόλιστε τ' άνερό της νά μού πείθε:

ΧΟΡΟΣ Τής φόνικε πώς γίνοντας ένα φίλι.

ΟΡΕΣΤΗΣ Καί τ' άνερό της πού τελείνεις;

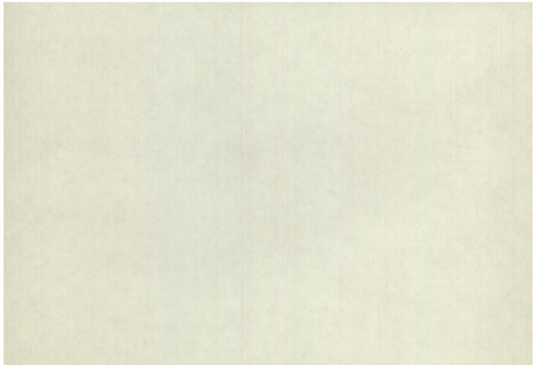
ΧΟΡΟΣ Τό τύλιξε στίσ απάργανα σά δρόφο.

ΟΡΕΣΤΗΣ Καί πού τό νύγντονο θεοί προθή ζητούσε;

ΧΟΡΟΣ Μές στ' άνερο τού 'δωκε τό θυλί της.

ΟΡΕΣΤΗΣ Κι άπλήγωτο έμεις τό σήθος άν' τό τέρας;

ΧΟΡΟΣ "Έθγαλε κι σίμο άντόμο με τό γόλο.

ΟΡΕΣΤΗΣ Τ' όνειρο τούτο φρέσκο δέν είναι.
 ΧΟΡΟΣ Κι έσπευε τρευσμένη από τόν ύπνο
 φωνή μεγάλη. Εύχες στην προσταγή της
 πλῆθος άνωσανε παρσιού που έπαισαν
 τυφλοί μες από σκοπόδ' έπίστα στέλνει
 τις προφορές αυτές με την έλεψη
 πᾶς θά γιαιόρται τό κακό σημάδι.

ΟΡΕΣΤΗΣ Μά εύχομαι στή γή και στού πατέρα
 τόν τέρσο, άληθεια τ' όνειρο νά γίνει.
 Λαγώδω πᾶς μ' αυτό τοιριόζου άλα.
 Γιατί άν γεννηθήκε άπ' τόν ίδιο κόρσο
 με μένα ό θρασόντος, και μήτεκ ως θράσος
 στα σπάρτανά μου κι έγχερε στού σίβλος
 που μ' έδρασε κι άντίσω με τό γάλο
 σταγίνες αίμα άνάμυξε κι έκείνη
 περίτρομη έχει ασούξει από τόν νόνο,
 πρέπει νά πειρα σφραγμένη, άπό ένα τέρσο
 φρεχτό έδρασε; κι έγχο που γ'ινα φίδι,
 θά τή σκοπάσω, ως τ' όνειρο προλέγει.

550

ΧΟΡΟΣ Σιωπό σ' αυτό οέ παίρνε όνειροκριτή,
 μακάρι έτακ νά θροών στ' άλλος τους φίλους
 ολίγους και λέγε τί έχει ό ένας
 νά προέει κι ό άλλος νά μίν προέει.

ΟΡΕΣΤΗΣ Άνικός ό λόγος' τούτε νά γυρίσει
 μες στού παλάτι, έσείς τό στέδιό μας
 παρακαλώ νά κρύψετε, γιατί όπως
 με δόλο τημένο σφάξαν άντρα,
 με δόλο νά πιστοούν από τίνα θράσρα
 και νά χαθούν, ως είνον ό λαός,
 ό βασιλεύς Άπόλλωνος, που ως τώρα
 προσήτης είναι άλώβητος. Φορώντας
 τό ρούχα έννου τοξόδικη έγχο σάν έννος
 με τόν Πυλόδη αυτόν γιά σύντροφό μου,
 στην έλα πόρτα θά σταθώ' κι οι δυό μιλώντας
 στού Περσισού τή γλώσσα, τής Φακιδας
 θά μιηόδομε τή λαλή. Κανένος
 καλόδικα προσήτης δέ θ' άνοείει,
 μά κι έχει πόσο έύμαινος στού πούτ'
 θά περιμένουμε άνωκ, ώσπου κήποιος
 μάς δεί παρσιτικός άπ' τό παλάτι
 κι αυτό ρωτήσας: «τόν έκότη άνέλω
 γιατί κρατείσ ό Αθγιόθος, άν είναι
 εδώ στή χώρα θέσια και τό έθρει;»
 Κι όμα διαδώ της πόρτας τό κατώφλι

και στού γονικό τό θρόνο τόν πετόχω
 ή κι έκετα προσούξει νά με πόννε
 μπροστά του και θρεβά κατόντεκό του
 νά έθρει, πριν νά πει «πόσ πούθε, έννε,
 μάς έρχεσαι», νεκρό θά τόν έσπλάσω
 με γρήγορες ασούξει. Κι ή Έρηνια
 που δέν της λείπει ό φόνος, θά ρουφήξει
 τρήτη τέρσο φορό καθήριον αίμα.
 Λαίπιν έπί τό κού σου έχε στού σείπ,
 γιά νά τοιριόζου άλα στού σκοπό μας'
 κι έσείς οός αμψιδουλέσω νά κρατάτε
 με φρόνηση τή γλώσσα σας δεμένη
 και νά σκαπίνετε όποιυ πρέπει ή πόλε
 νά λέτε έκείνα που συμφέρουν. Στ' άλλα
 κράζε σ' αυτόν έδω νά με συντρέξει,
 γιά νά νικησει τό σπείδι μου στον άγώνα.

Στροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Παλλεύς ή γή τεράτων τράματος
 θρέφει και πύλλος στού πείλωτου
 τό βόδι Ζών αιέματα θέρρα
 κι άνάμυξα σφόνου και γής
 μάρες άνάρες φιλόγες. Κι άλα,
 πετούμενα κι άγρίμα της στερής,
 έχουν νά ποιν γιά τή μορία
 τών άνεμοδαρμένων καταγίδων.

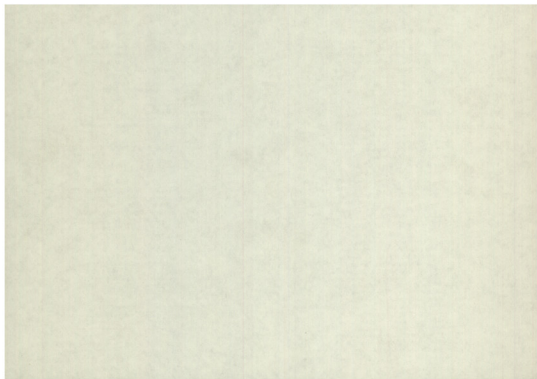
Αντιστροφή Α'

Μά ποός μπορεί γιά τήν παρατόλημ
 νά πει γεννοιά καρδίά του άντρα
 και τών έσπερσιουμένων γυναικών
 τών άελλινετα έρωτα που φέρνει
 τή δυστυχία στους θνητούς; Ό άειράτης
 πάθος που κυβερνά τό θηλακό
 σ' άνθρώπους και σέ ζωα, του γούτμου
 τήν έννοια νικά και σούζει.

600

Στροφή Β'

Κι όποιον δέν κυβερνοούν οι κούφεις
 γνώμες, ως θυμίζει ποιά μάτηρ
 πράξη σφίστηκε ή πανόδω
 που έθροτου παιδοκόνα κόρη'
 έρπει νά και μέσο στις φιλόγες
 τών κώμικου βασιλέ, που συνομωτικός
 κι ισόχρονος ήσαν που γούτ της
 και μέτρας τή ζωή του από τήν άρα

πού πρωτοφάνολε σὸν ἐγενήθη,
ὡς τὴ μοῖρῶν φρενὴ στερνὴ τοῦ μέρα.

Ἀντιγραφή Β'

Κι εἶναι γὰρ νὰ μαστεῖ, ὡς λὸν αἱ μύθοι,
καὶ κάποιον ἄλλο, τὴν καλοῦργα Σκόλλα,
πού τὸν ἀγαπήμενο τῆς σατάρῃ
γιὰ χάρη τῶν ἐχθρῶν φρόνας,
ἐπιλασμένη ἂν τ' ἀρσώδετε σταλίδια,
τὸ κρητικὸ τοῦ Μίνωα δῶρα.
Γιὰτὶ μὲ δόλο ἡ φόνισσα ἐπειζώσε
τὴν τριχὰ τὴν ἀθάνατη τοῦ Νίσου
πού ἔξοισστος ἄνωσσε στὸν ὄμιον,
κι ὁ Ἐρμῆς στὸν Ἄδῃ τὸν ἐπύρε.

Στροφή Γ'

Κι ὄφου θυμήθηκα τὸ μοῖρα
κι ἀδοσάχατο δεινὸ, δὲ θὰ τ' ἄν
παρέκαρο νὰ πῶ γιὰ τὸν κατάρτο
κι ἀπαισιὰ γέμο στὰ παλάτια
καὶ τὴ γυναίκα δολοκλήδα ἀκήρη
ἐνόητα σ' ἄντρο πολυμήχανο,
πού τὸν δαΐδονταν κι αἰ ἐξήρει τοῦ.
Κι ὅμως ἐγὼ τιμῶ σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι,
πού χεὶ ἀσχημένη κι ὀφθαλμῶν ἐστία,
τὴν ἔξουσία μὲς ἀπολήμης γυναικας.

Ἀντιγραφή Γ'

Τὸ πὸ φρικτὸ λένε πῶς εἶναι
τῆς Ἀλμῆου τὸ κρεὸ καὶ τὸ ἐραϊζοῖ
μὲ τριεσάστες φωνεῖς ὁ κόραος
καὶ μὲ τίς Ἀλμῆες συμφορὰς καθένος
τὸ πὸ μεγάλα πόθη παραμοιοῖ.
Θεοκατόρατο ἐχόθη ἐκείνο
τὸ γένος, στῶν ἄντρῶν τὴν καταφρόνια'
γιὰτὶ ὅσα κι αἱ θεαὶ δὲ σπέρνουν,
κανεῖ δὲν τὰ τιμὰ καὶ πῶσ ἀπὸ ταῦτα
πού ἀνάφερα ὡσὸ δὲν εἶναι;

Στροφή Δ'

Μὰ πάνω ἀπὸ τὸ σπῆδος καστέρῳ,
πυρὸ τὸ εἶρας περιμένει
καὶ τὸ εἶρας περιμένει
κατὰ τὸ πρόσωπῳ τῆς Διῆς,
γιὰτὶ ναι κρύβω ἀνάσσι ἀπὸ χόρῳ
νὰ τὴν κλυτσοσπαστῶν, καταφρόνιαντος,
ἔξω ἀπὸ κάθε νόμο ἐλάτεια,
τοῦ Δία τὴν τρανὴ ἐξουσία.

Ἀντιγραφή Δ'

Ὅμως γὰρ μέσα σὴν γῆ στερνάει
τ' ὄμιον τῆς ἡ Διῆς καὶ καὶ πῶν
χολακίει κι ἀκονίζει ἀπὸ τὸ πρῆν
ἡ Μοῖρα τὸ σπῆτι τῆς ὄπισθο φέρνει,
σὸν ἔρως ἡ ἄρα, ἡ ἐκασασμένη
δοῦληγυμῆ Ἐρῆνος τὸ νῆο
παῖδι, πῶς θὰ ἐπιλάσσει ἐκδιωχτῆς
τὸ μάρομα τῶν παλίων ἀμύτων.

650

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἐἴ σκλάβοι, ἄκουσε, σκλάβοι, πῶς χτυπιῖ
τὴν ἄρτα. Εἶναι κανόνος μέσο: Σκλάβοι,
ἐναχτυπιῖ. Πῶς εἶναι στὸ παλάτι: Κράζω
τριη φερό κάποιος νὰ θῆει, ὄν αἰ ἔξοι
καλόδεχτοι ναι στῶ ἀλγῆσθαι τὸ σπῆτι.

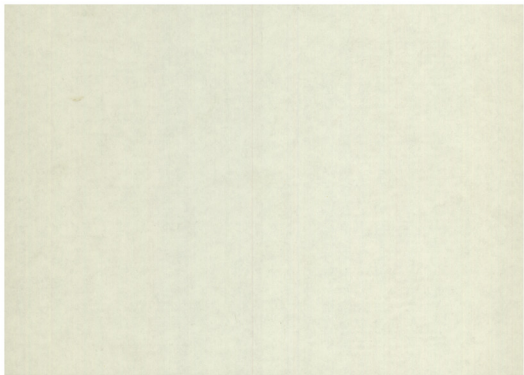
ΔΟΥΛΟΣ Καλὸ, σ' ἀκούω πῶτος εἶσαι, πῶτος φτάνεις;
ΟΡΕΣΤΗΣ Πῶς στῶς ἀφέντες τοῦ σπῆτι πῶς ἦρθα
γι' αὐτοὺς καὶ νῆο πῶς φέρνω. Βιάσου,
γιὰτὶ ζυγῶναι γρήγορα τῆς νύχτας
τὸ μοῖρο ἀμῶν κι ἄρα εἶναι ν' ἀρῶσθαι
σὲ πανδοχεῖο αἰ τοξοκλήτες. Ὅπως ἐχεῖ
ἔδω ἐξουσία νὰ θῆει, μὲ γυναίκα

— τοῦ σπῆτι ἡ κερὰ — κάλλο ἕνας ἄντρος
στῶν ὄμιλλο ἡ σιστολὴ μερδεῖς
τὸ λόγα' ἄντρος πῶ θαρρετὰ στὸν ἄντρο
μῆλο καὶ ἔσπερα τὴ ἀκήρη φερναίει.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Πῶτε μου, ἔξοι, ὅ,τι ζητήεις' ἀπόρχουν
ὅσα τοιροῦζουνε σὲ τέτοια σπῆτια.

Ζεστὸ ἄσπυρ καὶ μολακὸ κρεάδι,
ἐλαφρύση τῶν κόπων, καὶ σωμαθῆσις
ἐλάμα κλυτσοσπῆστρο' ὅμως ἂν πρόγω
πῶ σὺσάρῳ ὡς φέρνει, τότες εἶναι
δουλειὰ τοῦ ἄντρος κι ἄριστος τοῦ τὸ λέει.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἄν τὴ Φυκιδία εἶσαι Δουλιχίτης, ἔξοι;
κόθεις ἐκείνογα γιὰ τ' Ἄργος μ' ἄλα
τὸ πρῆσμάτῳ μου φορτωμένος, ἐτοι
ὄπως ἔδω ἐχῶ φτάσει, κάποιος ἄντρος
μὲ ζυγῶες ἄνωστος καὶ μῶν τῆς ὄπισθῳ
στὸ λόγα πῶ ἀγαλλοῦσαι κατόπι,
πῶς ἦταν Φυκιδίτης, τ' ὄνομα τοῦ
Στρώφος; κι ὄφου ἐμοσε μωτάντος
γιὰ πῶ τρωδοῦσα, λέει' ἔξοι, σ' Ἄργος
μῶ καὶ πηγαίεις, στῶς γωνικός τοῦ Ὀρέστη
βιημῆσῳ νὰ τοῖς πῆς τὸ θάνατὸ τοῦ.
Μὴν τὸ ἐσχάσει. Κι εἶπε ἀσφοραῖσθου.

νά στείλουν νά τόν πάρουν, είτε αφήνουν
Ένας γιά πάντα νά τερματίσῃ γιά μένα,
γυρνώντας νά μου πεις τίς ἀνάγκες τους.
Γιατί μέν ὄρθια χόλινη τή στήσι
κρύβει τοῦ ἄντρα πού καλῶν τόν κλέφταν-
Εἶπα ὅτι ἄκουσα: Μ' ἄν στούς δικούς του
μῆλμα καί στούς συγγενείς, δέν ἔβρω
ὅμως θά πρέπει κι ὁ γονεῖς του νά τὸ μάθει.

ΚΑΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Ἀλλομῶς μου, ὁ λόγος σου ὅπ' τή ρίζα
πῶς μῆλμας: Ἄχι ἄνηκτη Κωτῆρα
τοῦ παλατιοῦ, τ' ἴβη ἄγρυπνο πού ἔχεις,
ἀπό κι αὐτὰ πού ἀσφαλισμένα ἀλόγρια
στέκων, γ' ἀλόφειτες σσίτες ριχνείς
χάμα. Κι ἐμένα τῆς δυστυχιομένης
μού παίρνετε τοὺς ἀγοστημένους. Τώρα
κι ὁ Ὀρέστης μου πού ἔχει τῆς φρονιμάδας
μακριά νά μείνει ἄν' τὴν ἀλύβρια λάσπη,
ἡ μόνη ἔλπιός νά γραφτεῖ ἐτούτῃ
τῇ φρενισσομένη ζάλη τοῦ ἀσπιοῦ μας,
στ' ἀγύριστα χαμένῃ νά τῇ γράφεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἐγὼ μέ ἔνοιους τόσο εὐτυχιομένους
θά ἴθελα, φέρνοντας καλές εὐχίσεις,
νά γνωρίζομεν καί νά μέ φιλεῖσιν
γ' αὐτοὺς πού τόν φιλοξενοῦνε, ὁ ἔνοιος
τὴν πῶ καλῇ διδῶσα δέν ἔχει:

Σκέφτηκα πῶς δοῦσα θά ἔταν, τέτοια
πρῆγμα νά μὴν πελώσῃ γιά τοὺς φίλους,
ἀπό τὸ ἐνδιόλεθ καί μέ δεχτήσαν ὀπι.

ΚΑΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Πῶ ἴθρα δέ θά φέρεις ἄν' ὄσα εὐχίσεις,
εἴτε λιγότερο σπὸ ἀπὴν θά σαι φίλος.
Γιατί ὅμως κίποιες ἄλλας τίς εὐχίσεις
θά ἔρχοντ' νά μέν φέρει. Μὲ εἶναι ἡ ἄρα
ν' ἀνασπασθῶν αἱ ἔνοιος πού ἄλλ' μῆρα
μακριά ταῖσι ἔκων. Πήγαγόν τόν
μέ τοὺς ἀκούλουσούς του καί τοὺς φίλους
στούς ἀνθρωπίνους τοῦ σπιοῦ καί νά ἔβρουν
ὄκει τὴν περιποίησι πού ταπεινῶς
ἔγχευον σὲ θάξω σ' ὅλα ταῦτα.

Ἐγὼ τὸ νῆα θά πῶ σπὸν ἀφάντη
τοῦ παλατιοῦ κι αἱ φίλοι δέ μου λείπων,
γιά νά ἀκερτοῦμαι εὐτὴν τῇ συμφορᾷ μας.

ΧΟΡΟΣ Τοῦ παλατιοῦ ἀκούσας πιστές,
πότε λαοὶν τῆς προσευχῆς μας
τῇ δόξαμ θά δεῖξομε

γιά τὸ καλὸ τοῦ Ὀρέστη:
Ὅτι γῆ σεῦδομα κι ἱερὸ
χάμα τοῦ τάφου πού ἀκερτοῦσε
τὸ σῶμα τοῦ νευτῆρου βασιλέα,
τώρα ἄκουσε μος, βασιθῆς μος
τώρα ἡ στήσι γῆ νά κατεβῶν
ἡ ἄλλοτῃ Πελιδά κι ὁ ἀκοιπῶν
Ἐρμῆς τοῦ Κῆτου Κόσμου
κι ἐπῶτες νά σταθῶν σὲ ταύτῃ
τὴν ἄγρια μάχη τῶν σπιοῦν.

- φαίνεται ὁ ἔνοιος ἐτοιμάζει κίποιος
κακὸ νά θάξω τὴν τρεφῶ τοῦ Ὀρέστη
μέ δάκρυα σπὸ μάστιγ' πού πηγαίνει
ἔξω ἄν' τὸ σπιο, Κίποιος, κι ἡ ἄλλοτῃ
τὸ ἄγρια σου ἀπροσκέλευστη ἀκούσεται:

ΤΡΟΦΟΣ Μὲ πρόσταξε ἡ βασιλεῖσα νά κρῶν
τὸν Αἰγῶνα, γοργῶ γ' αὐτοὺς τοὺς ἔνοιους
νά ἴβηι κι ἔτσι ν' ἀκούσει ἄντρας ἄν' ἄντρα
καθῆρα τὸ καινούργιο νῆσ' στοὺς δούλους
μπαρσά τῇ λυπημένη κοιμητόντα,
μὲ ἐκρυβε τῇ χαρᾷ θυλιὰ σπὸ δίεμμα,
γιατί ὅπὸ τὸ Ἐκκόδορα μαντιοῦ
πού αἱ ἔνοιος ἔχοντε φέρει, εἶπαν ὅλα
καλὰ γ' αὐτὴν, ἐνὸ γῆ τὸ παλάτι
χαρῆς καί συμφορᾶς. Ὅσα νῆσιος ἐκείνους
χαρᾷ μεγάλη σπὴν καρδίᾳ, σὸ μῶλε
τὴν εἰρήσιν. Ἄχι ἔγω ἡ δυστυχιομένη
πόσο πολὺ πόνεσον τὴν ψυχὴ μου
ν' ἀβῶσαστα, παλὸν δὲνὰ πού τύχων
ἀπαικῶν σπὸ Ἄγρια τὰ παλῶνα
μὲ ὡς τώρα δέ δοκίμασα ἐνὸ τέτοιο
κακὸ γ' ἄντ' ἀσπαστικῶ ὅλα τ' ὄλλα
τὸ θῶσαστα. Ὅμως τὸν καλὸ μου Ὀρέστη,
τὴν ἄγνοια τῆς καρδίας μου, πού τὸν πῆρα
μυρὸ ἄν' τῇ μόνῃ καί τὸν ἔχω βράζει,
.....

- πόσο χυτῆρα ἀλόφει ἄν' τῆς φωνῆς του
δέν τρέφῃ καί θάσωνα τοῦ κέκων
γιατί τὸ θῶσαστα πού δέ νῆσιος, πρέπει
σπὸ τὸ κοῦτόδ νά τὸ μεγαλῶνεις;
ναί πρέπει, νά μαντεῖσας μὲ τὸ νοῦ σου
φωνῆ δέν ἔχει τὸ μακριά πού ἀκόμη
σπὸ ἀσπῆρινα εἶναι, γῆ νά περὶ ὅτι ἴθελα,
φαί, νερὸ ἢ κι ἄλλῃ ἀνάγκη τοῦ ὅλα

τὰ κανονίζει στὸ μαζὸ ἢ κοιλιά τους.
Καὶ τὰ προλάβαινα ἀπ' τὸ πρῖν, εὐὐ νὰ 'μουν
μὲντσιασ, μὰ γελοῦστρια λαγόνου,
πολλὲς φορὰς καὶ ἐπλκον τὶς πόνας
τοῦ θρόνου, πλῆστρα τοῦ καροῦμῶνα.
"Εἶπαν καὶ τὶς βυθ δουλιεῖς, ὅσοῦ ἔτσι
γὰ χεῖρ τοῦ γενναῖο τοῦ πόν' Ὀρῆστη
δέχτηκα ν' ἀναβῆρῶν' μὰ ἡ δάκρυ
τῶρα μαθαίνω πῶς ἐγὼδῃ. Πῶς
σ' αὐτὸν πῶδ' ἔχει ρημάει αὐτὸ τὸ σπῆτ'
χαροῦμενα θ' εἰσάειε τὰ μονάτια.

ΧΟΡΟΣ Καὶ πῶς εὐε προσάτειε νὰ τοῦ πῆς νὰ 'ρῆει;

ΤΡΟΦΟΣ Τὶ πῆς; Γὰ Ἐσανάπστο νὰ σὲ νιώσει.

ΧΟΡΟΣ "Ἄν μοναχός ἢ μ' ἀληθέρους.

ΤΡΟΦΟΣ Εἶπε νὰ φτάσει μὲ φρουρούς ὀρματιμένους.

ΧΟΡΟΣ Μὴν τοῦ τὸ πῆς, μῖσος ἂν τοῦ 'χαις' λέγε,
κάνοντας τὴ χαροῦμενη, μονάχες
νὰ 'ρῆει γοργὰ ν' ἀκούσει θῆκας φῶδα.
Γὰ νὰ πετύχει κρυφὰ ἀρεθῶ, πρῶτος
νὰ 'ναὶ ἐπιδέσειε κι ὁ μονατοφόρος.

ΤΡΟΦΟΣ Μὰ ἀκίετρεται οὐσατὸ μ' αὐτὰ τὸ νῆα;

ΧΟΡΟΣ Κι ἂν ἀποβῆκεὶ ὁ Δίας τὸ θεινὰ μας;

ΤΡΟΦΟΣ Πῶς; 'Ἡ ἐλπίδα μας, ὁ 'Ὀρῆσης, πῶς.

ΧΟΡΟΣ Μάντης κακὸς μὰ τίποια θὰ 'χε γνήμη.

ΤΡΟΦΟΣ Τὶ λέει; Μὴν ἔβρασε ἔδει ἀπ' τὸ μονάτια κι ἄλλα;

ΧΟΡΟΣ Πήγαμε πῆς τὴν εἰδηση, κῆνος ὡς προσάτεον.
Φροντίζου κι ἰθαὶ γι' αὐτὰ πῶδ' πρῆπει.

ΤΡΟΦΟΣ Πηγαίνε καὶ στὰ λόγια σου ἀποκαού.

Μὲ τοὺς θεούς βοηθεύς καλά νὰ πῆνε ταῦτα.

Στροφή Α'

ΧΟΡΟΣ Πατέρα τῶν θεῶν τοῦ 'Ὀλόμου, Δία,
τῶρα, σὲ ἱκετεύω, δῶσε τέλος
καλὸ νὰ βροῦν οἱ τύχες τοῦ σπῆτοῦ
καὶ νὰ γενουὶ αὐτὰ πῶδ' αἱ φρόνησι
ἐφάντος μου παθῶν νὰ βῶνε.
"Ὅτι φωνάζει τὴ Δία νὰ προσάτει,
ὦ! Δία, εὐὐ προσάτετέφ τον.

Μουσικὸς Α'

Νὰ τὸν ὠμόσειε μέσα στὸ παλάτια
μὲ πῆνε ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του,
γιατὶ ἂν σὲ δύναμη τρονῆ τὸν σπῆσει.

δολὴ καὶ τριβηλὴ τὴ χάρη
μὲ πρῶθυμ καρδιὰ βῶ σου πληρώσει.

Ἀντιγραφή Α'

Κοίταξε, ἐνός θνητοῦ τοῦ ἀγνώστου
τ' ὀφρανεμένο του πούληρ
ζῆστηκε ὁ ἄρμα συμφορῶν
μὰ εὐὐ στὸ δρόμο του ἂν θὰ δῶσει
προσούμενα ρυθμὸ καὶ μέτρο,
θὰ τότε δοῦμε νὰ ζυγιάσει ἄκριτος
στὸ τέρας πῶδ' ἕλητὰ νὰ φτάσει.

Στροφή Β'

800

"Ἀκούστε μου κι ἐσὲς ἀδύναμοι
θεοί, πῶδ' μετὰ στὰ βῶθη ζεῖτε
τοῦ παλατιοῦ καὶ τ' ἄγεθῶ του
χαροῦσστα, τὸ ἄσμα τῶν παλιῶν
κακῶν ἐλάτε νὰ Ἐπιλύετε
μὲ νῶς ἐκδίωξη κι ὁ γέροντας
φῶνος ὡς πῶδ' νὰ γεννάει
στὸ ὄθλο ταῦτο σπῆτ.

Μουσικὸς Β'

Κι εὐὐ πῶδ' κατοικεῖς στὸ μέγα
καλῆχτιστο νὰ πῆνε ἀπ' τὸ χάσμα
τῆς γῆς, κῆνος τοῦ ὄντιο
τὸ σπῆτ ν' ἀναβῆρῶν καὶ λαμφρὸ
τὸ φῶς νὰ βεῖ τῆς Ἀυτεροφῆς
μὲ δῆγμα χαροῦ, τὴ μαρῆ
ἔροκίζοντας καλοῦτρα.

Ἀντιγραφή Β'

Κι ὅπως εἶναι τὸ δίκιο, δε βοηθεῖται
ὁ γῆς τῆς Μοῖσας, γιατί ἂν τὸ θέλει,
μπορεῖ εύκολο μὰ πρῶξη νὰ τελειώσει
καλὸ, νὰ ἔροκαπέσει τὸ κρυφὸ,
κι ἂν πῆν ἄνα λόγο μαγικό, τῆς νύχτας
στὸ μῆμα μας ἀπλῶνιε τὴ μουρῆ,
πῶδ' μῆτε καὶ τὸ φῶς τῆς μέρας
δὲν εἶναι μπορετὸ νὰ δροσκορησει.

Στροφή Γ'

Κι ὅταν πῶδ' λιτυροῦδὸν τὸ παλάτια,
θηλικὸ καὶ χαροῦσσανο τότε
τραγοῦδι θροντόλαλο
μὲ τῶν μῆτων πὸ στρηγόφωνο τρόπο
βῶ πῶδ' ν' ἰ κ ε τ ἰ σ α μ ε, κῆρῶς δικὸ μου,
δικὸ μου εἶναι αὐτὸ, πῶδ' ἔχει φῶνι
τὸ πακὸ μακριὰ ἀπὸ τοὺς φίλους.

Και οὐν ἔρπει τῶν ἔργων ἡ ὕρα
κι ἀκούσεις νὰ λέει «παῖδι μου»,
φῶνάς της μὲ βάρρος χτυπιάντας,
«τοῦ πατέρα είναι τοῦτο»,
καὶ τὴν ἀχαρὰ ἐκδίκησῃ τέλειων.

Μισοὺς Γ'

Ἀνατροπὴ Γ'

Μὲς στὸ στήθεα νὰ δόλαις
τὴν καρδιά τοῦ Περούα πὺ ἀχρῆ
Ζωντανὴν καὶ νεκρῶν πού ἀγαπᾷ,
καὶ μὲ πῆλα τὴν ὄψη σου κρῖδόντας
στὴν ἀπειρία Γοργόνα πού ζεῖ στὸ παλάτι
δύο φόνου πλῆθῃ καὶ τὸν αἴρα
τοῦ κακοῦ μῦθου Σείς, σκότωσά τον.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ἀκάλατος δὲν ἔρβα, μὲ καλέσον'
ἀκούσα πῶς ἐφτάσαν κῆποιος ἔνοι
καὶ δόλου εὐχάριστα δὲ φέρωνιν νῆα,
πῶς πέθανεν ὁ Ὀρέστης. Κι αὐτὸ πῆλα
τὸ αἰματοσταλαχτο θῦ πέσει βάρος
πῶμα στὸ σπῆ, ἐνῶ νονοῦν οἱ πρῶτες
πληγῆς του πού δὲν ἐκλείσιν ἀκόρη.
Μὴ νὰ πατέρω πῶς αὐτὸ εἶναι ἀλλῆθια,
ἢ φροσιμῆνα λόγια μῆς γυναικας
πού ἀνέρα πετοῦν καὶ κοῦφια πᾶνε;
Μπορεῖς ἐαυὸ νὰ πᾶς νὰ μὲ φημισας;

ΧΟΡΟΣ Τ' ἀκούσαμε κι ἐμεῖς, μὲ πρέπει μῆσα,
νὸ πᾶς, γιὸ νὰ τὸ μῦθος ἀπ' τοὺς ἔνοιων.
Καθόλου τὸ μαντάτα δὲν δέξουιν,
μονάκι δὲν θά τ' ἀκούσῃς ἀπ' τὸ στόμα
τοῦ ἴσου τοῦ ἀντρα πού μᾶς τὸ χρεῖ ἀναπορήσει. 850

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Δεῖλα νὰ δᾶ τὸν ἀνδρῆμα, νὰ μᾶθῃ
ἀν ἔπεν ὅταν πῆδανε κοντὰ του,
ἢ μοναχὴ μὴδ ἀπὸ κούφιας φημισ.
Τὸν ἐξήρμωτο δὲ θὰ γελᾶσαι νού μου.

ΧΟΡΟΣ Ὅι Δία, Δία τί νὰ λέω, ποῦθε
ν' ἀρχίω τις εὐχῆς καὶ δοῦνός μου
νὰ κρῶσω τοὺς ἴσοις; Πῶς νὰ ἔρω
λόγια προσιμῆνα καὶ τὸ καλὸ
πού λαχταρᾷ ἡ καρδιά μου νὰ πετάξω;
Γιατὶ ζήλωσεν ἡ στιγμή πού θά μοιῶσων
τῶν ἀντροσφῶν κωστῆριν σπαθῶν οἱ λέμας,
κι εἶπε ὄ ἀφανιστεῖ γιὸ πᾶντα
τὸ σπῆ τοῦ Ἀγαμέμνωνα, ἢ φωνὰ
καὶ φῶς ἐλευθερίας ἀνάδοντες.

τὴν πατρικὴ ἔξουσία καὶ τὸ μέγα
πῆλαθ θά πᾶρι πᾶσι. Τέτοιο ἀγῶνα
ἔχει μπροστά του ὁ θοερῶλεος Ὀρέστης
μὲ δὺν ν' ἀνταπολήρηι. Στὸ πλευρὸ του
μοῦκᾶρι νὰ σταθεῖ γιὸ πᾶντα ἡ νίκη.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ Ἄα, ὄαι Ὀυαχ!
ΧΟΡΟΣ - Ἐ, ἔε'

- Τι γίνετα; Πῶς νὰ τελειώσωιν μῆσα;
- Μερκᾶ ὅς σταθῶμε τᾶρα πού τὸ ἔργο
στὸ τέλος του ζήλωνε κι ἐπὶ ὄλωες
νὰ δειξοῦμε πῶς εἴμαστε ὁ τοῦτῃ
τῆ συμφορᾷ τὶ ἐπρήξαι ὁ ἀγῶνας.

ΔΟΥΛΟΣ Ἀλίμονο, ὄχι σκοπῶσων τὸν ἀφέντῃ
Ἀλίμονο καὶ πῆλα, τρηπὸ κρῶμα.
Πέθαν' ὁ Αἰγισθος' ἀνοῖξε ἀμέως
σηκῶστε τις ἀμῆδρος ἀπ' τις πόρτες
τοῦ γυναικῆ' ἐδῶ κρῶζεται ἀντρας
πολὸ γερός, μὲ ὄχι νὰ θορηθῆσι
τὸν σκοπιμῆνο' πού ἡ ἀνάγκη τᾶρα;
Ἐ, ἔε.

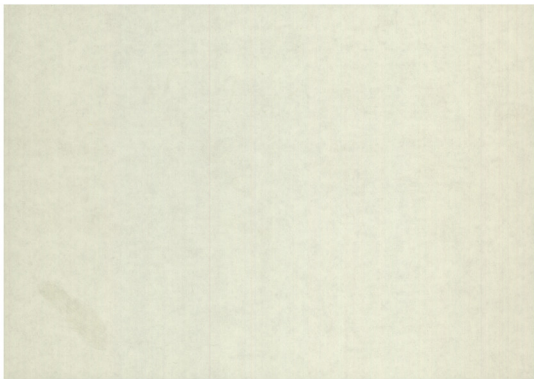
Φωνῶν ὁς κωφους καὶ μῆτια κρῶμα
ὁς κοιμαμένους. Πού εἶναι ἡ Κλυταίμηστρα;
Τὶ κάνει; Τᾶρα φημισται πῶς εἶναι
κοντὸ σπῆν κῆρη τοῦ σπαθῶ ὁ λαμῆς της
καὶ βῆσια θά πέσει χτυπημένω.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Τὶ τρέχει; Ποῖν ἐλθῆκωες βοῇ στὸ
σπῆ;

ΔΟΥΛΟΣ Τὸν Ζωντανὸ ἀφῶσων οἱ πεθῶμενοι.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Ἄχι δυστυχία μου, μὲς στὸ αἰνιγμῶτά σου
κατάλαθα τί λές. Θά μὲ σκοπῶσων,
ὄπως ἐκπῶσωκα κι ἔγω, μὲ δόλο.
Γρήγορα φωνᾶ τρεσοῦρι κόπιας
ὅς βῶσαι, γιὸ νὰ δοῦμε ἂν νικῶμεθα
ὅς θῶγαμε ἢ νικηθῆς, γρηπὶ οὗ ἔττοια
καρῆ τῆς συμφορῆς ἐπῆσῶμα τᾶρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἐοῖ κι ἐγὼ ζητῶ πῆλῶσε τοῦτος.
ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Ὀχι! Αἰγισθὸς ἀποπημῆσε, ὁς σκοπῶσων.
ΟΡΕΣΤΗΣ Τὸν ἀγαπᾷς; Θά πᾶς λαοῦν στὸν ἴσι τᾶφο.
Δὲ θά τὸν χωρῆσαις νεκρὸ σπῆ σου.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Στῶσαι, παιδι μου, ἐπῶτου ἐδῶ σεβᾶσαι
στὸ σπῆθῶ, γιὸ μου, πού ἐπὶ μῆς στὸν ἴσι
τόσες φορᾶς ἀπῶνα του γεμῆνός
τὸ ἀρεφικῶ του ἔχας θυζᾶσαι γάλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ Πυλάδη, τί νά κόμω; Νά τή σφάξω;

ΠΥΛΑΔΗΣ Και τότες οί μαινίες τοῦ Λαίω
κι οί συμβάλληται χρονοί κι ἡ ἀρκοδόμητη
πίστη τοῦ πάνα; Κάλω εἰχθρός σου νά 'χῆς
ἀντί γιά τοὺς θεοὺς ἄλλως τοὺς ἄλλους.

ΟΡΕΣΤΗΣ Κρίνω πῶς ἔχῃς δικαί, οἱ συμβουλεὺς οὐ
σωστὸς. Ἐλα μαζί μου εὐά, κοντὰ τὸ
θῶ σὲ σκοτώσω τ' ἀπὸ τὸ γονιό μου
τὸν λόγιαδες καλύτερα, ὅταν ζῶσες.
Στὸ πλῆθ τοῦ παβαίνω θά πλεγαῖσες,
ἀφοῦ ἀγαπᾷς αὐτὸν κι ἐκείνον
πού 'πρεπε ν' ἀγαποῦσες δὲν τὸν σπέργεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Σ' ἐβραμο καί μ' ὄσνα θέλω νά γερῶσε.

ΟΡΕΣΤΗΣ Νά ζεῖς μαζί μου εὐά, φόνισσα τοῦ πατέρα;

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Αἰψά γι' αὐτὰ, παιδί μου, ἡ Μοῖρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ Κι αὐτὸς ὁ θάνατος εἶναι τῆς Μοῖρας;

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Τῆ μητρική κατὰρα δὲ φοβῶσαι;

ΟΡΕΣΤΗΣ Μὲ γέννησες καί μ' ἔριξες στὴ δυστυχία.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Σὲ σπῖνα φίλων μόνο σ' εἶχα δώσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ Διὰ τὴρ πωληθῆκα, γρὸς καλύτερο πατέρα.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Καί πᾶν ἔπληρ πληρῆμὴ γιὰ σένα;

ΟΡΕΣΤΗΣ Ντρέπομαι γιὰ τίς ἀπίστες σου νά μιλῶσα.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Καί τοῦ γονιοῦ σου τότε πῆς τίς ἄδικιες.

ΟΡΕΣΤΗΣ Σὺν εἶσαι σπῖτι τὸν ἐμάρχο μὴν τὸν κρίνεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Δίχως τὸν ἄνερα τοὺς κοκὰ γιὰ τίς γυ-
νοῖκες.

ΟΡΕΣΤΗΣ Κόθωνται μέρα, πῶ ὁ κόπος τοῦ τίς θρέφει.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Φαίνεται θά μὲ θανατώσεις, γιέ μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἐσὺ, ὄχι ἐγώ, τὸν ἐαυτὸ σου θά σκοτώσεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Φυλάξου ἀπὸ τῆς μόνος σου τίς ἀγριες
σκυλῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ Κι ἐπ' τοῦ γονιοῦ πῶς θά ἐσφύγω, ἀν θῶ σ' ἄ-
φῆσαι;

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Θερρὸ πῶς μάτια κλαίω ζωντανή σὲ
τάφα.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἡ μοῖρα τοῦ πατέρα αὐτὸν τὸ φῶν ὀρίζει.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ Ἄχ! πού γέννησα κι ἀνάβραρα ἕνα φίλε.

ΟΡΕΣΤΗΣ Μόντης σωστὸς μὲς στὸ ἀνερά σου ὁ φόδος.

Ἵσπικον δὲν ἔπρεπε σφάραξες κι ὄμοια θά πάθεις.

ΧΟΡΟΣ Φυλάξομαι γιὰ τὴ σμυραρά τῶν εὐό τους,
ἀφοῦ ὄμως ἔρπασε ὁ δυστυχισμένος

900

Ἵρρέπτης στήν κορφή τόσων αἰμάτων,
τοῦτο ζήριμς, τοῦ σπῖτου τὸ μάτι
νά μὴ χαβῆι γιὰ πάντα ἀφανισμένο.

Στροφή Α'

Πέρασεν ὁ καιρός κι ἔρδεν ἡ δίκη,
βαρὴ στοὺς Πριμοῦδες τακρία
ἔρδεν καί σὸ παλάτι τοῦ Ἀγομῆμωνα
ὄσλο λιστῆρι καὶ δουλὸς ὁ Ἄργος.
Κι ὁ ἔρπαστος πὸς τῆς Πυθῖος
δικασε τοὺς χρονοῦς, ὀσὸθ
τὸ δρόμο τοῦ ἄς τέρμα, ὀδηγημένος
καλὰ ὅπ' τίς γυνῆες τοῦ θεοῦ.

Μεσοδός

Μὲ χαρὰ βροντερῆ τραγουδοῦσες,
πού τοῦ ἀφῆνη τὸ σπῖτι
τὸ θεοὶ ἔχει ἐσφύγῃ
καὶ ὄσ πᾶσιμα πῶ νά σκαρῆζωσιν
καὶ οἱ σκαρῆροι πού πῆραν
τὸν ἀγῆριστο δρόμο τοῦ ἀλέφρου.

Ἀντιπροσῆ Α'

Ἵρδεν ἐκείνος πού φροντῖο τοῦ ἔχει
τὴ βολερῆν ἐκείνησιν αὐτοὺς κρῆσιους
ἀγῆρας καὶ σπῖ μῶρη σπῖτων
τὸ χέρι τοῦ ὀδηγῶσος ἡ δίκη
— ὀσπῖσὶ οἱ θηγοῖαι Διῆσ τὴ λέμει
μ' ὄνομα ταρῆραμένο — ὀληθῆν
κῆρη τοῦ Δία, πῶ γιὰ τοὺς εἰχθρῶς τῆς
πικρὸ θυμὸ φυσῖσαι θανάτου.

950

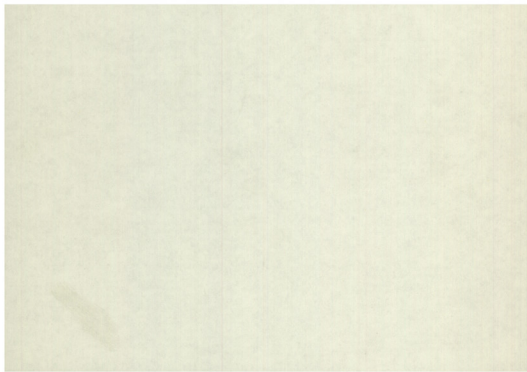
Στροφή Β'

Κι ὄσα τοῦ Περνασσοῦ ὁ Λοῖκιος
μὲς ὀπὸ τὸ δοθὺ χῆμα τῆς γῆς
φᾶνῖσαι δίχως δόλο, πᾶσιμα πᾶνω
σὸ βολερὸ κατὸ πῶν τόσα
χροῖνα ὀπῆραρο ἔμεινε. Γιατὶ
πῆνω οἱ θεοὶ νῖσικον, δὲ βαρῶσῖνε
τοὺς ἄνεραους καὶ τῆν οὐράνη ὀδεῖσι
δύνομη τὰ πῆμα.

Μεσοδός

Τῶρα μποροῦμε τὸ φῶς
ν' ἀπῆκρῖσῶμε, θῆγῃς
τοῦ σπῖτου τὸ βαρὺ χαλκῖναρι.
ώρῶ ἀπυκῖλῃτε παλῖα,
τόσους καιροὺς σκαρῆραμένα.

— 231 —

Κύ ὁ χρόνος πού ἔλα τὸ τελευταῖο,
 γοργά πού παλαῖσά τις πύλας
 θά ἀρρακίσει, ὅταν τὸ μίσωμο
 ξερίσει ἀπ' τὴν ἔστια με καθαρούς
 πού δώχνουν τὸ κακό. Καὶ τότες ἔλα
 ν' ἀσπράξουν σπῆν καλὴ θωρία τῆς τύχης
 θά δοῦν αὐτοὶ πού φάνησαν: «Ὅ Εἶναι
 νὰ φύγουν ἔξω ἀπὸ τὸ πῦρ».

ΟΡΕΣΤΗΣ Τούς δυὸ κατόπιτε πύρανους τῆς χάρας,
 πού τὸ γυνὴ μου σφάξεν καὶ ἠμῶδες
 τὸ σπῆ μου. Περὶφρονί ἴσον τότε
 πού κἀβανταν στὸ ὄφρο, μὴ καὶ τώρα
 ἀγοπημένοι, καθὼς δεχίην ἐταῦτες
 ὁ θανάσιός τους, κι ἔχουνε κρηπίσει
 πατὰ τὸν ἄρα πού ὄωσαν: μὴ φῶνο
 τὸ δόλο μου πότερὸ νὰ χτυπήσουν
 καὶ νὰ πεθάνουνε μαζί κι ἐμῆσαν
 πιστοὶ στὸν ἄρα τους. Ἐσεῖς πού ἀκούτε
 τίς συμφωρές αὐτάς, κατόχατε ἀίμα
 τὸ δολερὸ τους ἔργο πού τὸ μαῖρο
 γυνὴ μου παγίεζαν καὶ τοῦ δόλαν
 σφικτὸ ἴσωμο ἀπὸ χερία καὶ τὸ πόδια.
 Σταθήτε γύρω, ἀπλώστε τὴν παγίδα
 τοῦ ἄντρα, δείχτε τὴν, νὰ εἶαι ὁ πατέρας—
 ὄχι ὁ δικός μου, μὴ ὁ Ἥλιος
 πού ἔλα τὸ ἐποπέσει: — τίς κακοῦργες
 πράξεις τῆς ἰσῆας μου, μάρτυρος νὰ 'ναι,
 σὺν ἔρωδι ἢ ἄρα πού θὰ με δικάσουν,
 πῶς δίκαια τὴν ἐπέκασα: τὸ φῶνο
 δὲ λαγαρεύω πού ἀγνοῦμαι ἄς ὁ νόμος
 γὰ τούς ἀπαστάς ἄρξει, θηλίε
 τὴν τιμωρία του. Μὴ τέτοια εἶρη
 σοφίστηκε σὺν ἄντρα τῆς ἐταῦτης,
 εἰς ἕξ μεσοὶ ἀπὸ σπλόνα τῆς βασιτέας:
 τὸ ἔσρος τὸν παιδίον του — γλυκὸ ἔσρος
 τότε — μὴ τώρα μισητὸ, ὅπως δεχίην,
 κακό γι' αὐτὴν. Μὴ τί θαρραῖς πῶς μοιάζει;
 Δράκωνα ἢ ὄχι εἶναι γεννημένῳ,
 πού μόνο τ' ἀγγιγῶ τῆς σὲ σαξίει
 εἶλας νὸ σὲ δαγκώσει, με τὴ μαζή
 τὴλη τῆς καὶ τὴν ἄντρα ψυχὴ τῆς.
 Καὶ ποῦ ὄνομα σ' αὐτὸ νὰ βῶσαι τάχα,
 γυνὴ νὸ πετόχω τὸ αὐτό; Θερπὸ σπῆδα,
 ἢ πεθωμένου νεκρικοῦ σπῆτόν,

πού τὸν σκοπάζει ἀπ' τὴν κρηφὴ ὡς τὸ νύχια
 μέσα σπῆ νεκροθήη: Καλλίω δειχτι,
 θηλίεσ πονούργες νὰ τὸ πεις καὶ πέπλους,
 δεσρὸ τὸν ποδάρων. Ἄν τὸ 'χε κόποιος
 Ἀρσῆς πού εἶ με τὴν κληρὶ καὶ τὴν ἀπάτη,
 κλέβεις σκοτεινόντας μ' αὐτὸν τὸ δόλο,
 θά γινάμει χαρὴ ἢ ψυχὴ τὸ πάντα.
 Ἰσὸ σπῆ μου γυναικα ὅπως ἐταῦτη
 νὰ μὴ πού τύχει! ὄς ἔδωκαν πρὸ πρώτο
 εἶλας παιδί ὁ θεὸς ν' ἀφανίζοῦν.

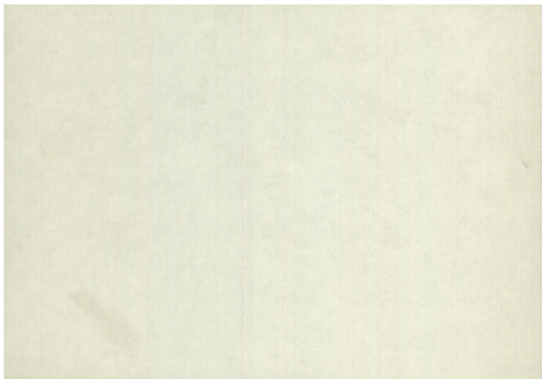
1000

ΧΟΡΟΣ Ἄσχι! ἔργα θεοῦ, μὴ θύνατο
 εἶλας φρικτὸν. Ἄλλωμοσ σὲ κείνον
 πού ἄρξει νὰ τὸνε σφάσει ἢ τιμωρία,
 σὸ τῆλος πού τρανὴ φροντίζηται.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἐπρόειν ἢ τὸν ἐπρόει; Καθάρια
 τὸ ρόχο αὐτὸ μὴ μορτωρεῖ πῶς τὸ 'χει
 ἔδωκε τὸ εἶρος πού Ἀγιάσει. Οἱ σπῆτίνες
 τὸ αἶμα ἀπλώθησαν κι ἀπ' τὸ κεντῆρα
 μὴ τὸν καιρὸ ἐξήθισαν τὸ χρώμα.
 Τώρα τὸν ἔσπῳ μου εἶλας μπροστά σοσ
 πανεύω καὶ θρηνὸ κι ὅπως σὲ τοῦτο
 μάλῳ τὸ ὄφρο; πού 'ναι τὸ γυναικα μου
 φωνιά, πονῶ θοριὸ γι' αὐτέσ τίς πράξεις,
 τὴν τιμωρία τους κι ὅλη τὴ γυνὴ μου'
 γινά μάρματα ἢ νησ ἐταῦτη
 φρικτὸ κι ὀζήλωτο μ' εἶρε φορτωθεί.

ΧΟΡΟΣ Ὀλίκερη κεντῆρα τὴ ζωὴ του
 εἶ θὸ περὶφρονί εἶλας συμφωρές
 καὶ εἰλάδες. Ἄσχι! ὁ ένας πόνος τώρα
 θά 'ρθεῖ κι ὁ ἄλλος θ' ἀκουσθῆται.

ΟΡΕΣΤΗΣ Μὴ γυνὴ νὸ μῆστε, γινά δὲν ἔδωρα
 πού θὰ τελευταῖος αὐτὸ, θορπί πῶς εἶμαι
 σ' ὀλογο κυβερνήτης πού τρωθόντε
 ἔξω ἀπ' τὸν ἴσω θρόνῳ νηπιμένον
 τὸ φῶνο μου ἀνιποκόμα μὲ ἔσπῳνουν,
 κι εἶναι ἐτοιμος μαρὰ σπῆ καρδιά μου ὁ φόδος
 νὸ φύλλει τὸ τραγοῦδο του κι ἐκείνη
 σπῆν ὄφρο νὸ χορεύει τὸν ὄχο του.
 Κι ὅσο σπῆταται ὁ ναός μου ὀδῆς, ἄλω
 στοῦς φίλους μου καὶ διαλαλία πῶς ἔχει
 τὴ θορπισσητὴ καὶ πατροκῆνα
 μόνο μου μὴ τὸ δικὸ ἐγὼ ἀνοτάσει.
 Καὶ μαγικὸ κεντρί γι' αὐτὴν τὴν τὸλημ
 καυχήματι ὁ πυθκὸς μόντης Ἀεῖας

πώς είναι, πού προήγαγε πώς άρα
 θα πρόλαυ αὐτό, εἰ δὲ μὲ βραῖνε φταίχη,
 κι ἄν ἄρως δὲν τὸ πρῶτα — ἔε σὺς λέω
 τὴν τιμωρίᾳ γιὰ αὐτὸ μὲ τὸ πόλο
 τῶν συμφορῶν μου δὲ ἴστανε κανόνες
 τὸ μέρος. Τώρα ἴδουτε με, κρατῶντας
 στεφανωμένο μὲ μάλι τὸν κλίνο ἐτοῦτο,
 πηγαῖνα στὸ μεσομαλο τοῦ Φαίδου
 ἱερὸ ναὸ, ὅπου δοῦλοτο λαμπάζει
 τὸ φέγγος τῆς φωτιᾶς, γιὰ νὰ ξεφύγω
 ἀπ' τὸ συγγενικὸ αὐτὸ αἷμα κι οὐτε
 α' ἄλλην ἐπίση μὲ πρόστασι νὰ πέσω.
 Σ' ἄλλουσι θεοῖς, Ἀργίτες, παραγγέλλω
 νὰ μὴν ξεχῶστε, σὺν ἔρθει ἡ ἄρα,
 πῶς ἔγνων οἱ συμφορῶς ἐποῦτες
 καὶ στὸ Μενέλαο νὰ ἴτε μάρτυρες μου.
 Ἔνεος ἐγὼ κι ἄλλοιγα πλοσημένος
 ἀπὸ τῆ γῆ μου, τέτοια φραχτὰ φέρη
 εἴ ἄρῃω ζωντανὸς καὶ παθωμένος.

ΧΟΡΟΣ Ἰσιτὸ ἔχεις πρῶζει καὶ μὴ βάζεις λόγια
 πικρὰ στὸ στόμα σου μὴδὲ γιὰ σένα
 κοκὸ νὰ λές. Τὴν πόλη τῶν Ἀργείων
 λευτέρησε, καθὼς μὲ μὰ χτυπῶ σου
 τῶν θεῶν φιδῶν ἐπίρας τὸ κεφάλι.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ἄσὶ ὄσὶ!
 Σκλόθεος γυναικῶς, νῆτος, εὐ Γοργόνες,
 σταχτοκόουρα φορώντας καὶ μὲ πλῆθος
 φιδῶ ζωσμένες' ἄλλο δὲ εὐ μείνω.

1050

ΧΟΡΟΣ Παῖδ ὀρόματα εἰς σκεπαιρῶν ἐτοι,
 ἀγαπημένε τοῦ γαινοῦ σου; Στόσου,
 μὴν τρέμεις, μὴ εὐ πλημμερίσει ὁ τρόμος.

ΟΡΕΣΤΗΣ Δὲν εἶναι ὀρόματα τὰ πόλη ἐτοῦτο'
 τῆς μόνος μου εἶναι νὰ, οἱ ἄρως σκόλες.

ΧΟΡΟΣ Γιὰτὶ ζεστὸ στὰ χέρια σου εἶναι ἄκομα
 τὸ αἷμα' καὶ τὸ φρένα σου ταραξεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ Ὀὶ βασιλεῖ μου Ἀπόλλωνα, πληθθαῖνον
 καὶ μοιστὸ ἀπ' τὸ μῦθο σπόζουν αἷμα.

ΧΟΡΟΣ Ἔνεος ὁ καθαρισμὸς σου' ἀγγίζοντάς σε ὁ Φαίδος,
 ἀπὸ τίς συμφορῶς θὰ εὐ λυτρώσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ Δὲν τίς θωραξίτε ἐσεῖς, μὰ ἐγὼ τίς θλένω'
 μὲ κινηγοῦν καὶ δὲν ἄντεχνι ἄλλο νὰ μείνω.

ΧΟΡΟΣ Πήγανε στὸ καλὸ κι ἔς προσστατοῦσι
 τὸ ἔρωμα σου ἀγαθὸς θεός, μακάρι

νὰ σοῦ φυλάει μοῖρα εὐτυχιομένη.
 Τρίτος πάλι ὁ χερμῶνος ἐτοῦτος
 πού φυσῶντας ἀκρότητα, πᾶνω
 στὸ πάλαιο Εεθίμονε. Πρῶτη ἀρχὴ
 τῶν κακῶν, τοῦ θάτου τ' ὀπίσσω
 φραχτὸ παθοφόρημα ἐτοῦτο.
 Καίτοι ἀκολούθησε ὁ θάνατος
 ἄνεος βασιλεῖ, σφραγισμένος ἐχάθηκε
 μετὰ στὸ λοιπὸν τῶν Ἑλλήνων
 ἀρχηγῶς καὶ πολέμαρχος ἄντρας.
 Τώρα πάλι ἔρθε τρίτος αὐτός
 λυτρωτὴς ἀπὸ κάπου — ἡ θανάτου
 συμφορὰ νὰ τὸν πᾶ; Πῶς λοιπὸν
 θὰ τελεῖσται καὶ πῶς θὰ σταθεῖ
 χορηγομένη ἡ μανία τῆς Ἄτης;

ΗΛΕΚΤΡΑ Μέ το δικό μου φαίνονται παρόμοια.
 ΧΟΡΟΣ Τόχο τοῦ Ὁρέστη κρυφά ἔδωρα;
 ΗΛΕΚΤΡΑ Μουάουουα στα βασίλεια ἀκείνου.
 ΧΟΡΟΣ Καί πᾶς ἐδῶ τόλμηος νά ῥθει;
 ΗΛΕΚΤΡΑ Τό ὅστις τόμα νά περῆσι τόν πατέρα.
 ΧΟΡΟΣ Ἄδερμα τό λόγια σου μοῦ φίλωνται, ἄν ἀκείνος
 στή χώρα ἐδῶ πατέ δέ θε παθῆσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ Καί μένα στήν καρδίᾳ μου ἀνάθε κῆρα
 χολῆς, ὡς νά με τρήσῃς οὐσίᾳ
 κατάστροφ' αὐτίς πᾶστων οἱ σπῆλαι
 κα ἀκρότατες ἐπὶ τῷ ἑλέμῳ μου
 σὸ μήτορα χειμωνιάτικη, ὅταν ἄλλοι
 τὸ βασίλειον αὐτό πᾶς νά ληθῶσι
 πᾶς εἶναι τὰ μαλλιά ἐνός ἄλλου; Μήτε
 θέδωσι τὰ χεῖ κείρι η ἠσνάσῃ σου,
 ἢ μένα μου, πού διόλου τ' ἐνάμι τῆς
 ἔν εἶναι ταιριαστό με τήν κακούργα
 γνώμη γιὰ τὸ παιδί της. Ὅμοια πολὺ
 δὲν τὸ χωρῆσι ἄλλότεια κι ὁ νόος μου
 πᾶς τὸ σταλῆσι αὐτὸ τοῦ ἀγαπημένου
 Ὁρέστη μου εἶναι — πάσο με χαιρέσει
 γλυκὰ ἢ ἐλπίδα. Ἄλιμονα, Μικάρη
 σὸν κήρυκος φωνῆν ἀνθρώπου νά χε,
 καί διδουλή νά μὴ ἐπρωχτυπῶμαι
 σ' ἐνώπιος γνώμας, μὰ παῖδρα νά ἴαν
 κα ἢ νά μῆσῃσι τήν κλεῖδα τούτη,
 ἄν ἄπ' τήν κεφαλήν ἐξέρῃσι μου ἐκότη,
 ἢ ἄν εἶναι συγγενή μου νά περῆσῃσι
 μαζί με μένα σπου γυναικὶ τόν πατέρα,
 στέλλομαι καί τῆσι του. Κράζω νά ῥθῶν
 δεσφί μεσ αἱ βασι πού ἔδωρον μέμα
 σὸ πᾶσ δερνώσαστε φροηρῶντα ἐς αὐτέρας'
 κα ἄν πρῆσι νά μῆς λάχει ἢ σωτηρία,
 ἐπὶ μικρὰ ἕνα σπῆρα δὲ μποροῦσι
 δέντρο μεγάλα νά μισθοβλήσῃσι.

Μὰ θέε, σπῆμαξὶ δεσπῆρα, τ' ἀχόνη
 παιδῶν πού ἔμοια δεῖχνουσι στὸ δικό μου.
 Διπλῆς πομπασίαις εἶναι σὸ χῆμα,
 τοῦ ἴσου καί μαζί κάποιου συντρέφου.
 Τῶν παιδῶν οἱ γῆρας ἄν μετρηθῶσι
 κα οἱ φτέραις, δὲ ταρβῶσιν σὸ δικό μου.
 Πῶνος βαρῆς βαβῆ μὲν κρίσι το φέρνα.

ΟΡΕΣΤΗΣ Τελεινω στους θεούς τις προσευχῆς σου

κι εὐχῆσῃσι νά ῥθῶσι καλὰ καί τ' ἄλλα.
 ΗΛΕΚΤΡΑ Γιατί; Ἄν' αὐτοῖς πᾶσ καλὸ μοῦ ῥθει;
 ΟΡΕΣΤΗΣ Αὐτὸν πού χροῖνα εὐχῆσῃσι ἄλλοις μῆρος σου.
 ΗΛΕΚΤΡΑ Παῦ ἔβρεσι πᾶσιν καλοῖσι στίς εὐχῆς μου;
 ΟΡΕΣΤΗΣ ἔδρω πᾶς μόνο τὸν Ὁρέστη λοχτοροῦσαι.
 ΗΛΕΚΤΡΑ Καί τόχο οἱ προσευχῆς μου εἰσακουστήσαν;
 ΟΡΕΣΤΗΣ Ἐγὼ εἶμι αὐτός ἄλλοι πᾶ φίλο μὴ γυροῦσι.
 ΗΛΕΚΤΡΑ ἔδω, μῆρος μοῦ πῆλας κάποιου δόλο;
 ΟΡΕΣΤΗΣ Δόλο θε πῆλας τότε καί σ' ἔβρω.
 ΗΛΕΚΤΡΑ Μὴ θες με τὸ δεινὰ μου νά γελῶσι;
 ΟΡΕΣΤΗΣ Μὲ θε γελῶσαι καί με τὸ δικό μου.
 ΗΛΕΚΤΡΑ Λοιπὸν νά σοῦ μῆλῃ σὸ νά σοσ ὁ Ὁρέστη;
 ΟΡΕΣΤΗΣ Μπροστά σου ἐνί με ἄλλοις δὲν πιστεύει'

ἄμας ὅταν ἀντιπρῆσι ἐκείνο
 τὸ πένθος βασίλειον καί τ' ἀχόνη
 κοίτας καί μετρώσῃσι τῶν παιδῶν μου,
 σὸ φτέρωσι η ἐλπίδα καί βαρῶσαις
 πᾶς ἑδέσας ἔβρω. Τὴ δικό μου
 κλεῖδα πού με τὸ μαλλιά σου μαζῆσι,
 δάλην ἐκεῖ πού ἐκῆσι, κοιτάξέ τῆν.
 Νά, καί τὸ ροῦζο τούτο, τῶν χερῶν σου
 τὸ ἔργα με κενῆσι τῆς σοῖας,
 — κινήθη ἐσπῆλασμενῆ — μὰ κρηῖσῃσι
 καί μὴ ἐσπῆσαι ἀκρότητῃ ἢ χαρὰ σου.
 Γιατί μικροῖ ἴσι, ἔβρω, οἱ συγγενεῖς μας.

ΗΛΕΚΤΡΑ Ὅτι ἀγαπημένη τοῦ σπῆτου φροητιῶ,
 πολὺκλυτῆ μου ἐλπίδα, τῆς γενῆς μας
 ἢ σωτηρία, στή δύναμη σου νά χεσι
 πιστῆ καί τὸ πᾶσῃσι τὸν πατέρα
 θε ἐσπῆσῆσαι. Ὅτι γλυκὰ θυρῆ μου,
 τετράδιπλο ὄνομα γιὰ μένα' ἔβρω,
 πατέρα νά σὲ κράζω καί τῆς μῆκος
 ἢ ἀγάπη μου σὲ σένα πέφτι — ἐκῆνη
 γ' ἄλα τὸ δικό τῆ μοῦ — καὶ ἐκῆνη
 τῆς ἀσπῆλας σπρωμένης ἀδελφῆς μας'
 στέθηκες ἄδερμος πατόξ, ὁ μῆκος
 πού με τῆσι ἢ δύναμη καί ἢ δεινῆ
 κα ὁ Διὸς τρίτος ὁ τρῶνός ὅς με συντρέφου.
 ΟΡΕΣΤΗΣ Ὅτι Διῶ, κοῖτα Διῶ, τίς ἀσπῆρας μας'
 τῆν ἔρωθι δὲς γενὰ ἀετοῦ πατέρα,
 πού χολῆσι σὸ δόλοισ καί τ' ἀράνη
 ορχητῆς ὀχίας. Κι ἐμῆς ἀρρωσμενῶσι.

